

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAGES HOCKEY ONE

BEFORE WE CAME

SLOANE ST. JAMES

LAKES HOCKEY ONE

BEFORE
WE
CAME

SLOANE ST. JAMES

Copyright © 2023 by Sloane St. James

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği şekilde bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için SloaneStJamesWrites@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Düzenleme Dee Hought | www.deesnoteseditingservices.com

Kitap Kapağı Eryn Frost | www.ErynFrost.com

1. Baskı 2023

İÇİNDEKİLER

Biz Gelmeden Önce

Oynatma Listesi Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Sonsöz I

Sonsöz II

Sloane St. James'in Diğer Kitapları Teşekkür

Okumaktan keyif aldınız mı?

BİZ GELMEDEN ÖNCE ÇALMA LISTESİ

Eski Yapraklar - Ephemeral
Fire Escape - Call Me
Karizma Formula -
Labrinth Running - Derik
Fein
R.I.P. 2 My Youth - The Neighbourhood
Otel Odası - Blake Rose
Doğum Günü Pastası - Dylan Conrique
Beni Bırakma - Seksten Sonra Sigara
Midnight City - M83
Bırak Gitsin - The Neighbourhood
I Feel Like I'm Drowning - Two Feet
Ruin the Friendship - Demi Lovato
Miss Movin' On - Fifth Harmony
Hipnotik - Zella Day
Hellraiser - Illiterate Light
Üzerimdeki Güç (Akustik) - Dermot Kennedy
İki Yaz - One11Twenty
Sana Daha İyi Davranacağım - Shawn Mendes
Good For You - Selena Gomez, A\$AP Rocky
Pretty Bug - Allan Rayman, feat. James Vincent McMorrow
Somebody to You - The Vamps
Sirenler - Nylo
Takımyıldızlar - Jade LeMac
Hiçbir Şey Sana Zarar Vermeyecek Bebeğim - Seksten Sonra Sigara
Sen Başka Birisin - Flora Cash

Arabamı Çarp - COIN
Bir Şey Hisset - Jaymes Young
Bir Şey Söyle - ColdWards
Anılar - Conan Gray
Meant to Be - Ber, Charlie Oriain
Take It Out On Me - Thousand Foot Krutch
3, 2, 1 - 24kGoldn
Take on the World - You Me At Six
Lover - Taylor Swift
Feel the Light - Jennifer Lopez

Mark'a
Fırtınanın sakinliği

BİR

Birdie

Iyataktan kalkmam gerekiyor. Gözlerimi açmam için beni motive edecek bir şey düşünmeye çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Belki burada biraz daha uzanırsam, kendimi kandırabilirim.

Uyuyordum. Ya da değil.

Bugün yapmam gereken bir şey yok mu?

Oh, evet. Annemin cenazesi. Nasıl bir kız kendi annesinin cenazesini unuttur? Bu bana mezardan ne kadar hayal kırıklığı yaratan bir kız olduğumu hatırlatma şekli olmalı.

Adil olmak gerekirse, o da *Yılın Annesi* ödülleri kazanmıyordu. Yine de bu onun suçu değil, o benim biyolojik annem değildi ve çoğu anne ve kızının sahip olduğu o eşsiz bağı hiçbir zaman geliştiremedik. Öz ailem beni küçük yaşta gönderdi, bu yüzden bazı açılardan hayal kırıklığı yaratma konusunda eski bir profesyonelim.

Beni evlat edinen annemle biraz gergin bir ilişkimiz vardı. İlk başlarda diğer kızların anneleriyle olan yakınlıklarını kıskanıyordum ama uzun zaman sonra bu, kendini beğenmiş bir burukluğa dönüştü. Tüm bu sahte yakınlığa ihtiyacımız yoktu. Bu kadınların "*seviyorum*" ve "*iyi günler dilerim*" tribünlerine oynamaktan başka yapacak daha iyi bir işleri yok muydu?

Sonra, sanki onu düşündüğümü biliyormuş gibi, annemin sert sesi düşüncelerimi böldü, "*Herkes sevgiyi farklı gösterir, Birdie.*"

Bu onun sloganı oldu.

Beni sarılmak ya da başka bir şefkat beklerken yakaladığında, örneğin ona bir resim yaptıktan ya da düştükten sonra verdiği rutin tepkiydi.

Bisikletimi. Asla emin olamayacağım ama daha fazla şefkat isteyerek onu bilerek kışkırtmaya çalıştığımı düşündüğü hissine kapıldım.

Sonunda gözlerimi açtığımda, dolabın kapı kolunda asılı duran siyah elbisem görünüyor. Gözlerimin kenarlarından birkaç damla yaş süzülüyor ve midemde bir boşluk hissediyorum. Onun öldüğüne inanamıyorum. Bu ikinci kez bir annemi kaybedişim ve her ikisinde de ona veda edemedim.

Bu cenaze berbat. Gerçi sadece kendimi suçlayabilirim, çünkü bunu organize eden bendim. Berbat olan anneminki mi yoksa genel olarak cenazeler mi bilemiyorum. Bu şimdiye kadar katıldığım tek cenaze ve profesyonelleri tutacak param yoktu. Cenaze planlama işine nasıl girildiğini merak ediyorum. *Bunu daha sonra Google'da araştırmam gerekecek.*

O öldükten sonra kendi halime bırakıldım. İlk başta kimi arayacağımdan bile emin değildim, bu yüzden adres defterinde soyadımız olan Fournier'i paylaşan kişileri arayarak başladım. Neyse ki kuzenlerinden biri, Barbara - yoksa *Bonnie miydi? Kahretsin, hatırlayamıyorum*- bana merhamet etti ve aile ağacının geri kalanıyla iletişime geçeceğini söyledi. Tanrı Kuzen Adı Neydi'yi korusun.

Papaz, annesinin adı Julianne olan "*Juliet*" Fournier için çok güzel bir methiye düzdü. Sanırım kürsüde yanlış ismi söylediği anda herkes toplu olarak ağlamaya başladı. Çok güzel şeyler söyledi, ancak konuşmalarda kullanılan kalıplara uygun olduğundan şüpheleniyorum. Ona üzerinde çalışabileceği fazla bir şey vermedim çünkü annem özel biriydi ve hayatıyla ilgili pek çok detayı benimle paylaşmazdı. Temel bilgileri biliyordum. O bir öğretmen ve mükemmel bir aşçıydı.

Bazen insanları ziyaret etmek için seyahat ederdi, ancak benim onunla gitmeme asla izin verilmezdi. Bana sürekli sıkılacağımı ve hiç eğlenemeyeceğimi söylerdi. Zaten sıkılıyordum ama o yokken dairenin bana kalması hoşuma gidiyordu. Diğer çocukların hiçbirisi sekiz yaşında evde yalnız kalamazdı. Muhtemelen aileleri daha iyi bildiği için.

Kiliseye gider, her gün günlüklerine yazar ve alışveriş yapardı. Hem de çok. O kadın sanki işiymiş gibi para harcardı. Çoğunlukla Alışveriş Kanalı'nda olduğunu kimseye söylemedim. Zaman zaman satın alma alışkanlıkları bizi zor durumda bırakırdı ama o tombul kıçlı küçük melek heykelcikleri onu yumuşatırdı, bu yüzden harcamalarına karşı çıkmazdım.

Tören sırasında birkaç kelime söyledim ama geniş ailesinden bazıları ayağa kalkıp konuşunca rahatladım. İnsanların annem hakkında bu şekilde konuştuklarını duymak acı vericiydi. Onların nazik sözlerinin çoğu annemi neşeli ve şen şakrak biri olarak tasvir ediyordu ama o kadın benim için bir yabancıydı.

İsim etiketleri koymalıydım. Ve belki de soyağacı haritası gibi bir ziyaretçi defteri hazırlamalıydım ki birbirimizi nereden tanıdığımızı anlayabileyim. Bazı konuklar annemin arkadaşları ama herkes aynı renk giyinince arkadaşları aileden ayırmak zor oluyor. Ben bir Fournier'yim ama bu insanlarla ortak noktalarımız soyadımızla sınırlı. Hepsi annemi tanıyor ama o ailesi ve arkadaşları hakkında nadiren konuşurdu.

Resepsiyon salonuna girdikten sonra yığılı strafor bardaklardan birini çekip sıcak kahveyle dolduruyorum. Kahve içmeyi pek sevmem ama iç karartıcı kilise fuayesinde elimi ısıtmaya yarıyor. Havadaki soğukluk, ayaklarımın altındaki eskimiş ticari döşemeden yayılıyor gibi görünüyor. *Eve gitmek istiyorum.*

Sohbetin ve hikâyelerin yumuşak mırıltısı odada yankılanıyor. Dantel bir masa örtüsüyle kaplı boş masalardan birine oturuyorum. Sararmış kahve lekeleri bana bu örtünün bundan önce birçok cenazede kullanıldığını söylüyor. Masa örtüsünün üzerinde Noel desenli kardan adamlar ve çobanpüskülü var. Eylül ayında olduğumuzu düşünürsek ilginç bir seçim. Bunlar *güzel çarşaf*lar olmalı.

Odanın diğer ucundaki en iyi arkadaşım Freya McCoy'a bakıyorum ve gülümsüyorum. Onun adı Micky; büyüdüğümüzde lakaplarımızı tercih ederdik. Micky bugün benim dayanağım, yani çoğu gün. Kocaman sırtıyor ve konuklara annemle ilgili hikâyeler anlatıyor. Buradaki önemli kelime "hikayeler". Micky aslında annemle hiç tanışmadı, bu yüzden büyük olasılıkla insanlara annemin selfie çubuğunu icat ettiğini ya da su altı sepet örücüsü olduğunu anlatıyor. O en iyisidir. Vancouver Aşçılık Akademisi yurtlarında tanıştık ve o zamandan beri birbirimizden ayrılmadık.

Vancouver kendimi bildim bileli benim evim. Anneme nerede doğduğumu sormayı denedim. Sanırım gerçek ailemi bulmaya çalışıp onu terk etmemden korkuyordu. Annem Vancouver'daki tek ailemdi. Başparmağımı masa örtüsündeki gevşek ipliklerden birinin üzerinde gezdirirken bunu biraz daha düşündüm. Sanırım şu anda aileme en yakın olan şey Micky. Bir bakıma, o hep öyleydi.

Beni evlat edinen annem beni yanına aldığı anda sadece altı yaşındaydım ve ne zaman yanıma taşınmadan önceki hayatımdan bahsetsem bana hep bağıırdı.

Onu. Çok sinirlenirdi. Bir süre sonra bu konuyu açmayı bıraktım. Sonra bunu düşünmeyi tamamen bıraktım. Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Beni Julianne ile yaşamaya zorladıkları için öz aileme kızgındım. Sonunda, bu anılar gittikçe bulanıklaştı. Bu kadar küçük yaşta evinizden koparıldığınızda ve bir daha bunun hakkında konuşmanıza izin verilmediğinde, çocukluğunuzu unutmak kolaydır. Bazı şeyleri hatırlıyorum ama ayrıntılar zor. Bahçede çam ağaçları olduğunu ve Briar Lane'de yaşadığımızı hatırlıyorum ama hangi şehir ya da il olduğunu hatırlayamıyorum.

Beni evlat edinen annemin öldüğünü öğrendiğimde dünyam alt üst oldu. Annem en geniş destek sistemim değildi ama sahip olduğum tek destek sistemiydi. Sandalyemin yanında duran yaşlı bir çift tarafından düşüncelerimden çekildiğimde elimdeki kahve sarsılıyor. Kadının ince gri saçları bir tokayla arkaya toplanmış; nazik, yaşlı gözleri kahverengi ve cam gibi. Kocasını elini kadının sırtına koymuş, yakınımda duruyor ve bana sempatik bir gülümseme veriyor. Kadın elimi kendi elinin içine alıyor ve başsağlığı dileklerini paylaşıırken yüzünü buruşturuyor. Geldikleri için teşekkür ediyorum ve gitmek üzere dönüyorlar.

Az önce kime veda ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Başınız sağ olsun" cümlesini o kadar çok duydum ki bu cümle anlamını yitirdi. Tıpkı bir kelimeyi tekrar tekrar söylediğinizde artık o kelimeye benzememesi gibi.

Kaybınız için

üzgünüm.

Sorey Feryer

yasaları.

Soar-ee fer your laaws.

Kafamda tekrarlarken bu saçmalığa kahkahalarımı bastırıyorum. Kanada aksanı bu kalabalıkta çok güçlü.

Yaşlı çiftin çıkışını ayağa kalkıp etrafta dolaşmak için bir fırsat olarak değerlendiriyorum; bu aptal kahve lekeli Noel masasında kalırsam kolay hedef olurum. Belki meşgul görünürsem, insanların benimle sohbet etme olasılığı azalır. Yabancıların önünde ağlamak istemiyorum.

Burada kimseyi tanımıyor olmama rağmen, herkes beni oldukça iyi tanıyor gibi görünüyor. Gerçi benimle konuştuklarını anlamam bir saniye sürüyor çünkü bana sürekli tam adım olan Elizabeth ile hitap ediyorlar - hayatım boyunca takma adım olan Birdie ile çağrıldım.

Tüm fotoğrafların sergilendiği kenara sıkıştırılmış bir kart masasına doğru yürüyorum. Çok fazla fotoğraf çekmemiştik. Ben altı yedi yaşlarındayken çekilmiş birkaç fotoğrafımız vardı, ama geri kalanı ergenlik

yıllarımda çekilmişti.

Neyse ki Fournier ailesinde annemin gençliğine ait bir kutu dolusu fotoğraf var, hatta bazılarında ben de varım - annemin yanına taşındıktan kısa bir süre sonra olmalı çünkü genç görünüyorum. Tüm yığınları ve hatıra defterlerini inceliyorum. Tanrım, bu insanlar bir sürü fotoğraf çekmiş. Daha önce hiçbirini görmemiştim ve annemin ne kadar mutlu görüldüğünü fark etmeden edemedim. Gülümsedim. Bu onun daha önce hiç görmediğim bir yönü. Keşke onun o haline sahip olabilseydim, çok neşeli görünüyordu.

Bir yığın fotoğrafı elime alıp karıştırıyorum. Yaptığım cılız fotoğraf panolarına bakarken, aynı anda mutlu görüldüğümüz tek bir fotoğraf bile olmadığını fark ediyorum. Her fotoğrafta ya ben gülümsüyorum ve o gülümsemiyor ya da o gülümsüyor ve ben gülümsemiyorum - tam da bizim için bir metafor.

Göl kenarında bir tatilde bazılarımızla karşılaşıyorum ama yüzümde bir tuhaflık var, kendim gibi görünmüyorum. Kocaman sırtışı yüzünden mi? Bu beni huzursuz hissettiriyor. Fotoğraflardan ikisini alıp kimseye fark ettirmeden çantama atıyorum. Ailem aldırılmaz ve ben de yirmi küsur yıl önce annemle aynı anda mutlu olduğumuz bir gün olduğunun kanıtını kullanabilirim.

Sonunda eve geldim. Tanrıya şükür bu boktan gün sona eriyor. Araba kazada pert olduğundan beri Micky şoförüm olmakta ısrar ediyor. Toplu taşıma kullanmakta iyiyim, üniversitede sık sık kullandım ama eninde sonunda bir araç almam gerekecek. Henüz bunu düşünemiyorum bile, annemin dairesi konusunda ne yapacağımı ve kredi kartlarını nasıl ödeyeceğimi çözmem gerekiyor.

Micky resim panolarını, en az bir düzine çiçek aranjmanını ve birkaç güveci daireye taşımama yardım ediyor. Her şeyi nereye koyacağımı bilmiyorum. İnsanlar neden nakit para vermiyor? Parayı kullanabilirsin. Beyaz zambaklardan yapılmış ve ortasında İsa'nın üfleme kalıbı asılı olan müstehcen büyüklükteki bir haçla ne yapmam gerekiyor? Çok melankolik ve bana kalırsa çok da çirkin. Onu saklayacak bir yere ihtiyacım var, bu yüzden ekstra tuvalet duşuna atıyorum ve perdeyi çekip kapatıyorum. Sorun çözüldü. Son saksı bitkisini de içeri koyduktan sonra vedalaşmak üzere arabasına doğru yürüyoruz.

Arabasına bindiğinde, resepsiyondan kalan ve buzdolabına sığmayan iki dolu yemek tepsisini uzatıyorum. Dönüp onları yolcu koltuğuna yerleştiriyor ve sıkılmış yarım bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Bir insan annesi öldükten sonra ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim. Ama en azından cenaze bitti."

"Bu gece eve dönmek istemediğine emin misin? Burada harika bir çocukluk geçirmedin." Gözleri tuğla binaya kayıyor. "Senden ayrılmak tuhaf hissettiriyor. Bu gece seninle kalsam nasıl olur?"

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu gece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Son birkaç günden sonra çok yoruludum." Sanki bunu itiraf etmek bir tür rahatlama gibi, omuzlarım çöküyor ve gözlerimin ne kadar kuru olduğunu fark ediyorum.

"Şaşırmadım, bu hizmeti bir araya getirmek için kışını yırtıyordun ve bugün *çok fazlaydı*. Fikrini değiştirirsen ya da ihtiyacın olan bir şey olursa arayacağına söz ver. Atıştırmalık, bira, lazanya, aklına ne gelirse, koşarak gelirim."

"Ha! Sanırım bize altı ay yetecek kadar pastırmalı güveç verdiler.

Yemeğin bir kısmını benim için eve götürdüğün için teşekkürler." "Emin olabilirsin, bebeğim.

Kendine iyi bak, tamam mı?" "Bakacağım.

Seni seviyorum Mick."

"Seni daha çok seviyorum."

Arabasının kapısını kapatırken ona "Dikkatli sür," dedim.

Micky yolun aşağısında kayboluyor ve ben içeri girerken ayaklarımı sürüyorum. Buradaki koridorların Hamburger Helper ve diğer insanlar gibi kokmasından hep nefret etmişimdir. Tekrar kendi alanımda olduğum için rahatlamış bir şekilde kapımıza geliyorum ama başka bir kokuyla karşılaşıyorum. Cenaze buketlerinden gelen çiçek kokularının arasına annemin o eşsiz kokusu karışmıştı. Daha önce hiç fark etmemiştim, ama şimdi o gittiğine göre, her zamankinden daha güçlü. Daire daha ne kadar böyle kokacak? Rahatlatıcı ama aynı zamanda asla geri gelmeyeceğini de hatırlatıyor. Birini bir yerde hissetmek, oraya asla geri dönmeyeceğini bilmek garip. İlişkimiz çok iyi olmasa da son yirmi iki yıl boyunca o benim annemdi.

Rahatsız topuklu ayakkabılarımı tekmeledikten sonra girişte duruyorum. Çok sessizdi. Biraz arka plan gürültüsüne ihtiyaç duyarak televizyonu açıyorum ve ekranda The Shopping Channel beliriyor. Havayı, *CanTech Kılıflı ve 3 Uçlu Taşınabilir Akülü Hava Şişiricinin* "hayatımı değiştireceğini" söyleyen bir bayanın ciyaklaması dolduruyor. Bunu gerçekten söyledi.

Kanalı değiştirip değiştirmemek arasında gidip geliyorum. Alt dudağımı ısırarak seçimlerimi düşünüyorum. Annem televizyon izleyen son kişi ydi, bu kanalı o seçti. Eğer değiştirirsem, onunla ve buradaki varlığıyla bir bağımı daha koparmış olacağım. Kulağa saçma geliyor, biliyorum. Ama bizimki gibi karmaşık bir ilişkiniz varsa, her küçük bağ bile önemlidir. Ev sahibi üçüncü kez yeni tanıtım fiyatını kaçırmamam gerektiğini söyledikten sonra benim için karar verilmişti. *Üzgünüm anne, ben yokum.*

Schitt's Creek'in tekrarını buluyorum ve Alexis'in David'in yoğurdunu çalması hakkındaki sızlanmalarını dinliyorum. Güzel bir kaçış. Eskimiş pembe kanepeye yaslanarak birkaç dakika daha izliyorum - bugün ilk kez gülüyorum. Bir reklam arası veriliyor ve ben günümüze geri dönüyorum. Bu elbiseden kurtulmam lazım.

Tanrım, sütyenimi çıkarmak iyi hissettiriyor. Büyük boy bir tişört ve eşofman giydikten sonra, özellikle ağır geçen bu günün ardından biraz daha hafifledim. Günün yorgunluğunu yüzümden atmak için tuvalete giriyorum ve gözlerimin altındaki siyah lekeleri fark ediyorum. Ağladığımı hatırlamıyorum. Makyajımı temizlemeyi bitiriyorum, dişlerimi fırçalıyorum, sonra ayağa kalkıp aynada kendime bakıyorum. şimdi ne halt edeceğim?

Gece için kapıyı kilitlemek üzere oturma odasına doğru yürüyorum. Yorgunluktan ölüyorum. Yürürken yere bakarken gözüm çantamdan çaldığım fotoğraflara takılıyor. Onları alıp tekrar inceliyorum. Sonra resim panolarını alıp mutfak masamıza taşıyorum. Tepedeki sarkıt ışığı açıyorum ve fotoğrafları resepsiyondan aldıklarımla karşılaştırarak dikkatle inceliyorum. Burada doğru olmayan bir şeyler var. Benzer olmalarına rağmen, resimlerdeki iki genç kız aynı değil.

Bunu neden daha önce görmedim? Cenazede çektiğim fotoğraflar annemin başka bir çocukla çekilmiş fotoğrafları mı? Fotoğrafı çeviriyorum ve el yazısıyla "Julianne ve Elizabeth" yazıyor. *Hayır, bu benim adıml.* Avuç içlerimi kullanarak gözlerimi ovuşturuyor ve taze gözlerle analiz etmeye çalışarak odaklanıyorum. Sahilde koşarkenki görüntümü inceliyorum. Bekle. . . doğum lekem nerede? Kalçamda kalp şeklinde bir doğum lekesi var ama bu fotoğrafta yok ve kesinlikle olmalı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Başka bir fotoğrafı kapıyorum, bu annemle benim birlikte gülümsediğimiz bir yakın çekim. Bu kızın kahverengi gözleri var.

Benimkiler gri.

iki

LONAN

İ Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirip bir yere yapışmadığından emin oluyorum. "Hey, Birdie, orada ne yapıyorsun?"

Kafasını kalenin penceresinden çıkarıp bana gülümsüyor.

"Bu aptal battaniyeyi buraya bağlamaya çalışıyorum ama bir türlü üstümden atamıyorum.

"O şeyin tepesine." Tekrar zıplarken son kelimeyi vurguluyor, ancak onu yukarıdaki kirişin üzerinden atmayı başaramıyor.

Ona gülümsüyorum. Bugün gerçekten çok güzel görünüyor. "Yardım ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kalenin ahşap zeminindeki tuzak kapısına doğru tırmanırken ağacın gövdesine çivilenmiş tahtaları merdiven basamakları gibi kavırıyorum. Kapak sert ama iterek açıyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum.

Bridget neredeyse yedi yaşında, ben sekiz yaşındayım ve ondan biraz daha uzunum ama çok değil.

"İşte," diyor bana battaniyeyi ve ipi uzatırken. "Battaniyeyi ne için asacağız?"

"Süslemek için, perdeler." Etrafına bakarken iç geçiriyor.

"Büyüdüğümde bu ağaç kalede yaşayacağım."

"Burada yaşayamazsın, tuvalete nereye gideceksin ki?" Ayağa fırlayıp ipi kirişin üzerinden atarken homurdanıyorum.

"Kocama bir banyo inşa ettireceğim, tamam mı?"-yere geçer ve kendi etrafında dönerek uygun gördüğü hayali bir noktayı işaret eder

-"Burada."

"Ne kocası?" Gülererek soruyorum ama yüzüm biraz ısınıyor. Birdie'yi hep sevmişimdir. Komiktir, böceklerden korkmaz - uğurböcekleri hariç - taş koleksiyonu harikadır ve gördüğüm en güzel kızlardan biridir. Özellikle gözleri, gri gözleri geçen yıl fuarda aldığım bu bilyeye benziyor. Bazen onun da benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum ama sormaya korkuyorum. Ayrıca, Jack'in bilmesini istemiyorum. Muhtemelen bizimle dalga geçer. Onu şimdiden duyabiliyorum, *Lonan ve Birdie ağaçta oturuyorlar*.

"Kim olduğunu bilmiyorum ... ama bir gün onunla tanıştığımda, tüm dünyadaki en mükemmel adam olacak," diyor kollarını iki yana açarak. "Bana güzel şeyler söyleyecek ve kale için banyo, yıldızları izleyebilmemiz için bir tavan penceresi ve sebze yetiştirebilmemiz için dışarıda bir bahçe gibi bir sürü harika şey inşa edecek. Ama sadece iyi sebzeleri, iğrenç olanları değil."

"Peki ya ben? Ya ben de burada yaşamak istersem? Burası sadece senin kalen değil, biliyorsun."

"Bir şeyler inşa etmeyi biliyor musun?"

"Bir şeyler inşa edebilirim. Babanla birlikte bir kuş evi yapmıştık, hatırladın mı? Aynı onun gibi, sadece daha büyük."

"Evet, haklısın." Sırıttıyor. "Tamam. Kocam olabilirsin." "Öylece mi? Harika."

"Evlenmeden önce kız-erkek arkadaş olmalıyız. Birbirimiz için güzel şeyler yapmalıyız; mesela sen beni pamuk şekerli dondurma yemeye götürmelisin ve ben de sana en sevdiğin kurabiyelerden pişirmeliyim."

Kurabiyelerin favorim olduğunu nereden biliyor? O şeyleri yapabilirim; o kurabiyeleri severim.

"Ve öpüşmeliyiz."

Ellerine bakıyor, açık pembe ojesini yontuyor. *Uh . . . Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorum*. Tırnaklarından başını kaldırıyor ve başını yana eğiyor. "Benden hoşlanıyor musun, Lonan?"

Bakıyorum. Ya o da benden hoşlanmazsa? Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ama hemen bir şey söylesem iyi olacak çünkü ağlayacak gibi görünüyor. Ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Ona gerçeği söylemeli miyim? Daha önce hiç hoşlandığım bir kıza onun gibi olduğumu söylememiştim. Ama konuştuğum kişi Birdie, ona yalan söyleyemem.

"Evet, Bridg. Senden hoşlanıyorum." O gri gözleriyle bana bakıyor ve ben gidici oluyorum.

"Ben de. Yani, ben de senden hoşlanıyorum."

Birbirimize bakmadan duramıyoruz. İlk hamleyi ben yapmak istemiyorum ama onun da yapacağını sanmıyorum. Ya şimdi ya da asla.

"Şimdi seni öpebilir miyim?" Bunu söylerken sesim titriyor ve umarım fark etmemiştir.

"Evet, beni öpebilirsin." Kızardı.

Bekle, şimdi gerçekten yapmak zorundayım. Kahretsin, bir kızı nasıl öpeceğimi bilmiyorum! Televizyonda yaptıkları gibi başımı mı çevirmem gerekiyor? Ya nefesim kokarsa? Bugün öğle yemeğinde ne yedim? Evet, buzdolabındaki meyve kokteyli kutusunda ne kaldıysa onu yedim. Tabii, tadı biraz bozuk para gibiydi ama onun dışında iyiydi. Ve meyve güzel kokuyor, değil mi? Acaba Birdie meyve kokteylinin kokusunu seviyor mu?

..

Kızarıyor, demek ki o da gergin. Tanrıya şükür bir tek ben değilim.

Ayak parmağımızın ucuna gelene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Yetişkin şampuanı gibi kokuyor. Bay ve Bayan Hayes'in yaptığı gibi uzanıp parmaklarımızı iç içe geçiriyorum ve tüylerim diken diken oluyor, kollarımdan omuzlarıma doğru ilerliyor. Bu garip hissettiriyor. İyi bir gariplik.

Eğiliyor ve gözlerini kapatıyor. Ben de gözlerimi kapatmak istiyorum ama ağzını kaçırıp burnunu falan öpmekten korkuyorum. Bu garip olurdu.

Vay anasını, ilk öpüşmemi yaşıyorum. Herkes ilk öpücüğünü hatırladığını söyler; iyi yapsam iyi olur. En azından havalı birini seçtim. Bridget'i öpeceğim. Bridget, zeki, komik, cesur, nazik ve güzel. Bridget, iyi bir ailesi var. Bridget, en sevdiğim kurabiyenin snickerdoodle olduğunu biliyor. Benim Bridget'im.

Eğiliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiğinde kalp atışlarım hızlanıyor ve tenim uğulduyormuş gibi hissediyorum. Bütün öpüşmeler böyle midir? Tüm vücudum sıcak ve içim kıpır kıpır. Dudaklarımı onunkilere bastırmaya devam ediyorum. Bunu daha ne kadar yapmam gerekiyor? Bir Mississippi, iki Mississippi, üç Mississippi . . . *RRRRIINNNGGGGGG*!

Hay sikeyim. Alarmımın kesilmesiyle yataktan fırladım. Artık sekiz yaşında olmadığımı ve ilk öpücüğümü vermek üzere olduğumu fark edince kafam karışıyor. Yılın bu zamanında uykumda Bridget'i hatırlıyorum, bu hep onun kayboluşunun yıldönümünde oluyor.

Süper, başım şimdiden ağrımaya başladı. Saat kaç oldu? Güneş doğdu ama ben doğmadım. Telefon iki kez çalıyor, arayanın gittiğini haber veriyor.

Bana sesli mesaj bıraktı. Muhtemelen annemdir, bu sefer ne için paraya ihtiyacı var merak ediyorum. Şu anda onunla uğraşmaya hazır değilim.

Dört direkli yatağımın yumuşak beyaz çarşaflarında geriye düşüp yuvarlanıyorum ve sakarin bir parfüm kokusu aldığında yalnız olmadığımı fark ediyorum. Sağ gözümle bakıyorum. Allah kahretsin. Şimdi uğraşmam gereken başka bir şey var. Sabahları bir kadını ya da kadınları kovmaktan nefret ediyorum. İsimlerini hatırlamıyorum. Sarışın olanın Nikki olduğundan eminim, diğeri de ... olabilir. Carly olabilir mi?

Doğrudum ve elimi yüzümde gezdirdim. Kulüpten eve disk tavşanı getirmeyi bırakmalıyım. Kendime bunun son kez olacağını söyleyip duruyorum, sonra takımla dışarı çıkıyorum ve daha fazla kadının yanında uyanıyorum. Gerçek hayattaki *Groundhog Day* gibi.

Bazı erkekler için bu muhtemelen bir rüya, ama ben bunu aştım. Her seferinde aynı rutin: bara gitmek, birkaç içki içmek, kadınları eve götürmek, onlara iyi vakit geçirtmek, yükümü boşaltmak, durulamak ve tekrarlamak. Onlar boş sikler. Sona giden bir yol. Yere atılmış bağlı bir prezervatif gördüm. *Çok şık*. En azından korunma konusunda iyiyim. Söylentiye göre tavşanlar çabuk çoğalmış.

Kızlardan biri kıpırdanıp yuvarlanıyor ve bana bakıyor. Çok tatlı bir kız. Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Dün gece inanılmazdı. Lonan Burke." Sonundaki K harfini atıyor ve sırtıyor. Dişlerinde bir şey var. Adımı ve soyadımı kullanarak egomu okşamaya çalıştığını düşünüyorum ama tek duyduğum, *aslında seni umursamadığım. Sadece bir sporcuyu paketlemek istedim*. Kaba bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, bu işi bitirmek için.

Yataktan fırlıyorum, çok gürültü yapıyorum ve acelem varmış gibi davranıyorum. Neyse ki ipucunu anlıyorlar ve beni takip ediyorlar. Kıyafetlerini tekrar giydiklerinde rahatlıyorum. Biri inanılmaz yüksek stilettolarının bilek kayışı tokasını tamamlarken, diğeri bana numarasının bende olduğunu ve tekrar "parti" yapmak istediğimde aramamı hatırlatıyor. Eğer değil, ne zaman. Ona arayacağımı söyledim.

Yapmayacağım.

"Bu senin mi Carly?" Çantasını almak için uzanırken soruyorum. Bana ters ters bakıyor ve elimden kapıyor.

"Kayla," diye homurdanıyor.

Omuz silkiyorum. Her neyse, yeterince yakın.

Uber'leri geldiğinde, onları giriş kapıma açılan asansöre kadar geçiriyorum ve "harika" bir akşam için teşekkür ediyorum. Gülümseyerek ayrılırlar. Bir saat sonra

dakika sonra asansörün çağrı düğmesine tekrar basıyorum, böylece asansörün boş olduğundan emin olup ayrıldıklarına dair kanıt sağlayabiliyorum. Bir keresinde bu adımı atlama hatasında bulundum ve bir hatunu gizlice içeri girmeye çalışırken buldum. Çatı katına çıkmak için bir şifreye ihtiyaçları var ama asansörden çıktıkları sürece güvendeyim.

Bu boşluk hissinden nefret ediyorum. Bu bir alışkanlık haline geldi, her geçen gün daha da büyüyen zehirli bir döngü. Ne zaman bir kadınla uyansam kendimi kullanılmış hissetmekten bıktım. Her zaman böyle olamaz. Takımdaki evli adamlardan birkaçı gerçekten mutlu görünüyor. Ben ne zaman yuva kuracağım? Beni ben olduğum için isteyen birini nereden bulabilirim ki?

Buraya kadar. Bu yaşam tarzıyla işim bitti. Artık bunu yapmak istemiyorum. Ve bu sefer kendime söylediğimde ciddiylim.

Saat 10'da spor salonuna gidiyorum ve öğlene kadar oradan çıkıyorum. Açlıktan ölüyorum, yerel bir pizzacıya uğruyorum ve sıcak ne varsa alıyorum. Bok gibi yediğimin farkındayım ama bok gibi de yemek yapıyorum, bu yüzden motivasyonum çok az. Koç bana daha iyi bir diyet yapmam ve takım beslenme uzmanlarıyla çalışmam gerektiğini hatırlatıp duruyor ama tavsiyelerine pek kulak asmıyorum. Antrenmandan çıktığımda sadece kalorilerimi dolduracak bir şey istiyorum ve sonra gününe devam ediyorum.

Eve dönerken iki dilim yiyorum ve on beş dakikalık yolu bekleyemediğim için dilimi yakıyorum. Dediğim gibi, açım. Cep telefonum titriyor, ben de cebimden çıkarıyorum ve ekranda Jack'in fotoğrafını görünce sevinirim. Ortaokul günlerimizde göl hokeyi oynarken bana gönderdiği eski bir fotoğraf. Her aradığında bu fotoğrafın çıkmasına bayılıyorum.

"Hey, dostum! Sesini duyduğuma sevindim," diye cevap veriyorum pizza kutumla birlikte aceleyle içeri girerken.

"Sen de. Şu anda ne yapıyorsun, bir dakikan var mı?"

"Senin için, her zaman."

"Ayın on dokuzunu hatırlatmak için aradım. Sence gelebilir misin?"

"Evet, maç programını kontrol ettim, her şey yolunda," diye onu temin ettim.

Kısımete bakın ki NHL kariyerim boyunca 19 Ekim'de hiç deplasman maçına gitmedim. Eve dönmek için kırmızı göz almak zorunda kaldım mı?

Sabah mı? Pek çok kez. Ama Bridget'in kayboluşunun yıldönümünde Hayes'lerle birlikte olmayı asla özlemeyeceğim.

"Harika. Teşekkürler Burke, bunu yapmanın senin için her zaman kolay olmadığını biliyorum ama bunun bir parçası olman annem ve babam için çok şey ifade ediyor."

"Bu benim için de çok önemli. Söylesene, bu öğleden sonra ne yapıyorsun?"

"Birkaç toplantım var ama saat dört gibi bitirmiş olurum. Neden?"

"Sonra bir bira içmek ister misin? Arayı kapatmak isterim."

"Tabii, Auds'a bir sorayım, sorun olur mu diye. Sana mesaj atarım."

"Ah, evlilik. Her zaman kontrol etmek zorunda olmak nasıl bir şey?"

"Bara gitmek için izniniz var mı?" Sadece onu kızdırmak için takılıyorum. Doğrusu Audrey'i bulup bir aile kurduğu için çok heyecanlıyım. O harika bir kadın ve Jack için mükemmel bir eşleşme, kimse onu onun gibi okuyamaz.

"Harika. Hâlâ sürtük olmak nasıl bir şey?" diye soruyor. Bu soru o an için biraz fazla yakınımaya geliyor ama belli etmiyorum ve inandırmak için en iyi gülüşümü taklit ediyorum.

"Harika."

19 Ekim. İlk birkaç yıl yıldönümü berbat geçti. Her zaman bir kutlama olarak başladı ama o gün ne olduğunu bulmaya çalışırken kavgayla sona erdi. Niagara Şelalesi Turizm Bürosu'na daha yüksek kalitede CCTV kayıtları olmadığı için sinirli bir şekilde söylenmeler. Tur otobüsü bilgilerini ve o gün şelalede olan insanlar tarafından bize gönderilen rastgele tatil fotoğraflarını incelemek - belki Bridget'in bir fotoğrafı vardır diye. New York Su Kurulu'nun haritalarını inceleyerek Bridget'in şelaleye düşmüş olup olamayacağını ve düştüyse cesedinin nereye tükürülmüş olabileceğini anlamaya çalışmak.

Kasvetliydi.

Tüm aile çok zor durumdaydı, özellikle de olay kapanmadığında. Ken ve Lori'nin evliliği sallantıdaydı, bu yüzden Jack ve ben birlikte çok zaman geçirdik. Onun kız kardeşiydi ama üçümüz de çok yakındık. Birbirimize yaslandık ve kederimizi kendi yöntemlerimizle aşmaya çalıştık. Sonbaharda, anıların en zor olduğu zamanlarda, saatlerce hokey oynardık. Ellerimiz ve ayak parmaklarımız donana kadar. Aklımızı ondan uzaklaştıracak bir şeydi.

yokluğu ve farklı nedenlerle de olsa ikimizin de ev hayatının dağılmakta olduğu gerçeği. Onun ailesi perişan ve dikkati dağınıktı, benim annem ise hasarlı ve öfkeliydi. Ve genellikle sarhoştı.

Bir de rüyalar vardı. Uyurken onunla ilgili anılarım tekrar tekrar canlanırdı, her zaman kayboluşunun yıldönümünde başlardı. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet. Anılar o kadar canlı ki gerçekmiş gibi geliyor, sanki geri dönmüş gibi. Ama her uyandığımda onu yeniden kaybetmiş gibi oluyorum. O benim her zaman eksik kalacak bir parçam. Kaybolduğu gün hepimizin hayatı değişti, iki zaman çizelgesine bölündü: o gitmeden önce ve sonra. Her yıl biraz daha kolaylaştı, ta ki onun için bir kutlama haline gelene ve hala hissettiğimiz kayıpla daha az ilgili olana kadar.

"Ben geldim!" Eve girdiğimde bağıriyorum.

Lori Hayes parlak bir gülümsemeyle antreden içeri giriyor ve bana sarılıyor. Bir buçuk metre boyundaki kısa boyuna ulaşmak için eğilmem gerekiyor. Bir kızını kaybetmek onu neredeyse mahvediyordu ama o tanıdığım en besleyici ve sevgi dolu insanlardan biri. Ken ve Lori, ben on yaşındayken ve güvenli bir ev hayatım yokken beni yanlarına aldılar. Onlar müdahale etmeseydi, bugün olduğum yerde olamazdım. Onlar sahip olduğum en önemli aile; kimse benim için onlar kadar değerli değil.

"Seni görmek çok güzel," diyor omzuma doğru. "Selam,

Anne H. Evde olmak güzel."

Sarılmayı bırakıyor ve elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor.

"Buralara daha sık gelmelisin evlat. Senin için yemek yapmayı özledim. Büyük Pazar yemeğini hâlâ yapıyoruz; seni eve birkaç gün yetecek kadar yemek artığıyla göndereceğime söz veriyorum."

İnsanları beslemek onun sevgi dilidir.

Ellerini bırakıyor ve mutfığa doğru dönüyor. "Maddie dışarıda oynuyor ama her zamanki gibi sabahdan beri senin hakkında konuşup duruyor!"

Jack ve Audrey'nin kızları Madelyn dört yaşında ve bir gün benim kızım gibi olmasını istediğim her şeye sahip. Zeki, düşünceli, meraklı ve yaratıcı. Maddie, Bridget'i -daha doğrusu Birdie Teyze'yi- yıllar boyunca bizden dinlediği hikayelerle öğrendi. "Birdie Günü" nün gezegendeki herkes tarafından kutlanan ulusal bir bayram olduğunu düşündüğünden eminiz ve ona aksini söyleyecek yüreğimiz yok.

"İşte orada. Geçen Cuma yaptığın iki asist için tebrikler!" Ken beni kocaman bir baba gibi kucaklıyor ve sırtımı sıvazlıyor.

"Sağ ol, ihtiyar. Bu arada, size vermek için birkaç biletim daha var." Çoğu insanın düşündüğünün aksine, oyuncular ligden maç başına sadece iki ücretsiz bilet alabiliyor ama ben Hayes ailesi ve getirmek istedikleri diğer kişiler için fazladan sekiz sezonluk bilet alıyorum. Onları seyirciler arasında görmek çok şey ifade ediyor ve nadiren maç kaçırıyorlar.

"Bu harika. Teşekkür ederim. Orada olacağımızı biliyorsun!" diyor ve sanki ona her yıl bir zarf vermiyormuşum gibi zarfı sallıyor.

Jack lavaboda bir biberon yıkıyor. Bitkin görünüyor. "Auds nerede?" diye sordum.

"Liam'la birlikte çalışma odasında."

"Siz daha fazla uyuyor musunuz?" Üç aylık bir bebekleri var ve uyku programını tersine çevirmiş gibi görünüyor.

"Hayır. Bebekler, dostum. Bir daha asla." "Bunu duydum," diye uyarıyor Lori.

"Küçük adamı sonra alırım, siz de biraz kestirirsiniz," diye teklif ettim.

Çocukları severim. Çapkın olarak bilinmeme rağmen, her zaman kendime ait büyük bir ailem olsun istemişimdir. Büyürken sahip olduğum ev sağlıklı olmaktan çok uzaktı. Jack'in ailesi tarafından büyütülmek bana kendim için umut verdi - tabii kendimi toparlayabildiğim sürece.

"Bunu kabul edeceğim," diyor hiç düşünmeden.

Lori sürgülü kapıyı çekip açıyor ve arka bahçeye sesleniyor, "Maddie! Lonan burada!"

"Lo-Lo!" diye bağıyor ve dışarıdaki çıtır çıtır yaprakların arasından koşarken küçük ayak seslerini şimdiden duyabiliyorum. İçeri girdiğinde nefes nefese, yanakları serin sonbahar havasından pembeleşmiş bir haldeydi.

"Madaroni ve peynir!"

"Sonsuza dek buraya gelmeni bekliyordum!" diyor ellerini kalçalarına koyarak.

"Seni beklettiğim için özür dilerim. Kurabiyelere başladın mı?"

"Daha değil! Büyükannem çikolata parçalarını ölçmeye ve malzemeleri koymaya yardım etmem gerektiğini söylüyor."

"Vay canına, çikolata parçalarını ölçmeme hiç izin verilmedi."

"Çünkü hepsini yiyorsun!" diyorlar hep bir ağızdan.

Sırıtiyorum ve burada olmanın verdiği aidiyet duygusunun ruhumu doldurmasına izin vermek için bir an duruyorum. Artık evimdeyim. Maddie'ye dönüp soruyorum: "Kaleyi kontrol etmek ister misin?"

"Evet! Sana panjurları göstermem gerekiyor çünkü beyazları dökülüyor ve babam onları yeniden boyaman gerektiğini söylüyor."

Gelecek bahar daha fazla boya almak için aklıma bir not aldım.

Jack garajdaki bira dolabını açıyor ve bana bir IPA ile bir koozie uzatıyor. Onun işi, benim oyun programım ve genel olarak hayat hakkında sohbet ediyoruz. Dışarıda yürürken, gevrek sonbahar yaprakları ve topraksı ağaçlar duyularımı ele geçiriyor. Ormana girdiğimizde sohbet Bridget'e dönüyor.

"Yerdeki havalandırmaya akçaagaç şurubu döktüğü zamanı hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Oh kahretsin! Evet, üç yıl boyunca ne zaman kaloriferler çalışsa bütün ev krep gibi kokuyordu." Kıkırdıyor. "Peki ya onunla evcilik oynamamız için ısrar ettiği ama sonra kendini "aile armadillosu" yaptığı zamana ne demeli?"

Homurdanıyorum. "Bütün işleyen evlerin bir armadilloya ihtiyacı vardır. Biz burada yemek pişirip kığımızı temizlerken Birdie köşede kendini top haline getirip taklalar atıyor."

"Yemin ederim bunu sırf bizimle uğraşmak için yaptı."

Kahkahalarımız azalıyor ve bir süre sessizce yürüyoruz. "Hala onunla ilgili rüyalar görüyor musun?"

İç çekiyorum. "Evet. Bir yanım hiç gitmemelerini umuyor çünkü neredeyse onunla tekrar vakit geçirecekmişim gibi geliyor. Diğer yanım ise bunu geçmişte bırakabilmeyi diliyor."

Başını sallıyor ve uzun eğrelti otlarının yanına dönüyoruz, ağaç kalesi görünüyor. Jack'e öpücükten hiç bahsetmedim, ondan saklamak istediğimden değil, sadece hiç gündeme gelmedi.

"Kız kardeşinin benim ilk öpücüğüm olduğunu biliyor muydun?" En sevdiğim anımı paylaşarak söylüyorum.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Geçen yaz. Aslında tam şuradaydı." Ağaç kaleyi gösteriyorum.

"Hep sana aşık olduğumu düşünmüştüm."

Midem bulanıyor, onu uzun süre düşündüğümde hala ağrıyor.

"Evet. Ben de ona aşıktım."

Üç

Birdie

W Çok ihtiyacımız olan bir kızlar gecesi yapıyoruz. Annemin evinde kalıyordum, böylece onun geciktirdiği faturaları ödemeye ve mutfağı temizlemeye devam edebiliyordum.

şeyler. Micky ile cenazeden beri görüşmedik ve umarım bulduğum garip fotoğraflardan rahatça bahsedebilirim. Tanıdığım en akli başında insanlardan biri, şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu.

İlk dönemimizde onunla yurttan eşleştirmizde hemen arkadaş olmuştuk. Micky ile yaşamak evde yaşamaktan çok daha kolaydı. Tüm alaycı yorumlarına rağmen, pozitiflik yayıyordu ve hayatın sunduğu tüm heyecanları kucakladığını görmek kolaydı. İlk başlarda az sosyalleşmiş ve utangaçtım ama yavaş yavaş kabuğumdan çıkmama yardımcı oldu. O benden çok daha dışa dönük ve onun kişiliğinin yıllar içinde bana geçmesini seviyorum. Ben de onu etkiledim. Birbirimizi iyi dengeliyoruz.

Bir daire tutmak bana özgürlüğün ilk tadını verdi ve ben de bunu yalayıp yuttum. Kendimden başka endişelenecek kimsem yoktu. Beni gece hayatıyla tanıştırdı ve ara sıra kulüplere gidip kendimize suçluluk duymadan istediğimiz her şeyi yapma izni verdiğimiz bir kendini şımartma gecesi yapıyoruz, bu ister alışveriş, ister içki, ister erkekler olsun.

Evden uzaklaşmak bana kendim olabileceğimi, istediğimi yapabileceğimi ve kararlarımda kendimi güvende hissedebileceğimi öğretti çünkü bunlar sadece *benim* kararlarımdı. Micky ile hesaplaşma yoktu; duygusal olarak başka birine borçlu değildim. Annemle aramızda sürekli bir hesaplaşma vardı, ben de tüm ilişkilerin böyle olduğunu sanıyordum. O zamandan beri bunun sadece bir yol olduğunu öğrendim.

manipüle etmek ve başka bir kişiden üstün hissetmek. Eğer bir kişi yukarıdaysa, diğer kişinin inebileceği tek bir yer vardır: aşağı. Oyun başından beri hileliydi. Bağımsızlığı bulmak bana ödüller ve kararlarımın sonuçları konusunda tatmin sağladı çünkü bu, kaderimi kontrol ettiğimin kanıtıydı. Yaşıyordum!

Yeni keşfettiğim özgürlüğümle birlikte erkeklerden daha fazla ilgi görmeye başladım. Dışarıda geçirdiğimiz geceler bana dışarıda karşılık beklemeden bana nezaket ve şefkat göstermeye hazır pek çok insan olduğunu öğretti. Annem bana hep çok kısa olduğum, kalçalarım çok kalın olduğu ya da kıyafetlerim yeterince güzel olmadığı için benimle ilgilenen bir erkek bulmanın zor olacağını söylerdi. Bunun her zaman doğru olmadığını öğreniyorum. Beni çekici bulan erkekler var.

Taşındığımdan beri harika erkek arkadaşlarım oldu ve seksten gerçekten zevk aldığımı fark ettim. Bununla birlikte, bazı cinsel eğilimlerim partnerleriminkinden daha az vanilya olma eğilimindedir. Bunda yanlış bir şey yok, bu sadece farklı vuruşlar meselesi. Cinsel uyumluluğun beklenmesi gereken bir şey olmadığını kabul etmeye başladım. Beni kasırgada kapıya vurur gibi vuracak birini istiyorum. Yüksek sesle, sert ve sık sık. Çok çılgınca bir şey değil, sadece tutkulu. Birisi tarafından istendiğimi *hissetmek* istiyorum.

Annem öldüğünden beri eşofmanla yaşadıktan sonra giyinmek iyi hissettiriyor. Bu akşamki kıyafetim, Micky'nin mezuniyet hediyesi olan ayak bileği botları ile dökümlü bordo mini bir elbiseden oluşuyor. Öte yandan o, rocker ile şıklığı birleştiren parçalar giyiyor ve her zaman keskin ve zamansız görünüyor. Bu kadar yaratıcı olmasına hayranım.

Kokteyl salonunun kapısını açıyoruz ve ılık hava bedenimi sararak beni içeri davet ediyor. Atmosfer şık ve sofistike. Şık langırt makineleri, çıplak tuğlalar ve modern oturma alanları ile çağdaş bir atari salonu gibi tasarlanmış. Lüks ve retro bir hava veriyor. Elinde martini tutan bir kadının yanından geçerken büyük bir topak pamuk şeker görüyorum. *Bu gece ayrılmadan önce kesinlikle onlardan bir tane alacağım.*

Barda bir yer bulduk ama henüz sipariş vermedik. Sorun değil, çünkü diğer uçtaki barmenin ne kadar çekici olduğunu takdir ederek neşeyle zaman geçiriyoruz. Biz kalın kollarına hayranlıkla bakarken o başka bir müşteri için içki hazırlıyor ve kıvrılmış manşetleri canlı dövme kolunu sergiliyor. Pasaklı ve kaba saba biri. Bakır bir kokteyl çalkalayıcısında içkileri karıştırırken kasları esniyor. Elbise gömleği giymiş dövmeli bir adamda bir şeyler var. İkimiz de bakmaktan kendimizi alamıyoruz.

"Akşam yemeği ve gösteri," diye mırıldandım.

"Lanet olsun," diye onaylıyor Micky. "Eminim otuz bir çekerken böyle görünüyordur. Sence aleti şu kokteyl çalkalayıcı kadar büyük müdür?"

Kıkırdıyorum.

"Gülme, bu adam senin kuraklık dönemini sona erdirecek kişi olabilir, böylece sen de boşalabilirsin. Yani, ona bir bak."

"Taşaklarımı boşaltmak mı? İnsanlar artık bunu söylüyor mu?"

"Kapa çeneni, ne demek istediğimi biliyorsun. Hala senin için sipariş vermemi istiyor musun?" Genelde, Micky emirler beri

O ve miksolog extraordinaire.

Karışım uzmanı çok dangalakça bir kelime. Hayali bir gün bir pastane kokteyl salonu açmak. Tam ona göre. Çoğu zaman onun içkileri bizim dışarıda içtiklerimizden daha iyi oluyor. Ama o zaman bunun gibi güzel örnekleri takdir etme fırsatını kaçırmış oluruz.

"Tabii, şaşırt beni."

Barmen bize doğru yürüdü. "Sizin için ne yapabilirim hanımlar?"

Gözlerinde bir pırıltı var. *Kahretsin, işte başlıyoruz.*

"İkimiz de Woody Creek martini alacağız, sert çalkalanmış, ekstra kirli." Göğüs dekoltesini belirginleştirmek için eğiliyor. *Gergedanlar daha az azgındır.* "Hemen geliyorum," diyor ona göz kırparken.

Votkayı almak için arkasını döndüğünde doksan derece dönüyorum ve kaşlarımı kaldırarak onu yargılıyorum.

"Ne?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, o kesinlikle ne olduğunu biliyor. Barmen martinilerimizi hazırlıyor ve önümüze koyuyor.

"Müesseseden."

Ona teşekkür ediyoruz ve o da bardaki diğer müşterilere yardım etmeye devam ediyor.

"İyi iş, katil. Şerefte."

"Sevişmeye!" diyor.

Gülümsüyorum.

"Taşlarımızı boşaltmaya."

Bir süre okul ve iş hakkında sohbet ettik. Geçen baharın başlarında şeflik programından mezun oldum ve şu anda özel aşçılık dersleri veriyorum.

Ben bir restoran açılışı ararken müşterilerin evlerine gidiyorum. Micky'nin aşçılık stajıyla ilgili planlarını soruyorum - önümüzdeki bahar mezun olacak - ve pastacılık programı sınavı için yaratıcı fikirlerini dinlemeyi seviyorum. Her öğrenci uygulamalı bir sınavı tamamlamalı ve yemeklerini bölgedeki en iyi yönetici şeflerden bazılarına sunmalıdır. Bir menü hazırlamak stresli bir iş, bu yüzden bazı planları üzerinde çalışmasına yardımcı oluyorum. Petit fours stratejisini bitirdikten sonra sohbette bir durgunluk oldu.

"Hey, seninle cenazede olan bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Eğer bu insanlara annenin bir dakikadan kısa sürede en çok gazoz kutusu açma rekorunu elinde tuttuğunu söylememle ilgiliyse ..."

"Ne değil? Bana söyleme bile."

Bir yudum alırken "Tamam, içmeyeceğim," diye kabul ediyor.

"Seninle bulduğum bazı tuhaf resimler hakkında konuşmak istiyorum."

Çantamı açtım ve ona göstermek için iki fotoğraf çıkardım.

"Bunlara bak ve bana ne gördüğünü söyle."

"Aman Tanrım, bu senin k ü ç ü k l ü ğ ü n mü?" diye yaltaklanıyor.

"Çok tatlısın!"

Bıkkınlıkla başımı sallıyorum.

"Hayır, Micky. Bak!"

Fotoğrafları birkaç saniye inceliyor.

"Neye bakmam gerektiğinden emin değilim," diye cevap veriyor, ikisi arasında gidip geliyor. Telefonumu çıkarıyorum ve görüntüleri daha iyi görebilmek için ekranı ışık olarak kullanıyorum.

"Bacağını görüyor musun? Orada doğum lekesi yok. Tam orada bir tane olması gerekiyordu." Demek istediğimi daha da kanıtlamak için parmağımı bacağıma sokuyorum.

"Tamam, ve? Bu fotoğraflar yirmi yıl öncesine ait, o zamanlar kameralar muhtemelen bu tür ayrıntıları yakalayamıyordu."

Oflayıp pufluyorum ve diğer yakın çekim fotoğrafı alıp barın üzerine bırakıyorum. "Peki ya bu?"

"Hâlâ bir doğum lekesi mi aramam gerekiyor?"

"Gözlerine bak."

"Tamam..."

"Görüyor musun?" Ellerimi sıkarak soruyorum.

"Neyi gördün bebeğim? Üzgünüm, bunu benim için hecelemeniz gerekecek." "Bu gözler kahverengi." Fotoğrafları gösteriyorum, sonra gözlerimi, "Benimkiler

gri, gördün mü?"

Çılgınca davranmamaya çalışıyorum ama bu resimler son birkaç gündür beni rahatsız ediyor ve artık kendimi tutamıyorum.

Duraksıyor. "Anlıyorum. Peki, ne demek istiyorsun? İkizin falan olduğunu mu düşünüyorsun? Belki de başka birisidir."

"Bilmiyorum. Ama gördün mü?" Fotoğrafi ters çeviriyorum. "*Julianne & Elizabeth*. Annem ve ben olduğum yazıyor."

"Sanırım biraz garip. Bu fotoğrafı nereden buldun? Fotoğrafi kim çekti? Belki onlar biliyordur." Omuz silkiyor.

"Kimin aldığı hakkında hiçbir fikrim yok, sadece masanın üzerinde buldum ve eve götürdüm çünkü bir tuhaflık vardı. Eve gidene kadar gözlerinin farklı renkte olduğunu fark etmedim." Devam ediyorum, "Ayrıca, ne yapmam gerekiyor? Çok az tanıdığım bir akrabamı arayıp 'Hey, beni hatırladın mı? Fotoğraflarını çaldım ve şimdi elimde bir vücut hırsızlığı durumu olabileceğini düşünüyorum. Bana deli olup olmadığımı söyleyebilir misin?' Bu kulağa gülünç geliyor."

Micky sessiz. Ona bakıyorum, bir şey söylemesini ya da aslında deli olmadığımı beni ikna etmesini bekliyorum.

"Hiç Julianne'in senin öz ailenle akraba olabileceğini düşündün mü? Mantıklı geliyor. Yani, seni bir ajanstan evlat edinmedi, değil mi? Biyolojik ailen Julianne'i bir şekilde tanıyor olmalı ki seni yetiştirmesi için onu seçti."

Vay be. Bu hiç aklıma gelmemişti. Bunu daha önce nasıl bir araya getiremedim?

"Buldum!" diye duyurdu. "Şu genetik soyağacı testlerinden birini yaptırmalısın! Ben geçen yıl yaptırdım. Genetik testi yaptıran diğer akrabalarının isimlerini de veriyor. Belki bir kardeş ya da kuzen falan vardır."

"Ama benim biyolojik bir *kız kardeşim yok, olsa* bile neden evlat edinen annemle bir fotoğrafı olsun ki?"

"Aynen öyle. Çünkü belki de Julianne bir akrabadır." Tuhaf olsa da, söyledikleri akla yatkın.

"Yine de bir ikizim olduğunu unutmazdım. Kahretsin, aklımı mı kaçırıyorum?" Micky derin bir nefes alır.

"Dürüst olmak gerekirse, B" -barın üstündeki martinisine bakar ve sapını parmaklarının arasında döndürür- "lütfen yanlış anlama ama bence inanılmaz derecede stres altındasın ve ortaya çıkan birçok sorun ve duyguyla başa çıkmaya başlıyorsun.

annenizin ölümüyle ilgili. Büyük bir kayıp yaşadınız. Gerçekte olmayan bir şeyi arıyor olabileceğinizi düşünüyor musunuz?" Yüzünü buruşturdu.

Sonra da ekliyor: "Seni sevdiğimi biliyorsun, yanıldığını söylemiyorum, bir şeylerin peşinde olabilirsin ama bu biraz uçuk kaçık. Sence de öyle değil mi?" Kolunu sırtıma doluyor ve başını omzuma koyuyor.

İçimi çekiyorum ve fotoğraflarımı alıp isteksizce çantama geri koyuyorum.

"Evet, muhtemelen haklısın. Sadece içimden bir ses bu işte bir gariplik olduğunu söylüyor."

Tekrar ayağa kalkıyor. "O zaman, elbette, peşinden gitmeli ve cevapları almalısın. Benim ne yapmamı istiyorsun? Elimden geldiğince sana destek olacağım."

Gerçekte olmayan bir şeyi arayıp aramadığımı merak ederek duraklıyorum.

"Şu genetik testin adı neydi?"

DÖRT

Birdie

Altı hafta sonra . . .

"Ughhh!" Müşterilerim için yeni bir ders planı ve menü geliştirmem gerekiyor. Menü hazırlamaktan nefret ediyorum. Çok fazla seçenek var ve yeterli yapı yok. Problemlili bir müşteri var, keşke

hiç tanışmadım. Evinde vereceği bir akşam yemeği daveti için -ilk ikisini geri çevirdiği- on iki çeşitten oluşan bir şef menüsü *daha hazırlamamı* istiyor. Bir akşam yemeği partisinde on iki yemek çok saçma. Bir şef olarak bile, bunun gösterişli olduğunu düşünüyorum. Onu başka birine yönlendirmeliyim ama insanları memnun etmekle lanetlendim.

Kağıdı buruşturup duvara fırlatıyorum. Onlara bir çuval penis sunacağım, ister alsınlar ister almasınlar. On iki çeşit poşetlenmiş penis.

"Yiyin bakalım, orospu çocukları!" Boş odaya bağıyorum.

Etrafım o kadar çok buruşuk not kâğıdı topuyla çevrili ki, sanki bir dolu fırtınası burayı yerle bir etmiş gibi görünüyor. Hayali insanlara bağlamak, ara verip uzaklaşmam için bir işaret. Dışarı çok daha güzel. Temiz hava kafamı boşaltmama ve endişelerimden kurtulmama yardımcı oluyor. Son zamanlarda beynim allak bullak oldu. Micky yas tutma sürecinde özellikle zor bir dönemden geçiyor olabileceğimi söylediğinde haklıydı. Belli ki uykusuzluğum ailemle ilgili garip sanrılara dönüşmüş olmalı. Neyse ki bugünlerde daha fazla dinleniyorum.

Telefonum Stellar Genetics'ten yeni bir e-posta ile çalışıyor. Sonuçlarımı almışlar. Atalarımın dökümüne erişmek için verdikleri bağlantıyı takip ediyorum. Ailemin çoğunun Avrupa'dan geldiğini söylüyor. Vay canına, ben

neredeyse yüzde 50 İrlandalı. Görünüşe göre Aziz Patrick Günü gerçekten çılgın olacak.

Akrabalar yazan sekmeye tıklıyorum. Bu kötü bir fikirdi.

Ken Hayes - Baba tarafından ebeveyn
/ %100 Lori Hayes - Anne tarafından
ebeveyn / %100 Jack Hayes - Tam
kardeş / %100

Hayır, şu anda onunla uğraşmıyorum.

Web sitesini kapatıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum, isimlerini hiç görmemiş gibi davranıyorum. Eski çocukluğuma dair sahip olduğum birkaç anının hepsi mutlu anılardı. Ama belli ki altı yaşındaki saf beynimin anlayabileceğinden çok daha fazlası vardı. Uzaklara gönderilmek beni asla bilemeyecekleri bir şekilde kırdı. Gençliğimde bunu neden yaptıklarını anlamaya çalışarak kendime işkence ettim. Tatile gittiğimizde yeni aile minibüsünde araba tuttuğu ve kustuğu için miydi? Noel'de çok fazla hediye istediğim için mi? Beni evlat edinen annem küçükken sürekli ağladığımı söylerdi; belki de baş edilemeyecek kadar çok ağlıyordum. Ayrıca bana evlat edinildiğim ve koruyucu aile sisteminde olmadığım için şanslı olduğumu hatırlatmayı da severdi. Dürüst olacağım, şansımı seve seve deneyebileceğim pek çok gün oldu. Bana defalarca öz ailemin Julianne gibi iyi bir anne seçecek kadar değer verdiği söylendi ama gerçekten öyle miydi? Ya da belki de cenazedeki herkesin tanıdığı Julianne'i onlar da tanıyordu.

Birkaç ayda bir, ağabeyim Jack'i bulmaya çalışmayı düşünürdüm ama bu keşiften iyi bir şey çıkmayacaktı. Ya onu da gönderdiler ve o da benim kadar zarar gördü ya da benim yerime o seçildi. İkisi de mutlu sonla sonuçlanmıyor, o halde neden açık bir yarayı deşelim?

Dolabındaki bazı eşyaları temizlemek için annemin yatak odasında çalışıyorum. Bir sürü ayakkabısı vardı. Ancak hiçbirini bana uymuyor, bu yüzden kıyafetleriyle birlikte bağışlanmaları gerekecek. Onun hiçbir eşyasını istemiyorum, benimle alay ediyorlar - defalarca benim yerime seçildiklerini sürekli hatırlatıyorlar. Kadın sığınma evleri için birkaç parça eşya ayırdım, ancak geri kalanı bir bağış noktasında yeni bir yuva bulabilir. Sırada çantaları var, ama başlamadan önce,

Çok daha büyük bir alanı temizlemem gerekiyor. Giysi dolu ağır plastik çöp torbalarını gömme dolaptan çıkarıp yatak odasına sürüklüyorum.

Parmak uçlarımda bile, küçük alanın etrafını saran yüksek tel raflardaki çantalara zar zor ulaşabiliyorum. Çoğu için zıplamam gerekiyor ama omuz askıları aşağı sarkanlara ulaşabiliyorum. Burada en az elli cüzdan olmalı. İçindekileri gözden geçirirken, küçük dolap eski ruj ve deri kokusuyla doluyor. Çoğu boş. Her birine yıllar boyunca özenle bakmış, onları mükemmel durumda tutmuş - çünkü bir şeyi sevdiğinizde böyle yaparsınız.

Parmaklarımı karmaşık dikişli boncuklu bir çantanın üzerinde gezdirirken, içine uzanıp küçük bir kâğıt destesi çıkarıyorum. Daha sonra incelemek üzere -bulduğum diğer rastgele şeylerle birlikte- yere koymak üzereydim ki kâğıdın üzerinde adımı fark ettim. Bu benim doğum belgem ... *ama değil*. Annemin adının Julianne Fournier olduğu yazıyor. Bu şey de ne? Kağıtların arasından iki hastane bileziği düşüyor. Birinin üzerinde benim adım yazıyor. Diğerinde onun adı var. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Üzerinde adımın yazılı olduğu başka belgeler de ataçlanmış: hastane taburcu belgeleri ve tıbbi geçmişi. Bunların benim olmasına imkan yok. Bu Elizabeth'in bademcikleri alınmış. Benimkilerin hâlâ orada olduğunu bilmek için aynaya bakmama gerek yok.

Kim bu diğer çocuk? Kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyor. Yoksa ... diğer çocuk *ben miyim*? Eğer bu belgeler başka bir Elizabeth Fournier'e aitse, o zaman ben kimim?

Bakabileceğim tek bir yer var.

Parmaklarım ekranımda uçuşuyor ve Stellar Genetics web sitesini tekrar açıyorum. Akriba eşleşmelerime tıklıyorum ve isimlerine bakıyorum. Ken ve Lori Hayes. Doğum belgemde yazması *gereken* isimler bunlar. Beni terk edenler onlardı. İsimlerine bakarken ellerim terliyor. Bu tavşan deliğine girmeye hazır mıyım? Değilim ama bu gizem beni canlı canlı yiyip bitirecek, o yüzden yapmak zorundayım. İsimlerini Google arama çubuğuna giriyorum. İlk sonuç bir web sitesi, BringHomeBridget.com. Kahretsin, bu benim eski adım. Nasıl unutabilirim ki? Tıklamadan önce parmağım bağlantının üzerinde geziniyor.

Çocukluğumun tam ekran bir fotoğrafı bana bakıyor. Telefonumu düşürüyorum ve yere çarpıyor. Onu almak için çabalayarak, gözlerimin izin verdiği kadar hızlı okuyorum.

İsim: Bridget Lynn Hayes

Doğum Tarihi: 02-14-1994
10-19-2000'den beri kayıp
Bilinen son yeri: Niagara Şelalesi, NY
Saç: Kahverengi
Gözler: Gri
Kaybolduğunda boyu / kilosu: 43 inç / 45 pound

Bridget Hayes, 6 yaşında, en son 19 Ekim 2000 tarihinde ailesiyle birlikte Niagara Şelaleleri, New York'ta tatildayken görülmüştür. Aile üyeleri tarafından en son saat 13:30 sularında Gözlem Kulesi Ziyaretçi Merkezi yakınlarında görülmüştür. Üzerinde ten rengi ve turuncu bir kazak, mavi kot pantolon ve açık pembe bir palto vardı. Ayrıca "Birdie" lakabını kullanıyor olabilir. Hayes ailesi Chanhassen, Minnesota'da ikamet ediyor. İkinci resim Bridget'in yaşını gösteriyor - 29 yaşına kadar ilerlemiş.

Nerede olduğuna veya kaybolduğuna dair herhangi bir bilginiz varsa veya o sırada Niagara Şelalesi'nde olduğunuzu düşünüyorsanız, lütfen Tips@BringHomeBridget.com adresiyle iletişime geçin.

O kayıp kız... beni bu ana götüren tüm bilgiler ve ipuçları içime çarpıyor. Cenazeden gelen garip resimler. Ailemin yakınlarda olmaması. Seyahate çıkmama izin verilmemesinin nedeni. Neden ailem hakkında konuşamadığım. "Annem"le olan gergin ilişkim - Julianne benim annem değildi ve ondan bahsederken bu kelimeyi son kez kullanıyorum.

Ve ben iki yaş daha mı büyüğüm? Buna göre, neredeyse otuz yaşındayım! Ve görünüşe göre Birleşik Devletler'denim. Biyolojik ailemin Kanada'da bir yerde olduğunu sanırdım hep. Sanırım altı yaşındayken farkı anlayamazdım. Eğer Birleşik Devletler'den isem, vatandaşlığım var mı? Kayıp kızın daha fazla fotoğrafı için bağlantıya tıklıyorum ve çeşitli fotoğraflarım arasında geziniyorum.

Dördümüzün yer aldığı bir aile portresi belirince parmaklarım durdu. Bu benim ailemdi. Ellerim titriyor ve karnım sıkışıyor - gerçek annem ve babam. Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve saatlerce fotoğrafa bakıyorum. A k l ı m a başka anılar geliyor. Geceleri yataarken, koşarken

Birlikte ayak işleri yapar, kardeşim Jack ve başka bir çocukla oynardık ama adını hatırlamıyorum. Bu zihnimin uzun zamandır kilitli tuttuğum bir parçası, ancak bu fotoğraflara bakmak eski hayatımın zamanda donmuş küçük geri dönüşlerini tetikliyor.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Kaçırıldım mı? Bu delilik, değil mi? Nasıl bu kadar uzun süre kaçabildi? Bir yanım kâğıtları çantaya geri koymak ve çekip gitmek istiyor. Bu çok *kırmızı hap-mavi hap gibi* hissettiriyor. Üzerime bir bomba düştü ve şimdi ne yapacağımı bulmam gerekiyor. Buradan defolup gitmeliyim.

Uyuyamıyorum. Yatağa uzanıp dönüp duruyorum. Yapmam gereken seçimi biliyorum, bunu görmezden gelmek bir seçenek bile değil. Aklıma acımasız bir düşünce geliyor: Ya bunların hepsi kurgulanmışsa? Eğer beni göndermek istiyorlarsa, bunu bir kaçırılma ya da kaybolma gibi gösterebilirlerdi. Arkadaşlarımın ve ailemin suçlamalarını ya da yargılamalarını ortadan kaldırırdı. Beni Julianne'e göndermelerine ve çocuklarını özleyen şefkatli ebeveynler gibi görünmelerine izin verirdi. Tek bildiğim, insanlara Niagara Şelalesi'ne düştüğümü söyledikleri. Bu web sitesinin insanların beni arıyormuş gibi *görünmesi* için yapılmış olma ihtimali var ama gerçekte kimse aramıyor ve bulunmamı istemiyorlar.

Tamam. Varsayımsal olarak, eğer Julianne bir "çocuk kaçırıcı" ise, neden sadece büyütme için bir çocuk çalsın ki? Sebebi neydi? Çocuklardan hoşlanıyor gibi değildi. Ayrıca, çocuk kaçırıcılar genelde katil ve pedofil değil midir? O bunlardan biri değildi, sadece ruh hali değişken ve sinirliydi. Bir fidye vardı ve ailem ödememeyi mi seçti? Ya da belki de bana bakacak paraları yoktu ve Julianne bana mı kaldı? Ama o zaman *gerçek* Elizabeth Fournier nerede? Adını Google'da arattım ama Facebook sayfamdan başka bir şey bulamadım. Aradığım her şey beni gösteriyor. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.

Lori ve Ken'e e-posta atmalı mıyım? Ya evlerine gittiğimde kapıyı yüzüme kapatırlarsa? Biyolojik ailem tarafından iki kez reddedilmeyi kaldıramam. Ya da onları daha önce bulmadığım için kızabilirler. İnternet hafiyeliğime geri döndüm. 2000'li yılların başlarına ait arşivlenmiş birkaç gazete makalesi buldum, benim olası bir kaçırılma kurbanı olduğuma dair, iki tane de

Kayboluşumun yıldönümlerini kapsayan makaleler. Eğer bunların hepsi bir şovsa, bilet satmakta çok iyiler.

Banka hesabıma giriyorum. Beş bin dolardan biraz fazla. Dolar olarak ne kadar? Dönüşüm yapıyorum ve havayolu fiyatlarını kontrol ediyorum. Beni oraya götürüp getirmeye, birkaç gece otelde kalmama ve önümüzdeki bir ay boyunca kiramı karşılamaya yetecek kadar para var. Gidip biraz keşif yapabilirim. Artık tam adlarını bildiğime göre, adreslerini bulmak ve nerede çalıştıklarını öğrenmek zor değil. Hâlâ Briar Lane'de yaşıyorlar.

Belki pişmanlıkları vardır? Yeterince iyi bir insan olduğumu düşünüyorum, belki kahve içmek isterler ve beni neden tutmamayı seçtiklerine dair cevaplar alabilirim. Kafamda hesaplamalar yapıyorum, her şey yolunda görünüyor. Ve eğer beni arıyorlarsa, yerimi bulmaları an meselesi. Stellar Genetics hesaplarını kontrol eder etmez yeni bir eşleşme olduğunu görecekler. Üstünlüğü ele geçirip onları önce bulmayı tercih ederim. Bekle, bunu gerçekten yapıyor muyum? Bu gerçekten oluyor mu? Böyle şeyler gerçek hayatta olmaz!

Uyumadan önce aklımdan bir düşünce daha geçiyor: Julianne'in günlüklerini bulmalıyım.

BEŞ

Birdie

I Bu dairenin altını üstüne getirdim. Burada değiller, bu da olmaları için tek bir yer bırakıyor. Günlükler bodrumdaki depoda olmalı. Bir keresinde oraya inmiştim.

fare cenneti. Ama o günlükleri istiyorum. Her gün bir şeyler karalıyordu, neler olduğuna dair bazı cevaplar olmalı. Siktir et, Micky'yi arayacağım.

"Biraz atıştırma ve iki şişe şarap getirdim. Bilirsiniz, güvende olmak ayık olmaktan iyidir."

"Hiç Kız Rehberi . . ."

"Kız Rehberi nedir?"

"Kanada Kız İzçileri."

Çantayı tezgâhın üzerine koyarken cevabımı duymazdan geliyor. Tekrar bana döndüğünde kaşları havaya kalkıyor ve ellerini saçlarının arasına sokuyor.

"Tanrım! Buna hala inanamıyorum! Bunca zamandır haklıydın! İçgüdülerine kulak vermeseydin - yani, Tanrı'ya şükür beni dinlemedin! Bu şimdiye kadarki en çılgın hikaye. Muhtemelen ünlüsündür."

Parmağımı daire şeklinde sallayarak "Hoo-ray," diyorum. Bu kimsenin olmak isteyeceği türden bir ünlü değil.

"Neden onlara e-posta göndermeyeceğinizi tekrar söyler misiniz?"

"Elimi gösterecekmişim gibi hissediyorum. Sanki onlara sürünerek geri dönüyormuşum gibi. Onlar beni bulmadan ben onları bulabilirsem, durumu kontrol edebilirim."

Daha fazla. Biliyorum, aptalca ama daha fazla hayal kırıklığını kaldıramazdım." "Eğer e-posta atsaydın, ne yazardın?"

"Naber *millet*. *Senin kız, Anastasia*," diyorum sesimi abartarak.

İki temiz bardak bulup şarabı dolduruyorum. Cömertçe.

Micky kadehin içindeki hacme bakarak, "Tam bir parti kızı," diyor.

"Tamam. Peki, bu günlükler ..."

"Onları bulmalıyım. Bu binada bir yerde olmalılar ve dairede değil. Geriye sadece bodrumdaki depo kalıyor. Julianne hep onların içine yazardı. En az bir düzine kadar olmalı. Dairenin altını üstüne getirdim ama hiçbir şey bulamadım. Ama depoyu tek başıma kazmak istemiyorum."

"Julianne, ha?" Annesini aramadığımı fark etti. "Evet.

Julianne daha uygun geliyor."

"Tabii ki." Gülümsüyor ve kadehini benimkine tokuşturuyor. "Hadi ama Nancy Drew, el feneri nerede?"

Bodrumun ağır metal kapısını iterek açtığımda, içerisi eski karton ve nemli beton kokuyor. Titrek floresan ışıkları, 2x4'lerden ve tavuk telinden yapılmış sekiz metrelik küpler gibi görünen sıra ve sıraları aydınlatıyor. Burası çok ürkütücü.

Koridorlarda yürürken ayak seslerimiz yankılanıyor. ". . . 23 . . . 24 . . . 25 26. İşte geldik."

Tıka basa dolu, cılız tel duvarlar neredeyse patlıyor. Kötü olduğunu biliyordum, ama bu bir sonraki seviye bok.

Micky şaşkın bir ıslık çalar. "Peki, Julianne'in Alışveriş Kanalı'nı tek başına ayakta tuttuğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Değil mi? İşin bu kadar kontrolden çıktığını bilmiyordum." "Sorun değil. Ben de bu yüzden buradayım. Buna hazır mısınız?"

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum -iyi ki yanımda getirmişim- ve üzerinde kocaman bir 26 yazan tel kapının önüne bırakıyorum. Anahtarımı çürük kilide sokuyorum ve kapıyı gürültülü bir çığlıkla sürükleyerek açıyorum, diğer tarafta gelişigüzel istiflenmiş kutu yığınına rahatsız etmemeye dikkat ediyorum.

Bunun ne kadar büyük bir iş olduğunu düşünürken

"Harika," diye yorum yapıyorum. "Ne aramalıyım?"

"İçinde yazı olan kitaplar."

Bir süre bana baktıktan sonra kuru bir sesle, "Oh, Tanrıya şükür bunu söyledin, daha önce hiç günlük görmemiştim!" dedi.

"Sen istedin!"

"Bu kutulardan hangisinde olabileceklerine dair bir ipucunuz olduğunu umuyordum." Kolunu uzatıyor ve sanki bir yarışma programında muhteşem ödüller gösteriyormuş gibi sallıyor.

"Evet, bu daha çok tepeden başlayıp aşağıya doğru çalıştığımız bir durum."

Başını sallıyor.

Kadehini kaldırarak "Ava," diye kadeh

kaldırıyor. "Ava."

Micky başka bir kutuyu kaldırarak, "Bunun şimdiye kadar katıldığım en kötü çöpçü avı olduğunu bilmenizi isterim," diyor.

İki saat oldu ve kutuların yarısını ancak bitirebildik. Tellerle çevrili "odanın" dışındaki küçük yürüyüş yolu doluyor. Burada çok fazla ıvır zıvır var. Gerçi çoğunu bağışlayabilirim, kimsenin üç Flowbee saç kesme sistemine ihtiyacı yok. Kahretsin, kimsenin bir Flowbee saç kesme sistemine ihtiyacı yok.

Bunlar bağışlanmamalı. Yakılmalılar.

"Noel süslerine ulaştım. Sence burada olabilirler mi?" diye soruyor.

"Belki mi? Ama bundan şüpheliyim."

Büyük plastik kapağı açıyor ve kabın içindekileri itiyor.

"Hayır, sadece fındıkkıranlarla dolu büyük bir kutu," diye onaylıyor.

"Seks kasetinin adı," diye mırıldanıyorum, başka bir kutuyu kapatıp kenara itiyorum.

"Pfft, keşke. Cadılar Bayramı süslerine ne dersiniz?"

"Bir deneyebilirsin ama bekle! Cadılar Bayramı süslerimiz yoktu. Julianne bunun çocuklar için aptalca bir tatil olduğunu düşünüyordu."

"Vay canına, bu kadın partilerde çok eğleniyor olmalı." Köşedeki kapağı açarken homurdanıyor. "Oh, kahretsin . . . Bingo."

Kapağın geri kalanını sökerek açılmamış kutu yığınının üzerine atıyor. Gölgelerin artık onu engellememesi için onu depolama alanından çıkarıyor.

"Bunlar onlar olmalı."

Çömelip kutudan ciltli kitapları çıkarıyorum. 1976'dan beri her yıl için bir tane var. 1992'den en son yıla kadar her şeyi çıkarıp bir kenara koyuyorum. Zaten yirmiden fazla dergi taşıyamam.

"Bu kutuyu yukarı çıkaracağım."

"Kulağa hoş geliyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Gitmek zorundasın." "Biliyorum."

Geçitte duran diğer tüm kutuları toplayıp küçük alana geri yığıyoruz. Gelip bu eşyaları benim için temizleyebilecek bir servis olmalı. Korkunç bir *Tetris* oyunu gibi her şeyi oraya geri yerleştirmek kırk dakika sürüyor.

7 Nisan 2000

Elizabeth'in tek konuştuğu Bayan Tiffany'nin ne kadar güzel olduğu. Bu kadın öğretmenlik için yeterli mi? Pek zeki değil. Kendim daha iyi bir iş çıkarabilirim. O kadınla birkaç kez karşılaştım, özel bir yanı yoktu. Sade, evcimen bir kadın. Okul öncesi öğretmeni. Bu size hayatta kötü seçimler yaptığını söylemeye yeter. Ben lüks içinde yaşıyorum, o ise bütün gün burun siliyor. Elizabeth için hayatımda pek çok fedakarlık yaptım. Bana borcunu nasıl ödüyor? Öğretmenine tüm ilgiyi göstererek. Eğer bu Tiffany her gün sınıfında ne kadar nankör ve zor bir çocuk olduğunu bilseydi, belki de onu bu kadar şımartmazdı.

9 Ağustos 2000

Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu ama durmadı. Onu tersledim. Anelik, dergilerde gösterdikleri gibi bir şey değil.

Çocuklar kaba ve sorumsuz. Dağınık, şimdi bile temizliyorum neden olduğu bu karmaşa. Üstelik sakardı ve sürekli yaralanıyordu. Ona günde yirmi kez nereye gittiğine bakmasını söylemiş olmalıyım ama bu yeterli değildi. Elimden gelen her şeyi yaptım. Bayan Tiffany aradı ve neden okula dönmeyeceğini sordu. Ona bir şeyler yapabileceğimi söyledim. o çocuğu eğitmek için daha iyi bir iş. En azından artık Bayan Tiffany'nin ne kadar güzel olduğunu duymak zorunda kalmayacağım.

"Kraker mi kurabiye mi?" Uçuş görevlisi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Simit lütfen."

"İçecek bir şey var mı?" diye soruyor ve bana iki paket çubuk kraker uzatıyor. "Zencefilli gazoz?"

Plastik bir fincanı buzla dolduruyor ve kutunun üzerindeki tırnağı açıyor ve tatmin edici bir tıslama çıkarıyor. Köpüklü içecek bardağa doluyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve o da başını sallayarak yanımda oturan kişiye doğru ilerliyor.

Bir yudum alıyorum ve titreyen ellerimle fincanı tepsime geri koyuyorum. İlk uçak yolculuğum ve biyolojik ailemle tanışmak için Minneapolis'e gitmek üzere Amerika Birleşik Devletleri'ne geçiyorum. Zihnimi gerginlikten uzak tutan tek şey bu günlükleri okumak. Sayfa sayfa inceliyordum. Ama sonuncusundan sonra ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kendimi hasta hissediyorum. Bunları birine teslim etmeliyim. Gitmeden önce bunu yapacaktım ama içeriklerinin ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Okumaya devam etmekten korkuyorum ama ne olduğunu öğrenmem gerek. Çoğu sayfa narsistik saçmalıklarla dolu, ancak polise yardımcı olacağını düşündüğüm sayfaları işaretledim.

Hayatım kontrolden çıkmaya başladı. Bir dakika önce "annem" için bir cenaze töreni planlarken, bir dakika sonra muhtemelen kayıp bir kişi olduğumu öğreniyorum. Son kırk sekiz saatten sonra birkaç günlüğüne Vancouver'dan ayrılmam gerektiğini biliyordum. Bildiğimi sandığım her şey yalanmış, sanki alternatif bir evrende sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum. Normalde düşüncesiz biri değilimdir ama tedbirli davranmanın ne anlamı var ki? Bana hiç yararı olmadı. Ne olacaksa olsun diye karar verdim. Biraz uçlarda yaşamak iyi olabilir.

11 Ağustos 2000

Arka bahçeyi düzenlemeye karar verdim. Tıpkı bu ayki ev dekorasyonu dergisinde yer alan gibi yeni bir veranda olacak. Francine çok kıskanç ol.

İşçiler sabahtan beri toprağı düzlüyorlar ve acele edip levhayı dökmeleri gerekiyor. Neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bu arada, Alışveriş Kanalı'ndaki en güzel koleksiyon ürününü satın aldım. Bana Elizabeth'i hatırlatıyor. O benim küçük meleğim.

Beş saatlik yolculuktan sonra sinirlerim bozuldu. Olacakları düşünerek dikkatimi dağıtmak için her şeyi denedim. Şu anda bir günlük yazısını daha kaldıramam. Bence bir çocuğu öldürdü. Kulağa çılgınca geliyor ama yazdıklarına bakılırsa hayatta olduğum için şanslıyım. Bu yolculuk nasıl giderse gitsin, bunları yetkililere teslim etmeliyim. Bunca zaman nasıl bu kadar saf olabildim? Hayatım hiç bu kadar kontrolden çıkmış hissetmemiştim, rüya gördüğünüzü bildiğiniz ama uyanamadığınız kabuslardan biri gibi. Uyanmak istiyorum.

Uçak indiğinde, havaalanı tuvaletinde duruyorum. Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. İniş sarsıcıydı ve kaygı zihnimi allak bullak etti. Sifon çeken tuvaletler, vınlayan el kurutma makineleri ve fayansların üzerinde yuvarlanan bavulların tıkırtılarıyla düşünmek neredeyse imkânsız. Aynada kendime son bir kez bakıyorum, ceketimi ve bavulumu topluyorum ve yola çıkıyorum. Bunu yapabilirim.

Yaptığım hiçbir şey beni yarın eski ailemi gördüğümde olacıklara hazırlayamaz. Hiçbir şey size bu anlarda nasıl tepki vereceğinizi söyleyemez ve bu bekleyiş, göz korkutucu bir cezayı beklemek gibi tam bir işkence. Ama ben cevaplar için buradayım.

Vay canına. Lüks otel süitime girdikten sonra bir ısıklık çaldım. Benim ayırttığım odayı yanlışlıkla başkasına vermişler, bu yüzden şimdi oldukça yükseltilmiş bir odada kalacağım. Daha önce hiç böyle bir otelde kalmamıştım ama sanırım burası güzel olanlardan biri, Rosebud Motel'e hiç benzemiyor. Biraz daha şık bir yerde kalmaya karar verdiğim için minnettarım, şu anda ekstra şımartılmayı memnuniyetle kabul edeceğim. Ve eğer yarın işler sarpa sararsa, geri dönebileceğim rahat ve güvenli bir yer istiyorum.

Bavulumu bırakıyorum, yatak odasına girerken arkamda devriliyor. Burası benim dairemde daha büyük olabilir. Kollarımı genişçe açıyorum ve güvenle büyük boy yatağım olan kabarık yorgan bulutunun üzerine düşüyorum. Yaşamak *bu işte*. Bu kötü çocuk devasa. Düşmeden önce yatakta kaç kez fiçı gibi yuvarlanabilirim? Kenara uzanıyorum, kollarımı içeri sokuyorum ve diğer tarafa yuvarlanıyorum, diğer taraftan düşene kadar tekrar tekrar. Beş kez. Seyahat kıyafetlerimi çıkarıp yatağa tırmanıyorum, biraz kestirmek beni çağırıyor.

Beş koca saat sonra, gözlerim bir aydan fazla bir süredir geçirdiğim en dinlendirici uykudan açıldı. Öğle ve akşam yemeği boyunca devam etti. Midem gurulduyor ve mini bar bir seçenek değil çünkü beni bir paket fıstıklı M&M'e on iki dolar öderken yakalayamazsınız.

Hızlı bir duş, biraz süslenme ve yeni kıyafetlerden sonra, tek kişilik bir masa isteyecek kadar kendime güveniyorum. Bir restoranda tek başına yemek yemek neden utanç verici olsun ki? Ama şehri ziyaret ediyorsam, en azından biraz şıarmamak kendime kötülük etmek olur. Burası bir otel, eminim iş insanları burada her zaman yalnız yemek yiyordur.

Kendim için belirlediğim bütçeye dikkat ederek daha küçük bir başlangıç yemeği sipariş ediyorum. Geriye biraz kalıyor, böylece daha sonra barda harcayabilirim. İçkiyle kendi kendimi tedavi etmenin bir zamanı varsa, o da şimdi. Kazara bir aile üyesine rastlayacağım diye garip bir paranoya yaşıyorum. İhtimal düşük, endişelenecek bir şey yok. Yine de, öz ailem sadece otuz dakika uzaklıkta ve Jack de şehrin yirmi dakika dışında. Onu da internetten takip ettim. Artık bir ailesi var. Acaba o da benim kaçırıldığımı düşünüyor mu? Beni kaçırdıklarını ona söylerler mi?

Hayatımda gördüğüm en seksi adam masamın önünden geçerken düşüncelerim askıya alındı. *Dur bakalım*. Bu adam, bir insanın izin verebileceğinden çok daha çekici. Kesilmiş sakalı ve parmaklarımı geçirmem için yalvaran gür saçlarıyla çok yakışıklı. Bitişikteki bardan içeri girdiğinde yüzünde çok parlak ve samimi bir gülümseme vardı. Kendinden emin ve

Seksi. Bazı erkekler güçlü görünmek için düşünceli görünmeleri gerektiğini düşünür, ancak bu adam restoran sahibiyle konuşurken coşkusu ifade etmekten çekinmiyor.

Çok geçmeden bara geri dönüyor, yanımdan geçerken başımı eğiyorum, onu yakından görünce kızarmamak için kendime güvenemiyorum. Lezzetli olan yemeğimi bitiriyorum ve hesabı ödüyorum. Bardaki adamın bana baktığını gördüğüme neredeyse eminim. Bir içki kulağa hoş geliyor ve son birkaç gündür taşıdığım tüm stresi üzerimden atmaya fazlasıyla hazırım. Şimdilik dergileri, genetik testi, web sitesini, her şeyi unutacağım. Yarın zor olacak. Büyük ihtimalle hayatımın en zor günü olacak. Bu yüzden bu gece anı yaşayacağım ve dünyam başıma yıkılmadan önce son bir normal gecenin tadını çıkaracağım. Hatta o adama daha sonra odama gelmek isteyip istemediğini bile sorabilirim. Geçirdiğim haftadan sonra, en kötü ne olabilir ki? Hayır mı der? Çok da önemli değil. Bir sonraki en ateşli adama geçerim. Beni reddetse bile, bu endişelerimin en küçüğü olacak.

El çantamı alıp loş ışıklı mekâna giriyorum. Bardan çok kokteyl salonu gibi. Odayı barmenlerin arkasındakiyle eşleşen uzun bir ateş masası bölüyor. Özel döşemeli kanepeler ve kabinler arka köşelerin bazılarını sarıyor ve odanın geri kalanı yüksek masalarla dolu. Karanlık ve baştan çıkarıcı, Micky'nin seveceği türden bir yer. Gözlerim arka tarafa kayıyor, orada bazı kadınlar homurdanıyor ve berrak alkol shotları atıyorlar. Sıcak pembe penis tacı herhangi bir gösterge ise, bekarlığa veda partilerinin tüm hızıyla devam ettiğini söyleyebilirim. Her yerde küçük kutlamalar yapılıyor gibi görünüyor. Bara doğru ilerledikçe insanların parti yapmak için burada olduğunu daha çok fark ediyorum. Burası kafamı dağıtmak için mükemmel bir ortam.

Şimdiki zaman.

Köşede, bir grup erkeğin oturduğu bir kabin var, muhteşem gülümsemeli adam da orada oturuyor. Hâlâ burada. Kollarına çeşitli güzel kadınlar dolanmış, süper modellere benziyorlar. Kadınlar küçük kalpleriyle flört ediyorlar ve dürüst olmak gerekirse, onlar için iyi, Tanrı biliyor ki onların yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

Önce, rahatlamak için bir içki alacağım. Doğuştan utangaç bir yapım var, bu yüzden biraz sıvı güven biriyle tanışmak için cesaretimi toplamama yardımcı olacak. Genelde erkeklerin bana içki ısmarlamasını beklerim ama bu gece, bu kadar iyi bir adamı tavlayabileceksem konfor alanımın dışına çıkmaya hazırım.

Çoğu insan yüksek masalarda ve kabinlerde, ancak barın üstü dolu değil, bu yüzden yerimi bulduğum yer burası.

ALTI

LONAN

W Anaheim ve San Jose'de arka arkaya iki maç oynadık. İkisini de kazandık ama çok farkla değil - ki bu saçmalık. Anaheim'ın ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, o y n a d ı ğ ı m ı z d a n daha iyi oynayabiliriz.

bu sezon paten kaymak. Arka arkaya maçlar zaten berbat, bir de seyahatler, oteller ve basın tribünleri eklenince yorgunluk hızla artıyor.

Yıldız kanat oyuncularımız Sully ve Banks bile bok gibi kayıyordu. Paslar birbirini tutmuyordu ve özensiz görünüyorduk. Banks'in diski tutma becerisini kabul etmem için çok şey gerekiyor. Şahsen ben onun tam bir alet olduğunu düşünüyorum. Ona Banks diyoruz çünkü soyadı Teller ve paralı bir aileden geliyor. Ciddi para. Zengin bir aileye sahip olmakta yanlış bir şey yok ama o kötü davranışları olan bir vakıf bebeği. Dün gece kendisine "pasta yiyen" diyen yerel bir San Jose taraftarıyla kavga etti. Doğal olarak, adamı para klipsiyle dövmekle tehdit etti ve sonra da adamın karısıyla bir öpüşme seansı yaptı. Bugünlerde dışarı çıktığımızda neredeyse bir bakıcıya ihtiyacı oluyor. Bir gün yanlış kişiyi kızdıracak ve bu da onu çok fena ısıracak.

Öte yandan Sully bizim altın çocuğumuz. Onu övmekle ilgili bir sorunum yok. Hokey kaptanının poster çocuğu. Kuzeyli, sarı saçlı, uzun boylu, yontulmuş çeneli ve çok iyi biri. Her zaman iyi polisi oynar. Onu takımda güçlü bir lider yapan da bu. Hakemlerle, antrenörlerle, personelle ve takım arkadaşlarıyla harika bir uyumu var. Ancak, oyunu çalışmak dışında pek bir şey yapmıyor. Hepimiz daha iyi bir iş-yaşam dengesi kurması gerektiği konusunda hemfikiriz. Bu takım için yaşıyor ve takımı şiddetle koruyor. Ne zaman bir kavga çıksa, arkanızı ilk kollayanlardan biri o oluyor. Kâğıt üzerinde çok çekici bir adam gibi görünmüyor ama görünüş aldatıcı olabilir.

Sullivan'ın sert bir tarafı var. Ama o gizliden gizliye tehlikeli tiplerden biri - diğer erkeklerin bulaşmak istemeyeceği türden bir varlığı olan biri. Onun kontrolünü kaybettiğini hiç görmedim ve böyle kalmasını istiyorum.

Son kırk beş dakikadır pistte taksi yapıyoruz. Gerinmek için ayağa kalktım ve boynumu kırdım. Herkes kabin hummasına yakalanıyor. Eşleri olan takım arkadaşlarım eve gitmek istiyor ve diğer herkes parti yapmak istiyor.

"Bu lanet olası atlıkarıncadan indikten sonra kim bira içmek ister?" Jonesy inliyor.

Birkaç kişi alkışlıyor.

"Burke, var mısın?"

"Bilmiyorum, bu yolculuk çok acımasızdı. Oldukça yorgunum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ne oluyor lan? Artık bizimle hiç dışarı çıkmıyorsun."

"Tavşanlar yüzünden, biraz ara vermem lazım. Her seferinde aynı bok. Artık heyecan verici değil. Sıkıldım."

"Lanet olsun, Conway'e dönüşüyor."

Barrett Conway birkaç yıl öncesine kadar takımdaki en büyük sürtüklerden biriydi. Hâlâ dışarı çıkıyor ama eve birini götürdüğü nadirdir. Birkaç yıl önce bir kızla tanışmış ve ona asılmış. Sonra kız onu terk etti ve sanırım bu onun canını sıktı. Ne oldu bilmiyorum. Bazen kız tekrar ortaya çıkarsa diye bizimle çıktığını düşünüyorum. Kulağa acınası geliyor ve bunu asla kabul etmez, ama odayı her taradığında, belirli birini aradığı çok açık.

"Conway'e dönüşmeyeceğim."

"Lütfen. Sen istiyorsun, pislik," diyor, koltuğunda dönerek.

Gülüyorum. "Seninle bir ilgisi yok dostum. Sadece seninle benim aramdaki farkın, senin tavşanına aşık olman, benimse benimkilerden uzaklaşmaya çalışmam olduğunu söylüyorum."

"Ona aşık olmadım ama iyiydi. Keşke numarasını alsaydım. Sanırım Phoenix'te bir ailesi olduğunu söylemişti. Belki taşınmıştır. Arizona'da oynarken yanımızda küçük bir amcık olması güzel olurdu." Gülümsüyor, o büyük beyaz bok yiyici sırtışıyla. "Ve en azından ben hâlâ dışarı çıkıyorum. Sen son birkaç aydır evde oturuyorsun."

Sonra, Bishop konuşuyor, "Burke, aletini ıslatmalısın. Jonesy soyunma odasında sana mastürbasyon yapmaktan bıktığını söyledi." Son kısmı uçağın ön tarafına doğru bağıriyor.

"Jonesy diliyor." Kıkırdıyorum.

Jones koltuğunda dönüp duruyor. "Evet dostum, ellerim çok yoruldu." Artriti varmış gibi taklit yapıyor. "Neden hepimize bir iyilik yapıp bu gece yerime bakacak başka birini bulmuyorsun?"

Conway kıkırdıyor ama bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor. "Bak, ne yaparsan yap, numarasını al."

"Evet, evet."

Uçaktan indikten sonra eve gitmeliyim. Birkaç hamburger alır, film izler, otuz bir çeker ve geceyi sonlandırırım. Ama en son bir bira içmek için dışarı çıktığımda Jack'le bir ay önce buluşmuştuk. Sanırım bu gece erkeklerle dışarı çıkıp eve kız götürmeyebilirim. Ama biriyle yatmayalı uzun zaman oldu.

Evime döndüğümde ve seyahat kıyafetlerimi değiştirdiğimde, gevşemeye hazırım. Sikerler. Neredeyse sekiz haftadır bekârim, bu yeterince uzun bir süre. İki ay önce bu bana bir ömür gibi gelirdi. Kot pantolon ve siyah bir Henley giydim ve tamam dedim. Çok fazla çalışmayacağım ama olursa da hayır demeyeceğim.

Çocuklar bu gece neden bu otelin barına gelmek istediler bilmiyorum. Biz hep Top Shelf'e gideriz. Bizi orada tanıyorlar, kendi bölümümüz var ve evime daha yakın. Her neyse, manzara değişikliği vücuda iyi gelebilir. Park yerine çekerken Banks, Porsche'sinin anahtarlarını valeye uzattı. Gözlerimi deviriyorum. Umarım diğer çocuklar bu gece onu izlemeye hazırdır, çünkü ben mesaide değilim. Ekibin geri kalanı burada olsa iyi olur, böylece tüm zaman boyunca onunla çene çalmak zorunda kalmam. Tam bir dallama ve kendini beğenmişin teki. Diğer oyuncularımızdan daha önemli olduğunu düşündüğü hissine kapılıyorum ama muhtemelen terapistimin dediği gibi "güvensizliğimi yansıtıyorum".

Anahtarlarımı cebime sokarken anahtarlığın kilit düğmesine basıyorum. Barın içinde, çocuklar köşedeki kulübeyi ele geçirmişler - genellikle köşedeki yerler bize ve kalabalık grubumuza uygun olan tek yerlerdir. Güzel bir kokteyl salonu ama müdavimi olduğumuz hokey barından çok farklı. Buranın cazibesini anlıyorum. Bu gece gelen herkesin bekâr olması şaşırtıcı değil. Bu barlar kadın tavlama için mükemmel bir ortam sunuyor.

Büyük boy kabine geçtikten sonra, sunucunun gelip içki siparişlerini alması uzun sürmedi. Birkaç tur bira sipariş edip uzun uçuştan sonra rahatlıyoruz ve tam şüphelendiğim gibi tavşanlar zıplamaya başlıyor, bir tanesi doğrudan kucağıma tırmanıyor.

Normalde buraya oturmasına memnuniyetle izin verirdim ama bu gece kişisel alanıma saygı gösterilmemesini rahatsız edici buluyorum. Onun yerine yanıma oturması için kaydırdım. Kendini Shoshanna olarak tanıttı. Çok seksi, ama benim için hiçbir şey yapmıyor. *Neden bundan hoşlanmıyorum?* Kahretsin, belki de Conway'e dönüşüyorum.

Giriş kapısının karşısında otelin restoranı var. Uçaktan beri hâlâ bir şey yemedim. Yemek alanını görür görmez yemek kokusu beynime kazınıyor. Yemeğe ihtiyacım var. Yiyecek bir şeyler alabilmek için Shoshanna'yı kabinden çıkarıyorum. Bağlantılı restorana girip oturma görevlilerinden birine bir hamburger siparişi veriyorum ve ardından birkaç saat sonrası için bir paket siparişi veriyorum. Birkaç bira içtikten sonra eve bir torba yiyeceklerle gitmekten daha iyi bir şey olamaz. Ayrıca evdeki buzdolabım neredeyse bomboş. Gerçekten daha sık market alışverişine çıkmalıyım.

Bara geri dönmek için döndüğümde, bakışlarım hamburgerden bile daha iyi görünen bir şeye takılıyor. *Vay be.* Çok seksi bir esmer var ve tek başına yiyor. Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Kahretsin, onunla daha önce yattım da hatırlamıyorum muyum? Hayır, böyle görünen bir kadını unutmamın imkanı yok. Ayrıca, bir hayrana da benzemiyor. Ayaklarım neredeyse beni masasında durduracaktı ama kafasını kaldırmadı, ben de ilerlemeye devam ettim.

Masama döndüğümde bir bira daha sipariş ediyorum ve o kadına bana katılmasını söylemediğim için kendimi tekmeliyorum. Çok geçmeden hamburgerim ve masaya birkaç kızarmış meze siparişi geliyor -kendime yemek söyleyip başkasına söylemeyecek kadar büyük bir pislik değilim. Tüm yemeğimi birkaç dakika içinde mideye indirdim. Artık eğlenmeye hazırım. Belki de daha önce acıkmıştım. Yine de Shoshanna'yı tok karnıma boş karnıma göre daha fazla çekici bulmuyorum.

Tabiri caizse, bir grup erkeğin elleri dolu. Shoshanna pes etmedi ve şimdi işi kızıştırıyor. Arkadaşını davet ediyor çünkü "her şeyi birlikte yapıyorlar" ve ikisinin de hiç üçlü yapmadığını söylüyor. Gülmek için kendimi zor tutuyorum. O resmen üç silahşör. Bunu biliyorum çünkü 1) O boktan bir yalancı ve 2) Ben

Kalecimiz Strassburg işerken bana sezon öncesi hem onu hem de başka bir kızı eve götürdüğünü söyledi.

Bu iki kadınla sohbet çok sıkıcı. Konuyu benim evime dönmeye getirip duruyorlar ve tek istediklerinin vurup kaçmak olduğu çok açık. Normalde bu at ve midilli gösterisi benim işime gelirdi, ama bu gece kesmiyor. Yorgun muyum? Diğerleri eğleniyorsa ortamı bozmak istemem. Biramı bitirip, biraz para atıyorum. O kadının hâlâ orada olup olmadığını görmek için kafamı çevirip restorana bakıyorum ama masası boş. *Berbat bir durum.*

Ben ceketime uzanırken, o içeri girdi. Ben de bundan bahsediyordum. şimdi, *onunla* ilgileniyorum. Başka bir pislik beni yenmeden önce atışımı yapmalıyım, bu yüzden onun oturduğu bara gidiyorum.

"Sizin için ne başlatabilirim?" diye soruyor barmen.

"Herhangi bir spesiyealiniz var mı?"

Lanet olsun. Onunla konuşmazsam hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak seksi ve hırılıtlı bir sesi var. Onu adımı söylerken kullandığını hayal ediyorum.

"Neyi sevdiğine bağlı?" diye yanıtlıyor.

İşte benim şansım.

"Onu bir Bootlegger yap," diye araya giriyorum.

"Tamamdır, Burke," diye cevap veriyor şefkatli adam. Kahretsin, umarım az önce kimliğimi ele vermemiştir. Belki şansım yaver gider de barmenle arkadaş olduğumuz için tanıştığımı sanır, Minnesota Lakes'de defans oyuncusu olduğum için değil. Eğer onunla normal bir konuşma yapma şansım olursa, bu ideal olur. Sahte iltifatlardan bıktım.

"Buralardan mısın yoksa sadece ziyarete mi geldin?" diye sordum.

"Sadece ziyaret ediyorum. Minnesota'ya ilk kez geliyorum. Peki ya sen?" diye soruyor.

Lütfen, lütfen, lütfen, bunun kim olduğumu bilmesine izin verme. Bunun değil.

"Yerel."

Bir bar taburesinde otururken bile onun üzerinde yükseliyorum.

"Güzelmiş. Peki, Bootlegger'ın içinde ne var?" diye soruyor barın tepesine vurarak. "Dürüst olmak gerekirse, içinde ki her şeyi bilmiyorum," diyorum. "Ama bu resmi

Minnesota'nın içeceği, bu yüzden eyalet sınırını geçtiğinizde bir tür zorunluluktur. Limonata ve mojito'nun bir bebeği olduğunu dşnn."

"Yani, bu senin işin mi? Varışta Bootlegger'ı tketmemi sağlamakla görevlendirilen yerli sen misin?"

"Onun gibi bir şey." Gülümsüyorum.

Ve barmen içkiyi onun önüne koydu. Biraz meyveli ve tropikal görünüyor. Aralık ayı genellikle Bootlegger sezonu değildir, ancak yıl boyunca lezzetlidirler.

"Minnesota'nın devlet içkisi bu mu? Biraz daha farklı bir şey beklerdim. Kanadalı bir şey beklerdim."

Sağ elimi kaldırarak "Tanrı'nın eli" diyorum. Bunu yaparken sol elini kontrol ediyorum. *Yüzük yok.*

Bir yudum alıyor ve kaşları havaya kalkıyor.

"Kahretsin."

"Değil mi?" Gülümsüyorum, hoşuna gittiği için memnunum. Şimdiye kadar çok iyi.

Arkamda, çocuklar beni çağırıyor. Bir şey üzerinde çalıştığımı göremiyorlar mı? *Gelmiş geçmiş en kötü eküriler.*

"Sanırım arkadaşların dikkatini çekmeye çalışıyor." Onlara doğru başını sallıyor.

"Evet, öyleler." Ama onlara aldırmiyorum ve bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Yakından daha da çarpıcı. Dolgun dudakları, kocaman gri gözleri - gözlerinde tanıdık bir şey var ama çıkaramıyorum. Unutulmayacak kadar güzeller. Bunun ötesinde, minyon ve kıvrımlı. Gülüşü de harika. Işıltılı gözlerine ve gülümsemesine odaklanmaya çalışıyorum ama beynim vücudunu incelemek için daha fazla zaman harcamak istiyor.

"Ne iş yapıyorsun?" Bar taburemi kayıtsızca onunkine biraz daha yaklaştırıyorum ve yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor. Kendinden emin ama bir o kadar da ferahlatıcı bir çekingenliği var.

"Ben bir şefim, çoğunlukla özel dersler veriyorum. Ya sen?"

"İlginç. Aslında bu benim işime yarıyor çünkü yemek yapmakta berbatım."

Sorusuna cevap vermiyorum ama umarım fark etmez.

"Bu imkansız. Kimse yemek yapmakta berbat değildir. Eğer okuyabiliyorsan, yemek de yapabilirsin. Yapabileceğin en iyi şey nedir?"

"Fıstık ezmeli ve jöleli sandviç."

Sahte bir şokla ağzını kapatıyor. "Aman Tanrım, okuma yazma bilmediğini fark etmemiştim. Çok özür dilerim."

Özelliklerine mizah duygusunu da ekleyin. Onun cilveli hakareti karşısında dişlerimi sıkıyorum. "Oldukça iyi, Gray. Oldukça iyi."

"Gri mi?"

"Gözler." Önce kendi gözlerimi, sonra onunkileri gösteriyorum. "Çok güzel gözlerin var."

O zaman kesinlikle kızarıyor ve ben onunkini öpmemek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Vay canına. Şimdiden takma isim bölgesine girdiğimizi bilmiyordum. Bu benim de sana bir lakap takabileceğim anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

"Tabii ki. Neyin var?"

"Biraz zamana ihtiyacım olacak. Bir takma ad seçmek çok büyük bir sorumluluk." Yüz hatlarını sertleştirerek sert görünmeye çalışıyor.

"Bu doğru. Bu işi bu kadar ciddiye almana sevindim. Seninkini bulmakta acele ettiğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

İçkisinden bir yudum daha alıyor ve düşünceli bir şekilde yukarı bakıyor. "Hayır, aslında harika. Demek istediğim, sana üzerinde oynayabileceğin çok şey veriyor. Gecenin sonuna kadar ucuz Elli Ton göndermeleri yapmazsan hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Kartlarını doğru oynarsan sana daha iyisini yapabilirim." Göz kırıyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

Jonesy handjob hakkında bir şeyler bağıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Bu kez ona doğru bakıyorum ve yüzümde, umarım niyet ettiğim kadar açık bir şekilde *siktir git* mesajı veren bir ifade var. Sarhoş bağırışları kesilmeyince işaret parmağımı arkamda tutuyorum.

"Öyle mi?" diye yanıtlıyor.

"Yani..." Omuz silkiyorum. "Sana numaramı versem ve öğrenmek istediğine karar verirsen bana mesaj atsan nasıl olur?"

"Elbette."

Kendimi kişi olarak eklemem için telefonunu uzattı. Numarasının bende olduğundan emin olmak için kendime bir mesaj gönderiyorum. *Conway gurur duyardı.*

"Masama geri dönmeliyim, ama umarım daha sonra senden haber alırım." "Sohbet etmek güzeldi."

O kadar tatlı söylüyor ki, acaba odayı yanlış mı algıladım diye düşünüyorum. Önemli değil. Onu oraya koyuyorum. Bununla ne yapacağına karar vermek ona kalmış.

"Sen de." Göz kırıyorum ve bu bana bir saniye önceki tereddütümü hafifleten seksi bir gülümseme kazandırıyor.

Çocuklarla masama geri döndüğümde, sunucunun içkisini hesabıma eklediğinden emin oluyorum. Kokteylini bitirmek için kalıyor, ama bir sonraki bakışında gitmişti. Midemin çukuruna ağır dozda bir hayal kırıklığı yerleşiyor. Bu gece onunla flört etmek enerji verici ve eğlenceliydi. Son birkaç yıldır, bir kadınla şakalaşmak çok sıkıcıydı. Ama

Bu gece, sanki o ve ben bu küçük balonun içinde birlikte var olduk. Uzun zamandır uykuda olan bir şeyi uyandırdı. Tutku mu? Bu olamaz.

Bu kızı istiyorum. Kötü. En azından numarası bende var. Her zaman mesaj atabilirim. Yarın ona ulaşıp kahve içmek ya da akşam yemeği yemek isteyip istemediğini soracağım. Tatilde olduğunu biliyorum, ama onu tekrar görme olasılığımın mantık dışı olmadığı kadar çok seyahat ediyorum. Onu bir kişi olarak kaydedebilmek için mesajlarımı açıyorum. Benimkini soracağından korktuğum için adını sormadım, bu yüzden kendimi onun telefonuna Bardaki Ateşli Adam olarak kaydettim. *Kişi Adı'nın* altına *Gray* yazıyorum.

"Randevun gitti mi?" Conway soruyor.

"Evet. Ama numarasını aldığım için gerçekten çok mutluyum." Telefonumu elimde salladım.

Sanki son birkaç yıldır bize anlatmaya çalıştığı şeyi sonunda bir başkasının anlamasından rahatlamış gibi gülümsüyor. Hiçbirimiz bir kadının, hele hele bir tavşanın bu tür bir alana sahip olmasını anlayamazdık, ama son zamanlarda bazı davranışlarını anlıyorum.

"Size yeniden bir şeyler hissettiren biriyle tanıştığınızda, bu farklı bir etki yaratıyor," diyor.

Gerçekten öyle.

On dakika geçmeden telefonum titredi.

Bardaki seksi adam, ha?

Yüzümde bir gülümseme patladı. *İşte benim kızım.*

Ben: Ben olduğumu bildiğinden emin olmak istedim.

□

Aslında PB&J olarak yeniden kurtarıldınız.

Mükemmel. Muhtemelen aşçılık becerilerimle hatırlanacağım tek zaman.

Eve mi gittin? En azından iyi geceler diyebileceğimi umuyordum.

Otelde kalıyorum. Yukarı gelmek ister misin?

İyi geceler demene gerek yok.

Bir kez olsun bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ben: 50 Shades of PB&J ile başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?

Gray: PenisTopları&Jizz?

Ne oluyor lan? Ve evet, lütfen.

İğrençsin.

Ben: Evlenmek ister misin?

Gri: Oda 804

Kahretsin, bu kız harika. Ve daha da iyisi, kim olduğumu bilmediğinden oldukça eminim. Piyango bana vurdu! Tamamen organik bir ilişki, hiçbir numara yok. Banyoda kendimi kontrol ediyorum ve odasına çıkmadan önce restorandan birkaç nane şekeri alıyorum. Gergin hissetmek benim için çok sıra dışı. Asansörde, güzel yuvarlak sekiz düğmesini yakarak onun katını seçiyorum. Bu yıl bunu hak edecek hiçbir şey yapmamış olsam da bu bana erken bir Noel hediyesi gibi geliyor. Asansörden inip onun koridorunda ilerlemeye başlıyorum.

Kendime etrafta yatıp kalkmayı bırakıp daha istikrarlı bir şeyler bulacağımı söyledim. Ama seviştiğin kişiden gerçekten hoşlanmaktan daha istikrarlı ne olabilir ki? Bebek adımları yine de adımdır. Bütün gece takılıp konuşsak bile umurumda değil. Her şekilde iyi vakit geçireceğim. Bunu en son ne zaman bir kadın için söyledim? Hatırlamıyorum.

804. İşte başlıyoruz. Kapıyı çalmak için uzandım ama yarım santim kala durdum. Bu benim tipik otel takılmalarım hiç benzemiyor -eğer öyle bir şeyse. Etkilendiğim bir kadınla nasıl takılacağımı biliyor muyum? Eğer bana bir hamle yaparsa, beni geri tutacak hiçbir şey olmayacak. Cüzdanımı açıp prezervatif var mı diye kontrol ediyorum. Her şey hazır.

Kapıyı iki kez çaldım.

Kapıyı açtığımda, işimin bittiğini zaten biliyordum. Üzerinde ince bir pijama pantolonu ve neredeyse transparan beyaz bir gömlek vardı. Sütyeni yok. Paramı takılmadan ziyade takılmaya yatırıyorum.

"Bakın kim gelmiş," diye mırıldanıyor ve kapıyı benim için daha geniş açıyor.

"Hey." Niyet ettiğimden daha derinden geliyor. Gömleğinin üzerinden göğüs uçlarını gördüğüm anda seks sesim devreye giriyor.

"Güzel pijama." Dudağımı ısırđım. *Çok hoş.*

"Teşekkürler. Umarım değışmiş olmamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil." Otel odasına giriyorum ve büyüklüğünden anında etkileniyorum. "Tek kişi için büyük bir süit."

"Öyle değil mi! Odamı başka birine ayırdıkları için ücretsiz bir yükseltme aldım." Ana yatak odası olduğunu tahmin ettiğim odanın kapısına doğru koşuyor ve içeriyi işaret ediyor.

"Yataktan düşmeden önce beş kez yuvarlanabiliyorsun, kontrol ettim. Muhtemelen üç-dört yuvarlanma aralığındasındır. Su ister misin?"

Gergin gevezeliğinin ne kadar sevimli olduğuna kıkırdamadan edemiyorum. Bu harika bir şekilde farklı. Alt kattaki kadınlarla birlikte olsaydım, çoktan sikimi ağızlarına almış olurlardı.

Kuku her yerde, kimya değil. "Tabii, biraz su alacağım. Teşekkürler."

Buzdolabına doğru ilerliyor ve bana bir tane uzatıyor, sonra kendisi için bir tane daha açıyor. İçtiğimde, yolda bitirdiğim nane şekeri ile karışıyor ve ağzımın her tarafını nane gibi soğuk yapıyor.

"Film izlemek ister misin?" diye soruyor. "Vay canına! Önce bana bir içki ısmarlar mısınız?"

"Sence su ne içindi?" Bunu sevdim.

"Zeki kıız."

Gülümsüyor ve yatak odasına doğru yöneliyor. "Netflix izlemek ve rahatlamak isteyebileceğini düşündüm."

"Beni yanlış anlama, seni Netflix'te izler ve çok rahatlatırdım. Ama şu anda tüm dikkatim yatakta düşmeden kaç kez yuvarlanabileceğimi bulmaya odaklanmış durumda."

"Daha iyi bilmesem, benimle dalga geçtiğini düşünürdüm." *"Asla yapmam."*

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağının kenarına uzandım. Yuvarlanırken yüksek sesle sayıyorum.

"Bir ... iki ... üç ..." Yere düşmeden önce kendimi yakalıyorum ve sırtımı yatak başlığına yaslıyorum. "Görünüşe göre üç oldum. Söylemeliyim ki, bu daha önce bir kıızın beni yatağına almasının en sıra dışı yolu."

"Yaklaşık yüzde 73'lük bir başarı oranı olduğunu görüyorum." Avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Buraya gel." Parmağımı ona doğru kıvırdım.

Yatağın üzerine diz çöküyor ve sürünerek kalçalarımın üzerine oturuyor. Kalçaları belinden dışarı doğru genişliyor. Kıvrımlı, yumuşak ve çok ateşli. Acele etmeden her santimini inceliyorum. Ellerimi kıkına doğru kaydırarak, sikimle daha iyi hizalanması için onu üzerime doğru itiyorum. Narin boynundaki nabız noktası hızlanıyor.

"Seni öpmek istiyorum." Bu saçma transparan gömleğe daha fazla dayanamayacağım.

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve bana doğru eğiliyor. Taze portakal ve bahar kokusu etrafımı sarıyor ve açgözlülüğüm artıyor. Dudaklarımız fırçalanıyor

-Anında bir bağ oluştu. Dudaklarımı onunkilerle birlikte hareket ettirirken kalçalarını sıkıyorum. Gerilim odayı dolduruyor ve aramızdaki çekim her öpücükle daha da geriliyor.

Tüm kanım güneye doğru akıyor ve onu dizginlemek çok zor. Alt dudağımı ısırdığımda, bizi yavaşlatmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Ellerimden birini boynuna götürüyorum, başparmağım çenesine bastırıyor ve ağzını açarak bana erişim izni veriyor. Kalçaları yuvarlanırken, dilimi onun dudağına değdirmeden önce dilimle alt dudağının izini sürüyorum. Yavaş ve kasıtlı. Küçük bir inilti çıkarıyor. *Başka ne kadar ses çıkarabilir ki?* Dudaklarına karşı gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Bu gece ne kadar uzağa gidiyoruz?" Bunu daha ileri götürmeden önce onun rızasına ihtiyacım var.

"Uzak," diye pantolonunu indirip tişörtünü çıkardı. *Hay sikeyim.*

"Kahretsin Gray." Onu sırt üstü çeviriyorum ve meme uçlarından birini ağzıma alıyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve bu sadece aramızdaki enerjiyi artırıyor. Parmaklarımı bel kemerinin altından geçirip bol pamuklu pantolonunu sıyrıyorum. Büzgüsünü bile bağlamamıştı.

"Külot yok mu? Sürprizlerle dolusun."

Kıkırdıyor.

Dudaklarım karnını okşuyor ve yavaşça aşağı doğru iniyor. Uyluklarının iç kısımlarını kavrayıp açıyorum. *Bu aşık olabileceğim bir amcık.* Dilimi düzleştirip onu göbeğinden yukarı doğru yalıyorum; tadının ne kadar güzel olduğuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. *Bu kız nereden geldi?*

Kıvraniyor, inliyor ve dumanlı sesiyle bana en seksi sesleri çıkarıyor. Hayal ettiğimden bile daha iyi ses çıkarıyor. Bir parmak eklediğimde nefesi kesiliyor.

"Siktir, ıslanmışsın."

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

Tabii ki öyle. O mükemmel. "Bu gece titrediğini hissetmek istiyorum."

Bir parmak daha ekliyorum, ağızla klitorisine yapışıyorum ve emiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve küfrediyor. Damlıyor ve tatlı ve hepsi benim için. Oturma odasında müzik çalıyor ama bu karanlık yatak odası onun tatlı inlemelerinin ve parmaklarımın ıslaklığına pompalamasının sesiyle doluyor.

"Yaklaştım," diye uyarıyor.

Bacakları titriyor, orta ve yüzük parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Uyluklarını birbirine sıkıştırmaya çalışıyor ama ben geri itip açık tutuyorum.

"Biliyorum bebeğim. Çok iyi gidiyorsun, neredeyse bitti."

Parmaklarımın etrafında kenetlenmeden önce "Kahretsin," diyor. Parmaklarım içinde kıvrılırken klitorisini dudaklarımın arasında emiyorum. Saçlarımı kavırıyor ve orgazm olurken bana sürtünüyor. Onun boşalmasını izlemek uzun zamandır yaşadığım en iyi ön sevişmeydi. Onu yavaşça orgazmdan aşağıya doğru okşadım.

"Bu konuda neden bu kadar iyisin?" diye soruyor nefes nefese.

Gülümsüyorum ve ağızını tekrar ağızıma alıyorum, dilimi içeri daldırıyorum, böylece ne kadar tatlı olduğunu tadabiliyor. Bunu yaptığımda elleri yanaklarıma gidiyor ve beni daha derine çekiyor. Daha önce bir kadını bu geceki kadar çok öptüğümü sanmıyorum.

Cüzdanımı açıp prezervatifi çıkardım. Pantolonumu sıyırdıktan sonra, takarken onu izliyorum.

"Dört ayak üzerine kalk."

Yüzünde bir gülümseme belirliyor ve bana doğru dönmek için dizlerinin üzerine oturuyor. *İtaatkâr*. Onu daha fazla görmem gerekiyor. Köşedeki küçük masa lambalarından birini açıyorum ve avucumu sırtından boynuna doğru kaydırmadan önce kısıyorum.

"Çok güzel."

Arkasında sıraya girdiğimde kıcını bana sürtüyor. Yavaşça içeri kayarken etrafına uzanıyorum ve ıslak klitorisini tokatlıyorum.

"Aman Tanrım," diye miyavlıyor.

"Çok sıkısn. Bana bir saniye ver." Yavaşça nefes veriyorum ve elimi tekrar kıcına doğru kaydırıyorum.

İtmeye başlamadan önce rahatlamam ve vücudunun bedenime uyum sağlamasına izin vermem gerekiyor ama o benden önce davranıyor. Sırtı kavislendi ve omuzları düştü. *Lanet olsun*. Ereksiyonuma karşı sallanıyor

ve bu neredeyse çok fazla.

Kıçına bir tokat attım, o da sıçradı.

"Ben söyleyene kadar başlamaman gerekiyor." Hırıltı gibi geliyor; içimde bir şeyi ateşledi.

"Elimde değil," diye sızlanıyor. "Çok iyi hissediyorsun." Her kelimeyi uzunluğumda aşağı yukarı kayarak noktılıyor.

Bir de bana sor. Kıçını mükemmel. Kalçalarını tuttum ve onu kendime çektim. Sert. Nefes veriyor. "Bu iyiden de iyi."

Hareketlerini kontrol ediyorum ve önümde eğilmiş sıkı vücudunu görmek, uzun süre saklayacağım bir görüntü. Küçük nefes alışları ve inlemeleri içimdeki ateşi körüklüyor, yavaş yavaş bir cehenneme dönüşüyor. Benimkiyle eşleşmek için hızını artırıyor. Çılgınlıkları daha da yükseliyor ve vücudu daha önce olduğu gibi geriliyor. Ona acımadan vurmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

"Bana daha sert ver," diye fısıltının biraz üzerinde nefes alıyor.

Bana biraz güven gösterir göstermez bunu seve seve yapıyorum.

"Hayır. Eğer bir şey istiyorsan, istemen gerekir." "Daha sert," diyor usulca.

"Haydi. Bana ne istediğini söyle, bebeğim."

"Beni duyabildiğini biliyorum. Beni daha sert sikmeni istiyorum!"

Kıkırdıyorum ve tıpkı istediği gibi her uzun vuruşta daha derine dalarak ona çarpıyorum.

"Tanrım, sen başka bir şeysin, biliyor musun? Kelimelerini kullandığında çok iyi bir kız oluyorsun."

Bu onun içindeki bir şeyi serbest bıraktı. Dudaklarından bir hıçkırık kaçıyor, amı bana kilitleniyor ve vahşileşiyor. Kollarımı kaldırıyorum ve o beni ele geçiriyor. Tanrım, onunla bu şekilde devam etmemin imkanı yok.

"Kahretsin Gray, yavaşla. Boşalacağım." Elim tekrar kıçına değiyor ve bu onun hareketlerini engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Benimle gel," diye pantolonunu indirdi.

Ne?

Daha önce hiç kimseyle boşalmamıştım. Tereddüt ediyorum, ama tekrar sikime süründüğünde, ihtiyacım olan tek ikna edici şey bu. Saçlarını yumruğuma doluyorum ve geri çekerek boynunu elime açıyorum. "Benim için boşalmaya hazır mısın?"

"Evet!"

Tekrar tekrar içine giriyorum ve iradesi kaybolurken titriyor. "Benim için nasıl geldiğini göster bana."

Saçlarını ve boynunu bırakıyorum, bir elimle kalçasını kavıyorum ve klitorisini tekrar tokatlamak için uzanıyorum. Etrafımda kenetleniyor. Ben boşalmadan hemen önce kalçaları kıpırdıyor ve içimdeki sarmal kopuyor. Aldığı zevkin sesi duvarlardan sekiyor, komşu misafirlerin bunu duymamasına imkân yok. Umurumda değil. İticilerim koordinasyonsuzlaşıyor ve nefes nefese kalarak onun yanına düşerken tekrar tekrar içine giriyorum. Birlikte boşalıyoruz.

Nefeslerimizi tutarken, amcığı hala etrafımda seğiriyor. Bu çok iyi bir seksti.

"Vay anasını."

Gülüyor, ikimiz de seks sonrası kafayı bulmuşuz.

"Sen kimsin?" Ben de onunla birlikte gülüyorum.

"Ben Gray'im," diyor. "Ve siz de PB ve J'siniz."

"Yanlış lakabı seçmiş olabilirim. Sen griden başka bir şey değilsin."

Bununla birlikte arkasını döndü ve beni öptü.

Otel odasından çıktığımda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Hamburgerlerimi unutmuşum ama sorun değil. Bu gece uzun zamandır bir kadınla yaşadığım en eğlenceli geceydi. Ve sadece seks olağanüstü olduğu için değil, kız bir cadaloz gibi sikişiyor. Komik, tatlı ve bir kez bile hokeyden bahsetmedi. Onu tekrar görmek istiyorum. Benim için bir ilk daha. Elimdeki tek şey telefon numarası. Yarın ona mesaj atacağım ve geldiği yere dönmeden önce tekrar buluşmak isteyip istemediğini soracağım. Birlikte yemek yemek ve ona Minneapolis'i gezdirmek güzel olabilir.

Yüksek binamdaki tavandan tabana geniş pencerelerin önünde durup ufuk çizgisine bakıyorum. Bu geceye kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Dairem tamamen mobilyalı ama yine de çok boş geliyor. Elbette burada partiler ve güzel kızlar oldu -bir sürü kız oldu- ama hiçbir zaman sıcak ve davetkâr hissettirmedi.

Yorgunum, yatak odama döndüm, dişlerimi fırçalarken odaya biraz rahatlık katmaya çalışıyorum. Şöminenin kumandasını alıp açıyorum. Hiçbir faydası olmadı. Sıcak alevlerin ambiyansı ile bile, hala soğuk, steril bir alan gibi hissettiriyor. Biraz tarçın ve baharatla bu durum düzelmeyecek.

Mum da. Evleri yuvaya dönüştüren muhtemelen aile ya da aşk gibi elde edilemeyen bir şeydir.

15 Ekim 2000

Bu hayatımın en stresli haftasıydı! Herkes enseme soluyor. Elizabeth bizi içinden çıkmamız gereken bir duruma soktu. Çabucak. Her zaman sorunlu bir çocuktur.

bir nebze itaat gösterseydim bu karmaşanın içinde olmazdım. Bir tatile ihtiyacım var. Yılın bu zamanı şelalelerin çok güzel olduğunu duydum.

YEDİ

Birdie

L Ast gecesi inanılmazdı. Hayatımda yaptığım en iyi seksti. Gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriyle. Bu gece buluşmak isteyip istemediğimi sormak için mesaj attı ama ne kadar eğlenceli olursa olsun

Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim. Yapmak için geldiğim şeyi yapmak zorundayım.

Ailemin evine giden yol tahmin ettiğimden daha uzunmuş. Evin bu kadar geride olduğunu hatırlamıyorum. Dışarıya park edip onları gözetleyemiyorum. Bir sapık gibi davranıyorum ama bu en güvenli seçenek gibi geliyor. Elimdeki kartlardan vazgeçmek ve ayakkabının düşmesini beklemek zorunda değilim. Bu benim seçimim.

Bir saatten fazladır sokağa park etmiş durumdayım. Evde olup olmadıklarını görmek için garaj yoluna çekmeyi düşünüyorum. Yol sorar gibi yapsam beni tanırılar mıydı? Sanırım içten içe bu yolculuğun bir tür yüzleşmeyle sonuçlanacağını biliyordum ama bunu kendime itiraf etmeye hazır değildim. Bu şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şey. Dehşete düştüm.

Altı yaşındayken travmatik bir şey oldu ama zihnim ya bu anıyı bastırdı ya da ben gerçekten unuttum. Kendimi bildim bileli, biyolojik ailem beni istemediği için Julianne'in annem olduğu söylendi. İstenmediğiniz o kadar çok kez söylendikten sonra, bunu sorgulamayı bırakıyorsunuz. Bunun hayatın bir parçası olduğunu varsaydım. Bazı çocuklar evlat edinilir ve ben de o çocuklardan biriydim. Ama bir yetişkinin gözünden baktığımda, giderek daha az anlam ifade ediyor.

Hangi anne baba çocuğunu altı yıl içinde bırakır? Ne kadar saçmalıkla beslendim ben? Bu günlükleri okudukça Julianne'den daha çok nefret ediyorum. O

korkunç bir insandı. Tuhaf bir duygu, kaçırıldığımı ummak çünkü alternatifi daha kötü.

z ailem için umut beslememe izin vermedim. Ne kadar zamandır bilmiyorum. Uzun zaman önce vazgeçtim. Dışarıda bir yerlerde beni geri isteyen bir aile olabilir mi? Hayatım istenmeyi istemekle geçti.

Yalnız düşüncelerim bir arabanın ağaçların arasından geçip garaj yolundan çıkmasıyla kesiliyor. Eğilip ne yöne gittiklerini görmek için direksiyonun üzerinden bakıyorum. Neyse ki benim baktığım yöne doğru yola dönüyorlar. Arabanın geçmesini bekliyorum ve sonra takip ediyorum.

Arkamda güvenli bir mesafe bırakarak, kimi takip ettiğim hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Annem, babam ya da lanet olası bir temizlik ekibi olabilir. Biraz daha yaklaşıyorum. Arkadaki siluete bakılırsa sürücü bir kadın. Muhtemelen annem. Direksiyonu sıkıca kavrıyorum ve başparmaklarım hızlı hızlı vuruyor. Ne yapıyorum ben? Kendimi zel dedektif falan mı sanıyorum? Bütün bunlar berbat bir fikir. Kafamı sallıyorum, kendimden şüphe etmeyi ve olumsuzluğu bir kenara bırakıyorum. Bu cevapları bulmakla ilgili. Ağzım bir O harfi oluşturuyor ve derin bir nefes alıyorum. *Bunu yapabilirsin, Birdie.*

Sürücüyü bir Target otoparkına kadar takip ediyorum ve nereye park ettiğini izlemek için olabildiğince uzun oturuyorum. Bir sıra ötede bir yer buluyorum ama gözümü arabadan ayırmıyorum. Henüz yüzünü seçemiyorum ama web sitesinde fotoğraflarını görmüştüm ve o fotoğraflar kendi anılarımdan birkaçını geri getirdi ya da en azından daha az bulanık hale getirdi. Kadın arabadan iniyor ve ellerim titriyor. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. *Hayır, bunu yapmak zorundayım!* Bu benim tek şansım, bu yüzden buradayım. Bir şey söylemene gerek yok, o olup olmadığına bakıp gidebilirsin, kendime söz veriyorum ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Oraya girdikten sonra, eskisi gibi çıkmayacağım.

Çantamı alıp arabadan atlıyorum ve kapımı kilitliyorum. Ona yetişmeye çalışırken adımlarım hızlanıyor. Kapıları temizledikten sonra, istiften çekilen bir alışveriş arabasının gürültüsü dikkatimi çekiyor ve benden uzaklaşmadan önce profilini görüyorum. Bu annem.

Kalbim hızla atıyor, gm gm atıyor. Ellerim titriyor ve tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Boğazım sıkışıyor ve nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum ama sanki nasıl nefes alacağımı unutmuş gibiyim. Yeterince oksijen alamıyorum. Ofis malzemelerinin olduğu koridora dönüyor ve ayaklarım yürümeye devam etmek istiyor ama kendime izin vermiyorum.

Son iki adımı atmak için yeterli cesareti toplamaya çalışarak rafların yanında duruyorum. Koridorda tek başına, herhangi bir Çarşamba günüymüş gibi Sharpie'lere bakıyor. Annem tam orada. Annem orada! Yirmi iki yıldır istediğim annem işte burada. Kalemlere bakıyor. *Bana bak anne. Lütfen, sadece bak.*

Duygularım beni ele geçirdi. Bunu daha fazla yapamam. Bilmem gerekiyor. Anneme ihtiyacım var.

Ellerimdeki titremeleri silkeleyip son adımlarımı atıyorum. İlk başta sadece yanında duruyorum ama sonra parfümü burnuma çarpıyor ve yeniden çocukluğuma dönüyorum. Bana her sarılışında, geceleri beni yatırdığında, arabaya bindirdiğinde, kokusunun etrafımı sarıp güvende hissetmemi sağlayacak kadar yakın olduğu her an. Düşünmeden, sadece söylüyorum.

"Anne?"

Bana doğru dönüyor ve ne kadar yaşlandığını görünce neredeyse irkiliyorum. "Ha? Hayır, üzgünüm, ben" -gözleri kısıldı- "Birdie?"

Onun sesi.

"Evet."

"Hayır..." Yavaşça başını sallıyor ve çenesi sallanıyor.

"Evet, benim. Sen . . ." Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi silmek için başımı arkaya eğiyorum. "Beni mi arıyordun?" Ciğerlerim donuyor ve yüzüm duyguyla buruşuyor. Gözyaşları dökülmeden önce çirkin bir şekilde ağlamak gibi.

Gözleri tanıyarak genişler. "Aman Tanrım. Birdie!"

Bana çarptı ve kollarını olağanüstü bir güçle vücuduma doladı. Kollarımı iki yanıma sabitledi. Tutuşu sadece onun verebileceği bir sarılmaya dönüşüyor. *Sarılışı -özellikle sarılma şekli-* yakınlığı, parfümü, bana bastırıldığında sesinin nasıl çıktığı, küpeleri, şakağındaki minik yara izi. Unuttuğum tüm küçük detaylar burada. Bunu çok özlemişim. Beni neden terk etti?

Kendime bu tepkiyi taklit edemeyeceğini söylüyorum ama o andan uzaklaşmaya çalışıyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve bununla savaşıyorum. O da en az benim kadar titriyor, dizleri tutmuyor ve vücudu güçsüzleşiyor. Onu tutmak için hamle yapıyorum ve birlikte yere düşerken ıslak kışık botlarımız gıcırıyor. Post-it notların ve zimbaların önüne yığılmış halde birbirimizi tekrar buluyoruz. Birbirimize sarılıp ağlayarak, orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum.

"Hanımefendi düştünüz mü? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Biz iyiyiz," diyoruz aynı anda. Aksanlarımız aynı değil ama ses tonlarımız aynı. Vay anasını. *İşte bağ bu.*

"Birdie, Tanrım. Aman Tanrım, Birdie. Seni çok seviyorum." Gözyaşlarını ve saçlarını yüzünden itiyor ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Eliyle şok içinde ağzını kapatıyor.

"İnanamıyorum, yaralandın mı? Nereden geldin sen? Nereledeydin?"

"Ben iyiyim. Vancouver'da yaşıyorum. İstiyor musun?"

"Vancouver mı? Bekle, Ken! Babanı aramalıyım. Jack'i aramalıyım. Aman Tanrım. Vancouver mı? Vancou-'ya nasıl geldin? Buraya nasıl geldin? İyi misin? Aman Tanrım, Birdie."

"Anne."

Sanki uzun zamandır bu sözleri duymayı bekliyormuş gibi özlemle gülümsüyor.

"Öyle mi?"

"Daha yapacak alışverişin var mı? İhtiyacın olan şeyleri almayı bitirebilir ve sonra konuşmaya gidebiliriz ya da-"

"Yüce Tanrım! Ne? Hayır!" Gülüyor ve burnunu çekiyor. "Sen buradasın! Neye ihtiyacım olabilir ki?"

Gülümsüyor, eliyle ağzını kapatıyor ve hayretle bana bakıyor. "Aman Tanrım. Burada olduğuna inanamıyorum. Gerçekten buradasın." Bir şeyin titrediğini hissediyorum ve onun ellerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum. Tutuşu bir an bile gevşemedi.

"Ben de burada olduğuma inanamıyorum." Burnumu çekiyorum.

"Hadi eve gidelim. Seni eve götürmek istiyorum. Benimle eve gelir misin?"

"Kiralık bir arabam var; sizi takip edebilirim."

"Tatlım, ya senin araban ya da benim arabam. Seni bırakmayacağım. Yirmi iki yılımı bebeğimden uzakta geçirdim. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Arabanız iyi durumda."

Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. Bir araya gelişimiz dikkat çektiği için insanlar bize bakıyor. Elim onun elinin içinde. Kapıdan dışarı çıktığımızda soğuk havayı içime çekiyorum. *Bu gerçek.* Sadece çantasına uzanıp cep telefonunu çıkarmak için gitmeme izin veriyor. Ekrana birkaç kez dokunuyor, sonra kulağına götürüyor. Eli tekrar benimkini buluyor.

"Ken-" Boğuluyor. "Benim Birdie'm var."

Sessizlik var.

"Ken! Beni duydun mu? Birdie elimde! Yaşıyor, burada!"

"Lor-"

"Biliyorum. Yemin ederim Ken. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama geri dönüyorum. Jack'i arayıp bizimle evde buluşmasını söyler misin? Lonan'a da söylemeliyiz. Tim'i de aramalıyız, çözmemiz gereken çok şey var."

Sırıtiyorum. Lonan! Hatırlayamadığım diğer çocuk. Jack'in en iyi arkadaşıydı. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım, küçükken ona aşık olduğuma eminim. Eminim bu geçmişten bir esinti olacak. Tim'i hatırlamıyorum ama. Kim olduğunu sormam gerekecek.

Telefonunu omzuna doğru tutuyor. "Ağlıyor," diye fısıldıyor, gülümseyerek. Otoparka doğru yürüyoruz.

"Tamam tatlım, şimdi kapatıyorum, eve gitmem gerekiyor. Eve geliyoruz!" Gülüyor. Sonra telefonu kapattı ve bana döndü. "Yaralandın mı? Hastaneye uğramamız gerekiyor mu?"

"Hayır, ben iyiyim. Ben

iyiyim." "Emin misin?"

"Evet, gerçekten, ben iyiyim."

Bir sıra arabayı işaret ediyor. "Ben buradayım."

Ona nereye park ettiğini bildiğimi söylemiyorum çünkü onu takip ettim. Araçlar park yerinde yavaşça dönerek iyi bir yer arıyor, ıslak asfaltın pet kokusu havada asılı duruyor ve alışveriş yapanlar aldıklarını arabalarına geri götürürken kırmızı arabalar takırdıyor. Etrafımız çok sıradan bir manzarayla çevrili ama bugün annemle bağlantı kurdum ve eve gidiyorum. Hayatımın en bunaltıcı, duygusal deneyimini, etrafım ayak işlerini yapan insanlarla çevriliyken yaşamak gerçeküstü.

"Tim kim?" Ben soruyorum.

"Ne? Oh!"

"O dedektif, yani artık polis şefi." "İlk isim bazında mısınız?"

Durdu ve sorum karşısında kafası karışmış gibi bana baktı.

"Birdie, yirmi iki yıldır seni arıyorduk. Tüm departmanla ilk isim bazındayız. Ve yerel FBI ajanlarıyla. Ve merkezdeki birkaç ajanla da."

Tekrar hareket ediyoruz. "Benimle eve gelmeye razı mısınız? Karar vermeden önce bunu sana sormalıydım, özür dilerim. Seni büyümüş görmeye alışık değilim."

"Evet. Sadece . . . Bir sürü sorum var."

"Benim de, tatlım."

Arabasına yaklaşıyoruz, kapının kilidini açıyor ve içeri giriyoruz. Kokusu arabanın içine siniyor ve emniyet kemerimi taktıktan sonra yumuşak deriye gömölüp nefes veriyorum. Başardım.

Annem beyaz bir Volvo kullanıyor, çok temiz. Arabayı çalıştırıyor ve radyo çalmaya başlıyor, benim arabamda da aynı kanalı dinliyor. Başımı çevirip ona tekrar bakıyorum, gözyaşlarını silmeye devam ederken gülümsüyor. O kadar uzun zaman oldu ki, bakmamak için kendimi zor tutuyorum. O da bana bakmaya devam ediyor. Eve doğru gidiyoruz. Birlikte.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Sadece biliyordum."

Gülümsüyor.

SEKİZ

LONAN

A Otuz bir yaşımdayım, kesinlikle sporun yaşlı tarafındayım. Son bir saattir mavi çizgide karışık hareketler ve duvardan geri dönüş talimleri yapıyorum ve dizlerim bunu hissediyor. Bu en zorlayıcı sporlardan biri.

Orada. Bugünlerde, sadece kıcımlı yırtmaktan eklemlerim neredeyse patlıyor ve tıkırdıyor. Genelde futbolculardan daha küçük olsak da, aldığımız darbeler daha acımasız. Vücudum ağrıyor ve şimdiden fizik tedavimi artırmam gerektiğini biliyorum. İyi bir yıl geçiriyoruz ama her maç önemli, bu yüzden hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Başarılı olmak için üzerimizdeki baskı çok büyük olabilir ve baharda playofflara kalmak istiyorsak yapmamız gereken çok iş var.

Savunma koçlarıyla yarım saat daha bireysel antrenman yaptıktan sonra eve gidebileceğim. Buzda işimizi bitirip soyunma odasına dönüyoruz. Eşyalarımı çıkarıyorum, duşa giriyorum ve antrenörlerimin geliştirmem gerektiğini söylediği her şeyin üzerinden geçiyorum. Yaşlandıkça, bir önceki yıldan daha iyi oynamak benim için daha da zorlaşıyor. Ama kondisyon planım öncelikle küçük değişikliklerden oluşuyor.

Çantamın fermuarını çekerken ceketimi alıyorum ve mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarıyorum. Spor masajı için bir telefon almam gerekiyordu. Telefonumun kilidini açtığımda Jack'ten gelen yedi cevapsız arama olduğunu görüyorum. Yüzümden kan çekiliyor.

Ne oldu?

Onu geri aradım. Telefon çalarken aklım en kötü olasılıklara takılıyor. Biri mi yaralandı? Lori ya da Ken'e bir şey mi oldu? Bir araba kazası mı oldu? Audrey mi? Maddie ve Liam iyi mi? İçeri giriyorum.

Onunla hastanede buluşmam gerekebileceğini bildiğim için olabildiğince hızlı bir şekilde arabama ulaşmaya çalışıyorum.

Cevap yok. Tekrar aradım. Sonunda cevap verdi.

"Dostum! Neredeydin?" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Ne oluyor lan? Herkes iyi mi? Senden gelen yedi cevapsız arama var. Ne haltlar dönüyor?"

"Bazı haberlerim var Burke," diye boğuk bir sesle konuştu.

Aman Tanrım, biri ölmüş.

Bana ulaşmaya çalışıyordu ve telefonum yanımda değildi. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim. Arabama ulaşıp çalıştırdığımda telefonum Bluetooth'a bağlandı. Sesi arabanın hoparlörlerinde çalıyor ama bağlantı sırasında söylediği son şeyi kaçırdım.

"Ne var? Ne oldu? Seninle bir yerde buluşmam mı gerekiyor?" "Oturuyor musun?"

"Kahretsin, Jack! Evet. Ne oldu? Beni korkutuyorsun-" "Bu Birdie."

Kalbim parçalanıyor. *Lütfen cesedini bulduklarını söylemeyin, cesedini bulduklarını söylemeyin.* Bir mide bulantısı dalgası bana çarpıyor ve kapıyı açmaya hazır bir şekilde kolu tutuyorum.

"O burada!"

Sesindeki tonu fark ettim. Kendinden geçmiş. *Olamaz.*

"Yaşıyor musun?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp en kötüsüne hazırlandım. "Yaşıyor."

Gözlerim tekrar açıldı ve sersemleyerek sessizliğe gömüldüm.

"Hâlâ her şeyin yasal olduğundan emin olmaya çalışıyoruz. Şu anda onu görmek için annemle babamın yanına gidiyorum. Babam Vancouver'da yaşadığını söyledi. Polis babalık testi yapmak istiyor, emin olur olmaz size haber vereceğim."

DOKUZ

Birdie

Mom ve ben yolculuğun çoğunu birbirimize bakışlar atarak geçiriyoruz. Ve zamanımızın çoğu onu iyi olduğuma ikna etmeye çalışmakla geçiyor. Yaralı değilim, yirmi yıldır bir fidyecinin bodrumunda kilitli değilim.

Şey, bodrum değil. Çok fazla soruları olmalı; benim de bir o kadar var, bu yüzden onlara yeterince cevap verebileceğimden şüpheliyim.

Hangi otelde kaldığımı açıklıyorum ve o da beni kendileriyle kalmaya davet ediyor ve eğer dinlenmeye ihtiyacım olursa yatak odalarından birini kullanabileceğimi söylüyor. Herhangi bir taahhütte bulunmadan ve rezervasyonumu iptal etmeden önce herkesle tanışmayı bitirmek ve durum hakkında bir fikir edinmek istiyorum. Bir noktada geri dönmem gerekecek, tüm eşyalarım hâlâ odada. Şimdilik, onlarca yıl uzak kaldığım ailemi tanımak istiyorum. Her şeyi hazmetmemin ne kadar zaman alabileceğinin farkında olduğu için ona minnettarım. Bu çok fazla.

Uzun araba yoluna giriyoruz ve çam ağaçlarının arasından geçtikten sonra evi ilk kez net bir şekilde görebiliyorum; *çok* büyük. Çocukken çok büyük görünüyordu, ama bir yetişkin olarak bile hala etkileyici görünüyor. Şimdi dışını gördüğüm için içerideki düzeni hatırlayabiliyorum. Ve tüm ağaçlar buraya son gelişimde olduklarından çok daha uzun. . . Arabadan inerken ceketimi göğsümde sıkıca tutuyorum.

Babam ön kapıdan yaşlı bir adamın girebileceği kadar hızlı giriyor. Artık çok daha yavaş hareket ediyor. Çok daha yaşlılar ve kaybettiğim zaman beni hasta ediyor. "Oh, Bridget."

Bridget. Gerçek adımlı duymayalı uzun zaman oldu.

Ağlamasını kesmeye çalışarak öksürüyor. "Buna inanamıyorum. Nasıl? Yaralandın mı?" Durumum hakkındaki sürekli yaylım ateşine kıkırdıyorum. Beni en iyi baba tarzı ayı gibi kucakladı. Hâlâ aynı tıraş losyonunu kullanıyor.

"Merhaba baba." Ona doğru eğildim ve bana sarılmasına izin verdim. Babama. Bir daha babam olacağını hiç düşünmemiştim.

"Ona inanmadım." Güçlü durmaya çalışırken sesi titriyor ama bu sadece daha fazla gözyaşı dökmeme neden oluyor. Annem arabanın etrafında dolanıyor ve bana sarılırken onun sırtını sıvazlıyor.

"Oh, Bridget, tatlım." Yaşlı adam yüzünü siler. "Seni çok seviyorum. Biz de seni çok seviyoruz. Seni çok özledik. Nereden geldin sen?"

"Vancouver!" diye cevaplıyor annem. Kafası güzel.

"Vancouver'a kadar nasıl gelebildin? İyi misin?"

Bridget ... sen miydin? Biri sana zarar mı verdi?" "Hayır, yemin ederim iyiyim.

Gerçekten iyiyim."

"Uzun bir yolculuk yaptı, Ken. Hadi içeri girelim."

Ekstra geniş kapıdan içeri girdiğimizde çenem hafifçe düşüyor ama şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Küçük bir apartman dairesinde büyümüş olmak, muhtemelen yüksek tonozlu ahşap tavanlar nedeniyle burayı bir saray gibi gösteriyor. Ev kokusu var, ancak uzun süre tatile çıktıktan ya da hayatınızın dörtte üçünde bir sosyopatla Vancouver'da yaşadıktan sonra alabileceğiniz bir koku. Her iki durumda da, "evimin" bir önceki haline göre önemli bir gelişme. Kapı arkamdan kapanıyor ve gözlerim açıldıkça ahşap kirişlere ve yukarıdaki podyuma yapışıp kalıyor. Babam ceketimi almayı teklif ediyor, ağzımı kapatıyorum, gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Bir an için podyuma dönüp bakıyorum; Jack'le birlikte o şeyin üzerinde defalarca ileri geri koştuğumuzu hatırlıyorum. Vay canına.

"Bunlardan herhangi birini hatırladığınızdan emin değilim..." Evi işaret ediyor. "Hatırlıyorum aslında. Odam şurada, sol taraftaydı, değil mi? Jack'le birlikte koştuğumuz ve oyuncak hayvanlarımı tarafı."

Sanki hayal gücünün bir ürünüymüşüm gibi bana bakıyor. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Aç mısın? En son ne zaman yemek yedin?" Annem soruyor.

"Ben iyiyim, bu sabah kahvaltı yaptım, iştahım hala gerginlikten dolayı yerinde."

"Eğer eminseniz. Ama bulabildiğin her şeyi, yani her şeyi alabilirsin, burası senin de evin."

Ona teşekkür ediyorum ve sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Çok fazla sorumuz var," diyor kollarını indirerek.

"İkimizin de var," diyorum.

Babam konuşuyor. "Eğer konuşmak istemediğin bir şey varsa, sana baskı yapmak istemeyiz. Bunca yıldır neler yaşadığını bilmiyorum. Bu senin koşullarına bağlı. Ama karakoldaki Tim'i arayıp haber vermek zorundaydım. Hepimiz seni arıyorduk."

Göğsüm sıkışıyor ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. *İstenmiyor değilim.*

Bana bakıyorlar, başları eğik ve kaşları birbirine çarpık, sanki sessizliğimden dolayı kafaları karışmış gibi.

"Bridget. Sen bizim çocuğumuzsun. Seni aramaktan *hiç* vazgeçmedik."

Ön kapı açılır ve çarparak kapanır, ardından ağır ayak sesleri gelir. Vay canına, işte Jack, büyümüş. Babamdan daha uzun. Kardeşim durdu ve bana baktı.

"Birdie?"

"Tavşan Jack." Kelimeler ağızımdan çıkana kadar onun lakabını tamamen unutmuştum.

"Vay anasını." Bir kucaklamayla bana çarptı. Muhtemelen dakikalarca birbirimize tutunuyoruz. "Seni çok özledim, B," diyor saçlarıma doğru. Şimdiden ağabey rolüne kusursuz bir şekilde geri dönüyor.

"Ben de seni özledim."

Hepimiz oturduk ve şüphelendiğim şey hakkında bildiklerimi anlattım. Onlara Julianne'i anlattım. Günlükleri. Bana evlatlık olduğumu nasıl söylediğini. Bunu duymak onlar için çok zordu. Özellikle annem ve babam yıkıldı, beni istemediklerini düşünerek büyüdüğüm için kalpleri kırıldı.

Öfkeliyim. Julianne'e kızgın olmak ona karşı hissettiklerimin yüzeyini bile çizmez. Ama aynı zamanda hiçbir şeyi sorgulamadan beni bu kadar uzun süre manipüle etmesine izin verdiğim için de kızgınım. Çok aptaldım. Julianne çok zarar verdi. Bu kolayca silebileceğim bir şey değil. Ailem bana asla istenmeyen biri olmadığımı söylemiş olsa da, bu yıllar süren programlamanın beni buna inandırmadığı anlamına gelmiyor. Hayatımın büyük bir bölümünü bunu duyarak geçirdim ve bu mesajlarla birlikte gelen derin duygusal yaraları ortadan kaldıramıyorum.

Jack dizüstü bilgisayarında Julianne hakkında bilgi toplamaya çalışıyor ve onlara anlattıklarına dayanarak onun hakkında bulabildiği her şeyi araştırıyor. Onlara Stellar'ı gösterdim.

DNA eşleşmesinin olduğu genetik sayfası. Görünüşe göre, hepsinin katılmasının tek nedeni benim katılmam durumunda beni bulabilmeleriymiş. O testi hiç yaptırmamış olsaydım neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Hepsi güncellemeleri takip etmedikleri için kendilerini suçlu hissediyorlar ama onları suçlamıyorum. Ben katıldıktan sonra, günde rahatlıkla yirmi e-posta alıyordum ve bana *dört kat uzak* yeni bir *sekizinci kuzenimin* eşleştiğini söylüyorlardı. Bu çok sinir bozucu; ben de onlar gibi bildirimleri kapattım.

O gün neler olduğuna dair soruları var ama ben hatırlamıyorum. Niagara Şelalesi'ne gittiğimi bile hatırlamıyorum. Kaybolduğuma dair hiçbir anım yok. Polisin bilmek istediği buysa, şansları yok.

"Hiçbir şeyi hatırlamaya çalışmak gibi bir baskı yok," diye hatırlatıyor annem. Yaşam tarzlarımız arasındaki farkların sayısını sayamıyorum.

Görünüşe göre Yani bağımlı üzerinde bir Bir başkası,

Yani bağlı. İçinde zıtlık, bağımsızlığım

hayatımın büyük bir parçası oldu. Geri çekiliyorum ve sadece akraba olduğumuzu değil, aynı zamanda onların yapbozunun eksik bir parçası olduğumu da kabullenmeye çalışıyorum. Peki bu ilerisi için ne anlama

geliyor? Gidiyorum

Vancouver'a dönmek geleceğim için bir seçenek gibi görünmüyor.

ON

LONAN

Bu o.

19 Ekim 2000

***Niagara Şelalesi en iyi karardı. Bazen hayat seni
fırsatlar vardır ve bunları değerlendirmek için yeterince cesur olmanız
gerekir. Çoğu insan gerekeni yapacak kadar zeki değildir.
Ama ben çoğu insan gibi değilim.***

ON BİR

Birdie

T Gerçek ortaya çıktı. Kaçırıldım. Polis merkezinde "eve dönüş mülakatı" denen bir şey yapıyorum ve sabahtan beri bana sorular soruyorlar. Hemen elimdeki

Günlükler ve ilgili olduğunu düşündüğüm sayfaları işaretlediğimi açıkladım ve daha fazla araştırma yapmak isterlerse diye onlara Julianne'in eski dairesinin adresini verdim. Bana Julianne Fournier'in şüpheli olduğu eski bir cinayet davasında yeni bir ipucu olduğu söylendi, görünüşe göre Vancouver ve Toronto dedektifleri son birkaç aydır bu dava üzerinde çalışıyorlarmış. Bu güven verici. Adamlardan biri günlükler için kanıt torbaları almak üzere ayrılıyor ve ben davamdaki ana dedektif Tim Rollins ile yalnız kalıyorum.

"Yani, eğer kaçırılmış olsaydım, benim için bir tür AMBER alarmı olmaz mıydı?"

"Niagara Şelalesi'nde bir saat içinde gönderilen bir tane vardı, ama bu 2000 yılındaydı. Ne yazık ki o zamanlar bugünkü kadar başarılı bir şekilde yayın yapabilecek teknolojiye sahip değildik."

"Peki ya Kanada'da? Yani, Niagara Şelalesi sınıra yeterince yakın, neden orada yapmasınlar ki?"

"İki yıl sonrasına kadar AMBER alarm sistemi yoktu. Seni sınırdan geçirdikten sonra, temize çıkmıştı. Durdurulmuş olsaydı bile, seni Elizabeth olarak iddia edecekti ve bunu destekleyecek tüm belgelere sahip olacaktı. Fotoğraflar bile ikna edici. Kızına olan benzerliğiniz dikkat çekiciydi. DNA testi yapılmadığı sürece kimsenin aklına bir şey gelmezdi."

"Kimseye söylemedim, bu yüzden kimse bunu yapmayı düşünmedi."

"Birdie, bir dakikalığına sana karşı dürüst olacağım, insandan insana. Burada kurban sensin; sadece altı yaşındaydın. Onu ihbar etmeye çalışsaydın başına neler geleceğini Tanrı bilir, bu onun kimliğini açığa çıkarırdı ve o da kimliğini korumak için her şeyi yapardı. Kayıt dışı olarak, Elizabeth'i öldürdüyse, sizi de öldürmekte tereddüt etmezdi. Sizi hayatta tutan şey sessizliğiniz olabilirdi."

Diğer dedektif geri dönüyor ve Tim sandalyesine oturup ne dediğini anladığımdan emin olmak için bana başını sallıyor. Anladım. Ama yine de yutması zor bir hap. Ben veda ederken ayağa kalkıp kanıtları poşetliyorlar. Bunlar Julianne'e ait elimdeki son şeyler ve onları bıraktığımda üzerimden büyük bir yük kalktı. O artık benim sorunum değil. Umarım cenazesinde konuşan her bir kişi onun ne kadar aşağılık ve acınası biri olduğunu keşfeder. İtibarının her bir parçasının yıpranmasını ve yanmasını istiyorum.

Önümde travma ve destek sistemlerini nasıl bulacağıma dair bir yığın broşür olmasına rağmen, tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Şimdilik bunları bir kutuya koyup beynimin en derin, en karanlık köşesine saklayacağım. Onu düşünerek daha fazla zaman harcamak istemiyorum. Çok fazla zaman kaybettim ve hayatımı yeniden yaşamaya başlamam gerekiyor.

Hava bayat kahve ve fotokopi kağıdı gibi kokuyor, büyük metal kapının arkasında telefonlar çalıyor ve odanın uzak köşesindeki floresan ışıklardan biri, bu sandalyeyi oraya fırlatıp parçalamak istememe neden olacak kadar titriyor.

"Başka sorunuz var mı?" "Şu anda yok."

Lütfen, gidebileceğimi söyleyin.

"Anlaşılabilir."

Tekrar oturuyor ve ben içimden inliyorum. Bu sert plastik sandalye yüzünden kığım uyuştı. İşte bu yüzden insanlar sorgulanırken kırılıyorlar. Sorun çapraz sorgulama değil, sorun lanet olası sandalyeler.

"Bu hala açık bir soruşturma, birlikte çalışan bir grup insan olmadığını ya da bunun bir kaçakçılık çetesinin parçası olmadığını elemek istiyoruz. Davanın ayrıntılarını şu anda kendinize saklamanız en iyisi."

"Tamam," diye cevap veriyorum. "Peki, bu gidebilirim anlamına mı geliyor?"

"Evet, burada işimiz bitmiş olmalı. Telefon numaranızı aldık ve önümüzdeki birkaç gün içinde resmi babalık testi sonuçlarıyla birlikte Hayesleri ve sizi arayacağız. İşte iletişim bilgilerimizin olduğu bir kart daha." Günün beşinci kartvizitini uzatıyor. "Herhangi bir sorunuz olursa lütfen bizi arayın."

sorular sorun ya da önemli olmadığını düşünseniz bile herhangi bir şey hatırlayın."

"Yapacağım. Teşekkürler."

"Bunu gizli tutmak için elimizden geleni yapacağız, ancak medyanın sizi ele geçirmesine hazırlıklı olun. Hikaye ortaya çıktığında bunun patlaması çok muhtemel. Bu arada dikkat çekmemeye çalışın."

Kahretsin. Medyayı ve bunun ne kadar sansasyonel olabileceğini düşünmemiştim. Yine de, sonunda kayıp bir kişi olacağımı da düşünmemiştim, ama işte buradayız. Kaçırılan kurbanların geri dönmesiyle ilgili yeterince televizyon programı izledim, bu büyük bir olay. Kendimi o insanlardan biri olarak görmekte zorlanıyorum. Benim onlarınki gibi vakalarım yok. Julianne'de katil olduğuna dair bir belirti yoktu, o sadece yaşlı bir kaltaktı.

"Uyardığın için teşekkürler."

Ayağa kalkıp ellerini sıkmak için sandalyemi geriye ittiğimde sandalyem gıcırıyor. Julianne hakkında konuşmak beni endişelendiriyor, buradan defolup gitmem gerekiyor.

"Sana öğle yemeği hazırlayamayacağıma emin misin, Bridget?" Annem sorar.

Cevap vermem bir saniye sürüyor, *Bridget meselesi* hâlâ alışmaya çalıştığım bir şey.

"Oh. Um, hayır, teşekkür ederim." Çok şaşırmış gibi görünmemeye çalışıyorum ama o bunu anlamış olmalı.

"Bridget adını mı kullanıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, web sitesini bulana kadar Bridget olduğumu unutmuştum. Her zaman Birdie olarak bilindim. Bu çok komik. Elizabeth ismini hiç sevmedim - güzel bir isim ama bana uymuyordu. Muhtemelen bir nedeni vardır, değil mi?"

"Jack aslında sana Birdie ismini takan kişiydi. Küçükken Bridget demek zorlanırdı. Bridg her zaman kuş gibi geliyordu. Biz farkına bile varmadan sen Birdie oldun."

"Sorun değil Bridget," diyorum ona, "ama buna alışmak biraz zaman alacak ve tüm belgelerim Elizabeth'in altında. Pasaportum, ehliyetim ..."

"Bu konuda." Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce babamla bakışlarını paylaşıyorlar. "Amerika Birleşik Devletleri'nde Ölüm Karinesi Yasası diye bir şey var."

Bu kulağa uğursuz geliyor.

"Yıllarca kayıp kaldıktan sonra yasal olarak ölü ilan edildin. Çok üzgünüm, tatlım. Seni aramaktan asla vazgeçemediğimize söz veriyorum. Bir şeyleri devam ettirmek için mücadele ediyorduk ve danışmanlar bunun bize bir kapanış getirebileceğini düşündüler."

"İçinde bulunduğunuz durumu hayal bile edemiyorum." Bunu neden yaptıklarını anlıyorum.

Bunun sadece ebeveyn düzeyinde bir yıkım olmadığını, evliliklerinin ve günlük yaşamlarının da derinden sarsıldığını fark ettim. Çok derli toplu görünen bu aile, ben ortadan kaybolduğumda darmadağın olmuştu. Berbat hissediyorum. Ve şimdi eşyalarımı toplayıp onları ikinci kez terk etmem mi gerekiyor?

"Yani, ben öldüm mü?"

Jack sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Temel olarak," diye cevap veriyor. Ben de ona dönüyorum. "Ben de *ölümsüz olabilir miyim?*"

"Hayır. Seni şimdi öldürmeliyiz. Evraklara uyması gerek."

Ondan hoşlandım. Annemin kafası benden ona doğru dönüyor.

"Tanrım, Jack. Daha yeni geldi." Yüzümde kızgınlık ifadesi arıyor ama ben sadece gülüyorum. Aynı alaycılığı paylaşıyoruz.

Başının geriye düşmesine izin veriyor. "Hâlâ aynı sıra dışı mizah anlayışını paylaşıyorlar."

Görünüşe göre bunu fark eden tek kişi ben değilim.

Ken gözlerini devirir. "Harika, tam da ihtiyacımız olan şey."

Yani, ben öldüm. İlginç. Bu bilgiyle ne yapacağım? Bridget'in gerçek kimliğim olduğunu mu iddia edeceğim? Kulağa lojistik bir kabus gibi geliyor. Bunu kiminle konuşacağım? Birleşik Devletler'de bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım ölüden diriye geçiş düğmesini çevirmek kadar basit değil.

"Kimliğimin Bridget ya da Elizabeth olduğunu mu iddia etmem gerekiyor?"

"Burada doğdunuz, yani Birleşik Devletler Vatandaşlığınız var. Bir kimliğiniz ve sosyal güvenlik numaranız var, sadece şu an için ölmüş olarak listelenmişler."

"Bu Kanada'daki sosyal sigorta numarası gibi bir şey mi?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum. İş bulmak, kredi kartı ve banka kredisi almak için buna ihtiyacınız olacak. Sigorta satın almak, bir ev, bir araba satın almak ..."

Tamam, yani sıçtım mı diyorsun?

"Tim polis raporunu gönderdiğinde, Sosyal Güvenlik İdaresi'ne kararın iptali için başvuruda bulunmayı planlıyoruz, ancak bu yavaş bir süreç. Bu

biraz zaman alabilir."

Ailemin evinde kalmaya karar verdim. Dün gece babam eşyalarımı toplamam için beni otele geri götürdü ve ben de rezervasyonumu iptal ettim. Eminim otel en güzel odalarından birini boşalttığı için rahatlamıştır.

Öğle yemeğini yeni bitirdik ve şu ana kadar her şey gerçekten iyi gidiyor. Burada olmanın ne kadar rahat hissettirdiğine şaşırdım. Jack'in ailesiyle tanışmak ve sohbet etmek çok hoşuma gitti. Karısı Audrey inanılmaz tatlı biri. Maddie adında, hayatımda gördüğüm en tatlı kız olabilecek bir yeğenim ve dün uyurken birkaç saat boyunca kucağıma alabildiğim Liam adında bir bebek yeğenim var.

Tuvaletten çıkarken dışarıdan gelen boğuk bir tartışma sesi duyuyorum, bu yüzden ön verandada Jack'i görene kadar ona doğru sürünüyorum, telefonda biriyle konuşuyor. Sırtı pencereye dönük, bu yüzden beni görmüyor. Yine de saklanmak için köşeye çekiliyorum. Ne dediğini anlayamıyorum ama birkaç kez "Birdie" dediğini duyuyorum. Gerçek kuşlara "kuş" diyemeyecek kadar yaşlı olduğundan eminim. Umarım hikayemi bir sabah programına falan sızdırmıyordur.

"Hey, tatlım"-*busted*-"yukarı çıkıp misafir yatağında çarşaf olup olmadığını bana bildirir misin?" Annem de ben de bunun dikkatimi dağıtmak için yapılmış aptalca bir iş olduğunu biliyoruz. Yine de sorun çıkarmaya niyetim yok.

"Elbette!"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, podyumdaki duvarlardan birinin etrafından dolanıyorum. Bunu küçükken yatma saatim geçene kadar ayakta kalmak istediğimde yaptığıma eminim. Tanrım, anılar geri geliyor ... bu çılginca.

Annem dışarı çıkıyor ve ben de köşeden bakınca onları verandada konuşurken görmek çok kolay. *Ne konuşuyorlar?* İnsanları gizlice dinlemek çok şüpheli görünüyor. Ama arabamdan onları takip ettikten ve geçen gün annemi markete kadar izledikten sonra, o kadar da kötü görünmüyor. Ön kapıyı açmak için döndüğünde, Pembe Panter kıcımlı misafir yatak odasına sokuyorum ve rahatça aşağı inmeden önce yatakta çarşaf olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Evet, yatağın üzerindeler." Duraksıyorum. Bu çok garip. "Her şey yolunda mı? Belki de bu gece için otele dönsem daha iyi olur. Eğer burada olmam strese neden oluyorsa, istemiyorum."

Bana yan gözle bakıyor. "Ne var? Neden? Bunun yüzünden mi?" Jack'in hâlâ telefonla konuştuğu ön kapıyı işaret ediyor. "Hayır tatlım, önemli değil. *Hepimiz* seni burada, yanımızda istiyoruz." Sesi yeterince iddialı geliyor.

"Sorun olmadığı sürece."

Bana sarılmak için eğildi. Buralarda çok sarılırım.

"Neredeyse unutuyordum" - neşelenir - "Lonan akşam yemeği için uğrayacak. O ailenin bir parçası. Onu hatırlıyor musunuz? Siz üçünüz eskiden çok sıkı fıkıydınız. Seni tekrar görmek için ölüyordu. Ona sorun olmadığını söyledim, senin için sorun olur mu?"

"Bazılarını hatırlıyorum. Ve evet, sorun değil. Onu tekrar görmek güzel olacak."

ON İKİ

LONAN

O Arabamın kapısını açtığımda, soğuk taze kar kokusu ve bacadan çıkan odun dumanı havada ağır bir şekilde asılı duruyordu. Sinirlerimi ve bir buket eflatun şakayığı topluyorum -boş gelmek garip hissettirdi- ve eve doğru yürüdüler.

Jack, Bridget eve geldiğinden beri çok garip davranıyor. Sanki ona bekçilik yapıyor. Şu anda "*sadece aile*" olarak kalmaya çalıştıklarını söylüyor. O zaman ben ne oluyorum? Onu kaybeden tek kişi o değildi. Ne zamandan beri aileden değilim? Hayatımın yarısını onlarla geçirdim. Lori bugün telefonda tartıştığımızı duymuş olmalı çünkü telefonu kapı ve beni kendisi yemeğe davet etti. Sorununun ne olduğunu anlayamıyorum ama şu anda önemi yok, bu gece odak noktam o değil.

Verandada durup kendimi hazırlamak için bir dakika bekliyorum. Muhtemelen onu hatırladığım gibi değil. Kuşkusuz farklı görünecek ve farklı bir kişiliğe sahip olabilir ve eskisi gibi ıslık ıslık olmayabilir. Kaçırıldıktan sonra büyük ihtimalle içine kapanık ya da çekingen olacaktır. Herkesle yeniden bir araya gelmek stresli olmalı. Her parçam ön kapıdan girip ona sarılmak istiyor ama annem H zaten beni pek hatırlamadığını söyledi.

Kendimi kapının kolunu çevirmeye ve iterek açmaya zorluyorum. İnsanların gülüşme sesleri, ateşin çıtırtısı ve hafif Noel şarkıları içeriye dolduruyor. Bu evin ne kadar büyük olduğu önemli değil, her zaman rahat hissettirmiştir.

"Ben geldim!" Bağırıyorum.

Lori her zamanki gibi köşeyi dönüp beni kocaman sıkıyor. "Sonunda tüm bebeklerim tek bir çatı altında!"

Resmen parlıyor, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Çiçeklere bakıyor ve kolumu okşuyor.

"Kendisi mutfakta, onu buraya göndereceğim, böylece seyirci olmadan kendini tanıtabilirsin. Hazır mısın?"

"Hazırdım," diye yalan söyledim.

Kalbim adrenaline çarpıyor, böyle hissettiğim tek zaman buzun üzerinde olduğum zaman. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir ayağımdan diğerine geçerken, şakayıkları tutan kahverengi kâğıttaki bir kırıksıklık parmaklarımı meşgul ediyor. Diğer odadan bir kadın beliriyor ve ben donup kalıyorum. O da öyle.

Mümkün değil.

"Gri mi?"

Elimi yüzüme sürdüm. Bu yüzden tanıdık geliyordu, gözleri yüzünden. Dünyada bu gözlere sahip sadece bir kişi var. Ama lanet olsun. Büyümüş. *Hem de çok.* Kahretsin, ben ne yaptım?

"Aman Tanrım." Geri çekildi, ağzı bir karış açıldı. "Um . . . " "Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Ben de öyle. Geçen gece olanları unutabilir miyiz?"

"Hiç şansın yok."

Şaka mı yapıyor? Ölüm yatağında hâlâ o geceyi düşünüyor olacağım.

"Affedersiniz?" Gözlerini bana dikti.

"Beni duydun."

Göz göze geldiğimizden beri kızarması durmadı.

Bunun sadece Gray değil, Bridget olduğu gerçeğinin üstesinden gelmem bir dakikamı alıyor. Duygular görüşümü bulandırıyor. Kendimi toparlamak için bir saniyeliğine gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum ve bakışlarım geri döndüğünde inanamayarak başımı sallıyorum. Hiç şüphe yok, bu o. O gece ona daha uzun süre bakmış olsaydım, belki de onu arkadan çekmemiş olsaydım, benzerliği görebilir miydim? Bilmiyorum. Ama önümdeki kadın Bridget ve tam bir *duman altı*.

Her nasılsa, gümüşü geyik gözleri eskisinden daha da büyüleyici. Yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudakları var. Saçları gençliğimizdeki kestane renginde. Ama vücudu... Hâlâ minyon ama o günahkâr kadar seksi kıvrımları hiç de küçük değil ve geçen gece onları iyice tanıdım. Çocukluğumdaki o masum aşk artık o kadar da masum değil,

Özellikle de şimdi onun yatağında olduğum için. Yeterince uzun süre düşünürsem onun tadını alabiliyorum ve hâlâ sikimin etrafına nasıl geldiğini hissedebiliyorum.

Şu anda karşımda durduğuna inanamıyorum. Yaşıyor ve nefes alıyor ve onun her nefesi benimkilerden birini çalıyor.

"Baştan başlayalım," diyor.

Şiddetle katılmıyorum. Ama öyle olduğunu düşünmesine izin vereceğim. "Merhaba. Ben Birdie." Elini utangaç bir şekilde havaya kaldırdı.

Tekrar söyle.

"Biliyorum."

"Lonan'dı, değil mi?"

"Ben de PB ve J'yi kullandım."

Dudağını ısırarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve tek gecelik ilişkiden vazgeçmeyi reddetmem karşısında gözlerini deviriyor. *Kıçımın tek gecesi.*

Gülümsemem kalıcıdır. Beni yüzümdeki bu aptal sırtışla gömecekler. Tanrım, Bridget. Parmaklarım ona tekrar dokunmak için kaşınıyor ama direniyorum. Daha önce yaptığımı düşünürsek, bu kendimden çok büyük bir istek.

"Bana çiçek mi getirdin, Lonan?" Konuşmayı ilerletiyor.

Birden, son altmış saniyedir onun önünde durup aptal gibi sırtıttığımı fark ediyorum. Beni çoktan alt etmişti ve bunu o da biliyordu.

Boğazımı temizliyorum. "Ben yaptım. Son baktığımda eflatun senin en sevdiğin renkti," diye açıklıyorum şakayıkları uzatırken. "Gerçi uzun zaman oldu." Aptalca bir şakaydı.

Onları benden alıyor, bukete bakıyor ve kıkırdıyor. "Bunlar gerçekten çok güzel, teşekkür ederim."

Başını yana eğerek yüzümü inceliyor ve bu bana kalede ondan *hoşlanıp hoşlanmadığımı* sorduğu günü hatırlatıyor. Ne düşünüyor acaba? Bunu hatırlıyor mu? Ya da, daha büyük olasılıkla, aslında kim olduğumu fark etti mi? Vancouver'daki çoğu insan gibi hokeyi takip ediyorsa, yüzümü görmüştür. Yani 14 numarayı, Minnesota Lakes'in defans oyuncusu ve takımın yerleşik fuckboy'unu görüyor. İlk öpücüğünü paylaştığı çocukluk arkadaşını değil, iki gece önce inanılmaz bir kimya ve daha da iyi bir seksle aklını başından aldıktan sonra umut verdiği adamı. Bridget ile seks yaptım. Neden o ve Gray'in aynı kişi olduğunu anlamakta zorlanıyorum?

Birlikte büyüdüğüm tatlı küçük kızın, kırk sekiz saatten kısa bir süre önce beni daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaltan aynı seksi kadın olmasıyla uzlaşmak zor. Beynim masum anılarla günahkâr olanları birleştirmeye direnmeye çalışıyor.

Jack salona girip bakışlarıyla beni hançerlediğinde ona daha iki cümle bile söylememiştim. "Hey, biz yemeğe başlayacağız, siz de geliyor musunuz?" Bana odaklanıyor, ona değil.

Bakışlarımı kız kardeşine çevirmeden önce gözlerimi ona dikiyorum. "Evet," diye cevap veriyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Aç mısın?"

Seçtiğim kelimeler yüzünden yüzü biraz kızarıyor ve bu bir afrodisyak gibi. *Lanet olsun, biraz kendini kontrol et.*

Küçük Maddie koşarak gelip Bridget'in kazağından bir avuç kaptığında cazibesi yatıştır.

"Birdie Teyze! Masayı hazırlamama yardım etmek ister misin? Yanıma oturabilirsin!"

"Elbette!" Gülüyor, aşağı bakıyor ve yeğeninin sevimli yüzündeki saçları tarıyor.

"Hey, Madaroni, en sevdiğin amcana merhaba demeyecek misin?"

"Merhaba," diyor ve Bridget'in elini tutup onu mutfığa götürüyor.

Görünüşe göre Bridget şimdiden yeni favori.

"Seni suçlamıyorum evlat," diye mırıldandım.

Mutfakta, Bridget ve Maddie'nin masayı hazırlamasını göz ucuyla izliyorum. Şarap kadehini masaya koyar koymaz, ben de içkimi onunkinin tam karşısına yerleştiriyorum. Jack fark etmiş olmalı çünkü Bridget'in yanına oturduğunda sandalyesini her zamankinden daha agresif bir şekilde çekiyor. *Bu adamın bu akşamki sorunu ne? O biliyor mu?*

Sıcak yemek geleneksel Noel arifesi yemeği değil ama pamuk şekerli dondurma dışında en sevdiği yemektir. Lori ve Ken'in onun için evi yeniden yaratmayı ne kadar çok istediklerini görünce kaşlarımı çatıyorum. Kim istemez ki? Sadece bir hafta kalmayı planladığını öğrendiğimde midem bulanıyor. Vancouver'daki hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama dün gecedan sonra erkek arkadaşı olmadığını varsayıyorum - bu onu takip etmemi engellemezdi.

Masanın diğerk tarafına bakıyorum, Ken'in bahsettiğı bir konuda başını sallıyor. Çok güzel bir kadın. İlk buluşmamızın çoğı loş ışıktaki geçti, ama onu gölgesiz görmek bana küçük ayrıntılara hayran olma şansı veriyor.

Çok fazla kadınla birlikte olmak gurur duyduğum bir şey değil, ancak denemeden iddialı olabileceğim kadar kendime güvenimi artırdı. Bridget ile durum farklı, özellikle de birlikte geçirdiğimiz geceden sonra. Onu zaten önemsiyorum, ama şimdi sahip olduğumuz duygusal geçmişe cinsel çekim de karıştı. Sonuç, daha önce deneyimlemediğim bir arzu, bu da atılganlığı o kadar kolay hale getirmiyor. Bunun için çalışmam gerekiyor, bu benim için doğal değil.

Bacaklarımı uzattığımda ayağım masanın altında onunkine değiyor ve göz göze geliyoruz. Dudaklarımda bir sırtış belirliyor ve yemeğime dönüp yemeye devam ediyorum. Ama ayağımı oynatmıyorum. Bütün gece ona dokunmak için can atıyordum. Eğer yapabileceğim en iyi şey bu zararsız ten temasıysa, kabul ediyorum. Tekrar yukarı baktığımda, beni şaşırtacak şekilde, o da uzaklaşmıyor. *İlginç.*

Bileğini okşuyorum, gözlerimi onunkilere kilitliyorum, kimin fark ettiğı umurumda değil. Bakmak istersem, bakarım. Gülümsemesini bastırmaya çalıştığını söyleyebilirim. Jack son birasını bir dikişte bitiriyor, peçetesini tabağının yanına koyuyor ve masadan uzaklaşıyor. *Yüksek sesle.*

"Mahzenden birkaç şarap şişesi daha almama yardım eder misin?"

Sanırım bunu şimdi yapıyoruz.

"Emin olabilirsin, dostum."

Onu aşağıya kadar takip ederek şarap mahzenine giriyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. İkimiz de buraya şarap seçmeye gelmediğimizi biliyoruz.

"Belki bir cabernet?" Cahil gibi davranıyorum. "Sakın" diye uyarıyor.

"Ne yapmayayım?" Isırarak söyledim.

"Onunla uğraşamazsın, Burke. O senin bardan sonra eve götürdüğün, becerdiğin ve ertesi sabah kovduğun kızlardan biri değil."

Beni kovdu, çok teşekkür ederim.

"Oha! Onunla uğraştığımı kim söyledi?" Ben buna *takılmak* demezdim, daha çok yeniden tanışmak derdim. En iyi ihtimalle hafif flörtleşme.

Bana sert bir bakış fırlattı, hedefi vurdu. Ellerimi kaldırdım. "Tamam, anladım. Anlıyorum. Dizginlemeye çalışacağım ama bu çok zor. Yani, onu *gördün mü?*"

"Hey, pislik, o benim kız *kardeşim*."

En iyi arkadaşımın kız kardeşini becerdim. Şimdiden ona karşı aşırı korumacı oldu. Onunla yattığımı bildiğini düşünsene. Çılgına dönerdi.

"Tamam, ama bunu ona yapmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, bunu bilmiyorum. Senin hiç ciddi bir ilişkin olmadı. Kadınları çiğneyip tükürüyorsun."

"Bridget farklı."

"Öncelikle, Birdie'yi tercih ediyor. İkincisi, daha *yeni* eve geldi! Bir hafta içinde Vancouver'a döneceği için onunla uyuyabilir misin?"

"Tanrım! Tek istediğim onu tekrar tanımak."

"Saçmalık. Ona nasıl baktığını görüyorum. Bundan daha fazlasını yapmak istiyorsun. Onu tanımak mı? Onunla çıkmak mı istiyorsun? Şarap ve yemek mi?"

Zihnimin dolaşmasına izin verdim ve bunun neye benzeyebileceğini hayal ettim. Onu şık restoranlara götürmek, maçlara getirmek, WAGs kutusunda görmek, takılmak ve hiçbir şey yapmamak - ve diğer zamanlarda her şeyi yapmak.

"Bekle-hâlâ ..." Gözlerini kısar.

Omuz silkiyorum. Ona *hala aşık değilim*, bu aşk iki gece önce ilişkilere bakış açımı yeniden düşünmemi ve seksten daha fazlasını istememi sağladığında başladı.

"Evet, bunun üzerinden geçelim. Onu birkaç gece dışarı çıkarıyorsun, her zamanki Lonan Burke saçmalıklarını yapıyorsun ve o da duygularına kapılıyor. Sonra onunla yatarsın-"

"Bir saniye bekle-" İki elimi birden sallayarak karşı çıkıyorum.

"Daha bitirmedim," diye devam ediyor, "Onu eve götürüyorsun ve istediğini aldıktan sonra aramalarına cevap vermiyorsun ve onu bırakıyorsun. Tıpkı diğerlerine yaptığın gibi, ama o diğerleri gibi değil. Bu Birdie. Benim kız kardeşim. Eğer onu incitir ya da küçük düşürürsen, ilk uçakla BC'ye gider ve bir daha da geri dönmeyebilir. Burke, yaptıkların hepimizi etkiliyor, bunu yapmana izin veremem."

Orada durup bitirmesini bekliyorum. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyor? Geçmiş ilişkilerimle ilgili daha dürüst olmalıydım çünkü o her şeyi tersinden anlıyor.

"Şimdi dinleme sırası sende."

Küçük mahzende zaten kalabalıktık, ama daha da yaklaşarak onun alanını daha da işgal ediyorum. "İlişki geçmişimin en iyi ihtimalle yarım yamalak olduğunu biliyorum. Ve tabii ki, ilişkiye girmek benim için alışılmadık bir şey değil. Bunu kabul ediyorum. Ama bunlar

Bahsettiğin kadınlar beni arıyorlar. Bir hokey oyuncusunu sadece övünme hakkı için eve götürmek istiyorlar. *Beni* kullanmak istiyorlar, tersini değil."

Kollarını kavuşturup alaycı bir şekilde gülüyor. Bana bakmıyor bile. "NHL'deki ilk yılımda kadınlar sürekli üstüme atladı. İyi bir takım arkadaşı gibi takip ettim ve uyum sağlamak için herkesin yaptığını yaptım, ama o zamanlar bunun ne olduğunu göremedim. Aptallığım yüzünden birkaç tanesine çıkma teklif bile ettim çünkü gerçekten *benimle* ilgilendiklerini düşündüm." Alay ediyorum. "Yeterince zaman geçtikten sonra, bu sadece hareketlerin içinden geçme meselesi haline geliyor. Kadınlar benden hep bir şeyler istiyor. Öz annem bile hesabına para yatırmadığım sürece benimle konuşmaz. Bu aile gerçeğe en yakın olduğum şey. Bu yüzden, benim için gerçekten önemsemiğim biriyle bağlantı kurmak."

Bir dakika sessiz kaldı ama ben gözlerinin içine baktım. Ciddi olduğumu bilmeli.

"Ben yapmadım-"

"Sorun değil. Geçmişte seni hiç düzeltmedim, düzeltmeliydim." Ona ne düşündüğümü söylemezsem, düşüncelerim beni canlı canlı yiyecek, bu yüzden devam ediyorum. "Sana söz veriyorum, eğer aramızda bir şey gelişirse, ben onu incitmeden çok önce o beni incitecek." Yine de umarım iş o noktaya gelmez.

"Burada yaşamadığını biliyorsun, değil mi? Henüz buraya taşınmakla ilgili bir şey söylemedi, Vancouver'da koca bir hayatı var. Geri dönecek, dostum." Kararlılığı azalıyor.

"Göreceğiz." İçimde bir kuşku var, çünkü onun kalmasını sağlayacak kişi olup olamayacağımı görmek istiyor, ama o kadar çaresizim ki, gerekirse Vancouver'a bir takas bile yapabilirim.

Bir çıkmazdayız. Tekrar yüzüme vurmadan önce bu konuşmayı bitiriyorum.

Raflardan rastgele birkaç şişe çekip birini ona uzatıyorum. "Elimiz boş dönemeyiz."

ON ÜÇ

Birdie

N Bu yılki Noel arifesini gerçek ailemle geçireceğim hiç aklıma gelmezdi. Yemekten sonra temizlik yapıyoruz ve Audrey kurularken ben bulaşıkları yıkıyorum. Herkes mutfakta sohbet ediyor.

Lonan için, Maddie'yi oturma odasında bir yer hokeyi oyunuyla meşgul ediyor. Kıkırdamasını buradan duyabiliyorum. Bu sabah elinde taze tarçınlı ekmekle geldi. İlk başta onu tekrar gördüğüme şaşırdım ama her tatili ailemle geçiriyor gibi görünüyor.

Sadece aptalca seksi değil, aynı zamanda yeğenlerime karşı da çok tatlı. Aramızda görmezden gelmeye çalıştığım bir kıvılcım var. Ne zaman göz göze gelsek, sanki yarım kalmış bir işimiz varmış gibi bana bakıyor ve bu içimde bir sıcaklık yaratıyor. Ne yazık ki, dostluktan öte bir şeyle eğlenmeye hiç niyetim yok. O Lakes için oynuyor. Belki bir gün Vancouver'da oynadığında buluşabiliriz. Eğer orada yaşıyorsam.

Halletmem gereken bir sürü sorun var ama o yanımdayken düşünebildiğim tek şey birlikte geçirdiğimiz gece oluyor. En heyecan verici şekilde göz korkutuyor ve odağımı onun tehdidine daraltırken buluyorum. Endorfin salgısı beni suçlu hissettiriyor. Kendime onun bir NHL oyuncusu olduğunu ve bunun sadece bir yıldız çarpması meselesi olduğunu hatırlatıyorum. Ona bakarken kim vajinasında kıpırtılar hissetmez ki?

Komik, Minneapolis'teki otelde ailemle ya da Jack'le karşılaşmaktan o kadar endişeliydim ki, bu arada onun en iyi arkadaşını beceriyordum. *Dünya küçük, değil mi?* Şimdi ne yapacağım ben? Onu bir daha asla görmek istememekle, onu üst kata sürükleyip

Kalçalarımın arasında. Aletini hayal etmeden ya da kulağıma aferin *kızım diye* hırlamasını duymadan asla gözlerinin içine bakamayacağım.

"Birdie?"

Audrey kaşlarını kaldırmış bana bakıyor. Kahretsin, dikkat etmemiştim. *Ne hakkında konuşuyorduk?*

"Özür dilerim," diye telaşlandım. "Neydi o?"

"Pajamarades. Kimse seni bu konuda uyarmadı mı?"

"Pajamarades?"

"Bu bir Noel geleneği, sadece pijama giyerek sessiz sinema oynuyoruz. Ancak, yengen olarak benim görevim seni neler olacağı konusunda uyarmak."

Gülüyorum. Audrey'i severim. Vancouver'da tanışmış olsaydık, eminim yakın arkadaş olurduk. "Bana bırak."

"İçerideki o iyi insanlar, Hallmark filmlerinden fırlamış gibi görünenler" -*Tanrı'ya şükür, sadece ben değilim*- "acımasızlar. İlk Pajamarades'iniz ya da yirminci Pajamarades'iniz olması fark etmez, Haye'ler esir almaz. Bu bir spor müsabakası gibi, tamamen çıldırıyorlar."

"İlk kez gelen biri için tavsiyeniz var mı?"

"Evet, kendine uzun bir kadeh şarap doldur ve diğerleriyle birlikte bağır. Seksenli yılların Tom Hanks çılgınlığını yaşayacaksın. Ama The Burbs'e denk gelerseniz, çok ileri gitmişsiniz demektir."

Bulaşıklardan sonra, Pajamarades için pijamalarımı giymem istendi. Noel'e en çok yakışan pijamam kırmızı ipek düğmeli bir takımdı. Erkek şortu ve kombinezondan daha fazlasını getirdiğim için rahatladım. Merdivenlerden inerken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bu sefer arkama bakmayacağım, aramızda bir şey yok, bu gece aile hakkında. Tüm bu yolculuk aileyle ilgili. Ayrıca, enerjimi toplamam gerekiyor. Öğleden sonra Maddie'yle kızak kaymaktan vücudum hâlâ yorgun. Ama ağrıların bir kısmının Lonan'ın canavar penisinden kaynaklanmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Mutfığa gidip büyük kadeh şarabımı dolduruyorum ve bok gösterisine hazırlanıyorum.

Maddie tüylü penguen pijamalarıyla zıplayarak mutfığa geliyor. "Birdie Teyze! Lonan senden onun

ama size onun takımında olmanızı söylediğini söylemek için değil."

Diğer odadan Lonan bağıyor, "Bayan Maddie, talimatları takip etme yeteneğiniz çok arzulanan bir şey!"

Yardımcı olmuyor.

"Takımına katılmama ne dersin Mads?"

"Ben Lonan'ın takımındayım!"

Harika.

"Tabii ki öylesin."

"Evet dedi!" Maddie oturma odasına koşarken ciyaklıyor. Şarap sapsız kadehime doluyor. Sonra Maddie ve Lonan'a katıldım, ve Audrey oturma odasında. Kollarından birini kanepenin arkasına uzatmış, rahatlıyor. Azarlar gibi bir ifade takınıyorum ve ağzımı açıyorum, "*Çocuk mu? Gerçekten mi?*"

O da bana gülümsüyor ve "*Güzel pijama.*" diyor.

Otel odama geldiğinde söyledikleri tam olarak bunlardı, yanaklarımın pembeliği muhtemelen uzaydan görülebiliyordu. Onun yörüngesine girmemek için Audrey'nin yanına oturdum.

Bardaklarımızı tokuşturuyor. "*Güzel doldurdun.*"

Ailenin geri kalanı oturma alanına doğru ilerliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan oda film isimleri ve histerik el kol hareketleri kakofoniyle doluyor. Audrey haklıydı, bu insanlar koltuklarının ucunda, bir grup Wall Street kat tüccarı gibi bağıyor ve işaret ediyorlar. Bu çılgınlık ve ben her saniyesine bayılıyorum.

Sırada Lonan var, o flanel pantolonla film isimlerini canlandırmasını izlemek ahlaksızlık sınırında, kalçaları ağaç gövdesi gibi yapılmış ve bacaklarını her dramatik bir şekilde uzattığında, ışık doğru vurursa mallar tam olarak ortaya çıkıyor. Dikkat dağıtıcı. Elimdeki işe odaklanmaya çalışarak Audrey'nin tavsiyesine uyuyorum ve içlerinden birinin aklımda kalması umuduyla rastgele film isimleri atıyorum.

"*Cesur Yürek!*"

"*The Godfather!*"

"*Alien!*"

"*Pulp Fiction!*"

Beni işaret etti ve burnuna dokundu. Orospu çocuğu, *Pulp Fiction'dı.*

Oturma odasındaki her koltuk dolu, ateş yanıyor ve ona doğru her bakışında oda daha da ısınıyor gibi görünüyor - bu şarap bakışlarımı kontrol etmeme yardımcı olmuyor. Muhtemelen suya geçme vakti geldi ama

İlk uçağıma bindiğim, biyolojik ailemle tanıştığım, karakolda sorguya çekildiğim ve çocukluk aşkımla seviştiğim son birkaç gün, bu büyük boy şarabı hak ettim.

Kulağa şaraptan daha iyi gelen tek şey iyi bir gece uykusu ya da Kahverengi Gözler tarafından yerime oturtulmak. Yarınki Noel kutlamalarından önce sağlam bir sekiz-on saat geçirebilirim. Julianne'le geçirdiğimiz Noeller sadece ikimizin evinde geçerdi, sade ve sessizdi. Hayes'lerin evindeki çelişkili kaos hoş bir şey. Herkes gülerken ve birbiriyle birlikte olmaktan çok mutluyken bu canlı kargaşanın tadını çıkarıyorum. Gerçek bir Mutlu Noel. Bu da bir Hallmark nitelemesi ama ben de diğerleriyle birlikte bunu kucaklıyorum. Arkama yaslanıp olan biteni izlemek beni de mutlulukla dolduruyor.

Lonan sweatshirt'ünü çıkarıyor ve tamamen dövmeli sol kolunu çıkardığında dudaklarımdan sessiz bir lanet dökülüyor. Kesinlikle kötü çocuk görünümünü yakalamış.

Ben de komşunun kötü çocuğunu yakalamak istiyorum. Tekrar.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakmaya çalışıyorum, ama ağır tabakayı sıyırdığında, altındaki gömlek ona yapışıyor ve lezzetli bir karın kası duvarını ortaya çıkarıyor. *Oh, kutsal gece.* Gömleği aşağı çekiyor ve bakışlarım yüzüne dönüyor. Bana ukala bir yarım gülümseme veriyor ve göz kırparak yakalandığımı haber veriyor. İçimden eşit miktarda heyecan ve utanç geçiyor.

Tanrım, benim, Birdie. Neden beni böyle cezalandırıyorsun?

Yanaklarım ısınıyor ve kendimi şöminenin içine atmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Şarabın son yudumu tek siperim, oyundan uzaklaşmak ve mutfaktan bir yudum su almak için mükemmel bir fırsat.

Lavaboda şarap kadehimi yıkarken Lonan'ın derin sesi beni şaşırtıyor ve irkiliyorum.

"Peki, ilk Pajamarades'in hakkında ne düşünüyorsun?" Yüzümdeki kızarıklığı görmemesi için sırtımı ona dönüyorum.

"Oh, um . . ." Sabunu duruluyorum. *Odaklan, Birdie.* "Çok eğlenceli! Maddie oraya çıkıp kıkırdamaya başladığında çok komik oluyor." Gülüyorum, bardağımı kuruluyorum, birkaç dakika önce Kayıp Balık Nemo'yu canlandırırkenki sevimli balık dudaklarını düşünüyorum. Düşüncelerimi ondan uzaklaştırmasına izin verdim.

Artık temiz olan kadehi mutfak adasının altındaki rafa geri koyarken Lonan'la yüzleşmek zorunda kalıyorum. Sonra suyla doldurmak için uzun bir bardak ararken dolap kapaklarını açıp kapatıyorum. Ağzım bir çöl kadar kuru ve her hareketimin aşırı farkındayım.

"Tanrım, biliyorum. O kadar tatlı bir çocuk ki," diyor yeni biranın kapağını kapatırken.

Tanrım, gözlükler hangi cehennemde?

Sanki Tanrı'nın kendisi yalvarışına cevap veriyormuş gibi, Lonan arkasına dönmeden arkasına uzanıyor ve bir dolap kapağını açıyor. Ve işte, oradalar. Bana bir tane vermiyor. *Hayır, bu çok kolay olurdu. Onun yerine, gözlerinde hınzır bir parıltıyla beni izleyerek gözlüğün önünde duruyor. Bardaklara doğru yürüyorum, ama ayakları sıkıca dikilmiş, beni raftan engelliyor. Orada huysuz bir çocuk gibi duruyorum, kalp atışlarım hızlanıyor, oynadığı oyun her neyse beklentimin giderek artmasına izin veriyorum. Yavaşça bir yudum alırken birasının dudaklarının üzerinden beni inceliyor. Bunu neden yapıyor? Yutkunurken boğazı sallanıyor ve bu garip bir şekilde erotik.*

Ben sessizliği bozana kadar birbirimize bakmaya devam ediyoruz. "Bana bir bardak uzatabilir misin?"

Bir içki daha alır. "Sihirli kelime nedir?"

Uzanıyorum. "Lütfen?"

Bir bardak aldı ve bana uzattı. *"İşte iyi bir kız."*

Göbeğimdeki kaslar geriliyor ve yüzümün belli olmaması için dua ediyorum. Elimi geri çekiyorum ve kulaklarımda çınlayan nabzı duymadığı için şükrederek tavrımı sertleştiriyorum. Oda yeniden cinsel enerjiyle doluyor.

Topuğumun üzerinde dönerek, "Ben bu geceyi bitiriyorum," diyorum. "Öylece mi? Bir içki içmek istediğini sanıyordum."

"Susamadım," diye cevap veriyorum. Çifte anlamı anlamasını umarak.

"Dur, dur, dur," diye geri adım atıyor, "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim.

garip."

Elindeki birayı tezgâha bırakıp bana doğru yürüyor. Elleri ceplerinde ve bakışlarını yere çeviriyor.

"Ben, ah . . . Evde olduğun için çok mutlu olduğumu sana söyleme fırsatım olmadı." Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluştuğunda gözleri cam gibiydi. Omuzlarım onun samimiyeti karşısında gevşedi.

"Teşekkürler," diyorum temkinli bir şekilde. "En hafif tabiriyle oldukça gerçeküstü bir deneyim oldu."

"Birkaç gün içinde bir maç için seyahate çıkacağım ama iletişimde kalmak isterim. Yılda birkaç kez Vancouver ve Seattle'a gidiyorum, eğer isterseniz

şehre geldiğimde seni görmek isterim. Tabii buraya taşınmamaya karar verirsen."

Gülümser ve başımı sallarım. Arkamı işaret ediyorum. "Ben gidip herkese iyi geceler dileyeceğim."

"İyi geceler diyebilir miyim?"

Başka biri olsa kibarlık yapıyor derdim ama gözleri hâlâ parlıyor ve tuhaf bir şekilde onu teselli etmek istiyorum. "Elbette."

Tam önüme gelene kadar iki adım atıyor. İnanılmaz kokuyor, erkeksi ve topraksı, sedir ağacı ve baharat gibi. Sarılmak için kollarını uzatmak yerine elimi tutuyor ve parmakları parmaklarımı kavradığı anda ağaç eve geri dönüyorum. Ve Lonan da benimle birlikte. Şu an olduğumuz gibi duruyorduk. Anı beni çarpıyor. "Aman Tanrım."

"İyi misin? Neyin var?" "Seni öptüm."

"Öpüşmekten çok daha fazlasını yaptık," diyor sırtarak. "Hayır, çocukken demek istedim. Bir ağaç evde öpüştük."

Parlak gözleri şimdi daha çok parlıyor. Bir yandan ellerini yüzünde gezdiriyor, bir yandan da nefes alıp vererek kendine gelmeye çalışıyor.

"Evet, bir ağaç evdeydim, hatırlıyorum," diye tekrarlıyorum.

Bir adım öne çıkıp elimi tekrar tutuyor ve beni sert göğsüne çekip kocaman bir kucakla sarıyor. Beni bırakmıyor, sadece sıkıca sarıyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Bu basit bir jest, ama bunu yapış şekli nostaljiden çok daha fazlasıyla dolu hissettiriyor.

Derin ve ağır bir uykudan uyandıktan sonra sırt üstü yatmak için dönüyorum. Son birkaç gündür olanları düşündükçe, hayatımın artık bu olduğunu kabullenmek daha kolay hale geliyor. Dünyam sarsıldı ve hala artçı şokları hissediyorum. Beynim yoruldu, yeni anılar ve geri dönüşler beni tüketiyor. Etrafımı saran sıcak battaniyeler uyku ile bilinç arasındaki o puslu boşlukta beni uykulu tutuyor. Uyku, verilmesi gereken kararlardan tatlı bir kaçış gibi geliyor.

Bu yılki Noel harikaydı. Günü birlikte ailece bir şeyler yaparak ve dinlenerek geçirdik. Aileme neler yaptığımı anlattım.

işimi, arkadaşlarımı, kariyerimde ne yapmak istediğimi. Lonan ve ben geç saatlere kadar dondurma yiyip konuştuk. O çok gerçekçi ve aynı mizah anlayışını paylaşıyoruz. Birbirimize duyduğumuz çekimi inkâr etmek zor, ama sınırlarımı korumaya çalışıyorum.

Noel için bana 14 numaralı BURKE hokey formasını verdi. Zamanımızın çoğunu Maddie'nin hediyelerini açmasını izleyerek ve onun aşırı dramatik şaşkın yüz ifadelerine gülerek geçirdik. Küçük bir neşe topu gibi. Birdie Teyze olmayı seviyorum.

Dün gece uyumadan önce Lonan bana bir kez daha sarıldı ve bu kez daha fazla flashback yerine sadece havai fişekler hissettim. Zamanlama berbat; hayatım şu anda daha fazlasını kaldıramayacak kadar karmaşık, özellikle de ailemin oğlu olarak gördüğü bir adamla.

Beni Minnesota'ya taşıma olasılığını tartıştıklarında, bu bir fırsat gibi geliyor. Hâlâ düşünüyorum. Bu çok büyük bir karar. Hayatımın büyük bir kısmı British Columbia'da geçti. Ama mezun oldum ve kesin bir işim yok. Micky ile olan ev kontratım önümüzdeki birkaç ay içinde sona erecek, dolayısıyla yeni bir yer arıyor olacağım.

Buraya bakmak delilik mi?

Her şey kader gibi geliyor. Hayatıma Vancouver'da başlamanın eşiğindeyim ama neden burada başlamayayım ki?

Yine de bu benim için çok iş demek. Taşınmam ve Julianne'in eşyalarından kurtulmam gerekiyor. Ona ait hiçbir şeyi saklamayı düşünmediğimi rahatlıkla söyleyebilirim. İsteyeceğim son şey onun hatıralarıyla çevrili olmak. Bana bıraktığı çocukluk travması yeterince büyük bir hatıra. Aslında Vancouver'ı ve Julianne'i geride bırakmak yeni bir başlangıç olurdu. Bu durum üzerinde düşündükçe cevap daha da netleşiyor. Neden Minnesota'ya taşınmalıyım değil, neden taşınmamalıyım?

En iyi arkadaşım Micky Seattle'lı, okul vizesiyle geldiği için üniversiteden sonra hep Amerika'ya dönmeyi planladığını söyledi. Kalmamın bir diğer nedeni de sosyal güvenlik ofisindeki karışıklığı düzeltmek. Ne olursa olsun bunu yapmam gerekiyor. O zamana kadar, Kanadalı kimliğimle devam etmeme izin verildi - ki bu da kendi sorunlarıyla birlikte geliyor. Bu büyük bir alışma süreci, ancak karşılaşıcağım yeni zorluklara rağmen ... içimden bir ses kalmamı söylüyor.

Lonan yaklaşık bir saat önce ayrıldı ve garip bir şekilde onu şimdiden özlüyorum. Birbirimizi iyi tanımaya başladık ve şu anda buradaki en yakın arkadaşım o. Onunla yatarak bunu mahvedemeyeceğimin bir başka nedeni.

Uzun uzun düşündükten sonra taşınmaya karar verdim. Bu hayatımı geri almak için bir şans, burası benim bir parçam. Taşınmazsam neler olabileceğini hep merak edeceğim. Annemle babam oturma odasında oturmuş mırıldanıyorlar. Beni tartışıklarından şüpheleniyorum, ben de onlara katılıyorum.

"Öncelikle... Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Cömertliğiniz için çok teşekkür ederim. Tüm bu nezaketiniz beni çok etkiledi." Yüzleri düştü ve teklifi geri çevirdiğimi düşündüklerini fark ettim, bu yüzden "Bir denemek isterim" dedim.

Hiç bu kadar rahatlamış iki insan görmemiştim.

Kanıt Maddesi #159

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 159

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2000

Kurbanın Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

23 Kasım 2000

Ağlamaktan migrenim tuttu. Eve gitmek istediğini söylüyor ama ben Ontario'ya geri dönmeyeceğim. Geri dönüş yok.

Vancouver yeni hayatımıza başlayacağımız yer. Ayrıca, yeni bir banka hesabı açtırmaya gittiğimde, bankacılardan biri gözlerini benden alamadı. Evet, bu bizim için yeni bir başlangıç olacak.

ON DÖRT

Birdie

Üç hafta sonra . . .

My uçak Minneapolis-St. Paul havaalanına indi. Yavaşlayan türbinlerin uğultusu bu kez korkutmak yerine rahatlatıyor. Giysilerimin içinde olduğu iki büyük çanta

-Bagaj almaya doğru gidiyorlar. Kalan eşyaları yeni ikametgahım olan Hayes'lerin evine gönderdim. Julianne'in eşyalarını ne yapacağıma karar vermem uzun sürmedi. Her şey ya bağışlandı ya da satıldı. B-2 vizesine başvuramadım çünkü Kanada'daki ikametimi terk etmeyi planlamadığımı kanıtlamam gerekiyordu, ki aslında tüm planım buydu. Pasaportumun süresi dolmadan önce Amerika'da üç ayım var. Bu, sosyal güvenlik tarafından diriltilecek miyim yoksa ilk önce postalanacak mıyım diye bir yarış. Aynı anda iki hayat yaşıyorum.

Minnesota'ya gelirken yanımda sadece dizüstü bilgisayarım, yıllar içinde geliştirdiğim yemek tarifleri koleksiyonum, şef bıçaklarım, *oyuncaklarım*, *banyo malzemelerim*, birkaç parça hatıra eşyam ve tabii ki kıyafetlerim olacak.

Lonan Burke'ün etrafında olup da mastürbasyon yapmadan durabilmemin imkanı yok. O etraftayken odadaki gerilim ikiye katlanıyor. Seks aletlerimi havaalanı güvenliğinden geçirmeye utandım, umarım kargoda kaybolmamışlardır. Kutuyu "*ARAÇLAR*" olarak etiketledim. Teknik olarak yalan değil.

Micky ve ben bu sabah beni havaalanına bırakırken vedalaştık. Bahar tatilinde ziyaret edeceğine söz verdi ve ben şimdiden günleri saymaya başladım. Ailemi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Ben yokken birkaç kez FaceTime'dan yazıştık. Eve gitmem gerek

Çünkü bu akşam Lonan'ı izlemek için Lakes maına gideceğimizi söylediler.

Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Buzdaki her oyuncu birbirine giriyor, her kontrol bir öncekinden daha sert vuruyor gibi görünüyor ve birden fazla kez kavgaya yol amasını beklediğim birkaç ikili mücadele oldu.   nc  periyodun bitimine sadece beş dakika kala tansiyon çok yüksek. Oyun 2-2 berabere ama beş dakika içinde çok fazla hokey olayı yaşanabilir. Lonan'ın koltuklarında oturuyoruz ve ben onun bana Noel'de verdiğı formayı giyiyorum.  zerinde hala onun kokusu var.

Yeteneğı inanılmaz. Hücum hücumuna katıldığında son gol  attı ve tüm gece boyunca pakı çevirip Buffalo forvetlerine baskı uyguladı. Lonan'ı hala tanımaya çalışıyorum ama onun bu rekabetçi yönünü görmeyi seviyorum, agresif, hızlı ve çok tepkili.

Yedekten ıktı ve ben de nasıl olduğunu görmek için yedek kulübesinde onu izledim. Yüzünden ter damlıyordu. Yanakları kızarmış ve dirseklerini dizlerine dayayarak eğıliyor. Ağızını suyla alkalıyor ve tükürüyor. Biraz iğrenç. Ama biraz sıcak. Odaklandı. Bir dakika sonra ayağı kalkıyor, yeni bir vardiyaya hazır. Tahtalardan atlıyor ve diğ r defans oyuncusunun kığı yedek kulübesine çarpmadan önce pozisyonunu almış oluyor.

Çok geçmeden rakip takım tarafından etrafı sarıldı, sağı kanat oyuncuları Conway'e bir çember pası gönderdi ve ma koptu. Pivotlarına pas veriyor, onlar Buffalo kalecisine hücum ederken top ileri geri sekiyor ve maçın bitimine iki dakika kala Conway topu içeri gönderiyor.

Gol düdüğü almadan önce tüm salon çılgına dönüyor. Eğıer sonuna kadar dayanabilirlerse, uzatmaya gitmeyeceğiz. Pak savaşları kalan dakikaları dolduruyor ama gol olmuyor. Maçın bitiş düdüğü çaldığında ellerimizi havaya kaldırıyor ve etrafımızdaki diğ r kombine bilet sahiplerine beşlik akıyoruz.

Lori ağızını kapatıp etrafımızdaki kutlama sesleri arasında bağılıyor: "Motosiklete binip bazı işlerini bitirmesi gerekiyor ama kırk beş dakika sonra bizimle barda buluşacak!"

"Bisiklet mi?"

"Sabit bisiklet."

Dünyadaki en bariz şeymiş gibi başımı sallıyorum ama perde arkası hokeyinde yeniyim. Daha önce hokeyi sadece Vancouver oynarken izliyordum, rakibime tezahürat yapmak Canucks'a ihanet ediyormuşum gibi geliyor ama o buzun üzerindeyken nasıl izlemeyebilirim ki?

Lonan'ı neredeyse bir aydır görmüyorum, bu yüzden bara vardığımızda tuvalete gidip temizlenmek için bir dakikamı ayırıyorum. Bir rimel ve dudak parlaticısı daha sürüyorum. Arkamdan birkaç kadın giriyor, öldürmek için giyinmişler, dar etekler ve stiletolar giyiyorlar. Hokey oyuncularını hakkında sohbet ediyorlar ve rutini biliyor gibiler. Bir kadın on dört numaradan bahsediyor ve ben de oradan ayrılıyorum. Güzel kadınlar bu işin doğasında var, aptal değilim ama onları Lonan hakkında konuşurken daha fazla dinleyerek kendime işkence etmeme gerek yok. Cehalet mutluluktur.

Ailemle birlikte kabine yerleşiyorum ve beni bekleyen biraları var. Büyük bir yudum köpüklü bira sinirlerimi yatıştırıyor. Neden bu kadar gerginim? Bu Lonan, çocukluğumuzdaki Lonan. Ne eksik ne fazla. O sadece bir arkadaş. Normal davran. Bu gece buraya eğlenmeye, bir iki kadeh içmeye, Lonan'ı kazandığı için tebrik etmeye ve eve gitmeye geldim. *Tek başıma.*

Giriş kapısından büyük bir gürültü geliyor ve ekibin yaklaşık yarısı içeri giriyor. Göz göze geldiğimizde bana o inanılmaz gülümsemelerinden birini veriyor ve bu bulaşıcı. Birkaç hayranı imza almak için yaklaşıyor. Sonra tuvaletteki kızlardan biri onun yolunu kesiyor ve kalbim biraz sıkışıyor. Sanki onu çok iyi tanıyormuş gibi uzanıp kollarını boynuna doluyor. Adamın omuzları geriliyor. Kızın ellerini kibarca vücudundan çekip bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

Onu karşılamak için kabinin dışında dururken, beni kocaman bir kucakla sarıyor, vücudunu benimkine bastırıyor. Odunsu kolonyası duyularımı sarıyor ve gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. O kadar güzel kokuyor ki. Vücudum ona düşünmeden tepki veriyor, önceki mantralarımın hepsi pencereden dışarı fırlatıldı. Neden bu kadar çekici olmak zorunda?

Başını kulağıma doğru eğiyor ve "Evde olmak nasıl bir duygu?" diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve kendimden uzaklaşmak için geri çekilip bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum -sadece *arkadaşlar*.

"Bu iyi! Korkutucu ama iyi," cümlesi dökülüyor ağzımdan. Bilinmeyenden ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyorum.

Gözleri gözlerimin içine bakıyor, sanki maskemin arkasını görebiliyor ve düşüncelerimi okuyabiliyor. Her şey bana başka tarafa bakmamı söylüyor

ama o zaman

Yalan söyledim. *Gerginliği azalt.*

"Golün ve galibiyetin için tebrikler! Seni orada izlemeye bayıldım!"

"Teşekkürler." Gözlerimi aramaya devam ediyor, sonra gürültülü spor barından onu duyabilmem için eğiliyor ve "Korkuyorsun çünkü gerçekten cesur bir şey yapıyorsun. Her şey yoluna girecek. Bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli."

Gözlerimi kaçırıyorum, yoğun bakışlarından kaçınmak için ellerime konsantre oluyorum. Yeni bir yere taşınmak ve unutulmuş eski bir hayatı yaşamaya çalışmak, işte bu delilik. Hiçbir nedenim olmayan insanlara güvenmek sorumsuzluk. Şimdiye kadar tüm kararlarımı içgüdülerimi takip ederek verdim. Umarım beni yanlış yola sürüklemiyordur.

Şu anda bu düşüncelerle başa çıkamam. Ellerim titriyor ve endişem yüzeye çıkıyor ama yutkunup gülümsüyorum

-Bir ya da on iki içki içme zamanı.

"Susadın mı? Sana bir bira söyledim," diyorum annemle babamın karşısındaki kabine geçerken.

"Kulağa hoş geliyor." Konuyu kapatıyor ama bana sert bir bakış atarak bu konuyu konuşmayı bitirmedüğimizi söylüyor. Yoğun bir gündü, şimdi duygularımla uğraşacak zaman değil.

Birer bira daha içip maç hakkında konuşuyoruz. Lonan'ın hokey tutkusuna ilk elden tanık olmak büyüleyici, özellikle de onu bu gece oynarken izledikten sonra.

Bar şimdi çok daha gürültülü ve ailem dışarı çıkmak üzere olduklarını işaret ediyor. Çantama ve montuma uzanıyorum ama Lonan elini kalçama koyarak beni durduruyor, el izi beni damgalıyor, sıcaklık kotuma sızıyor ve tenime yayılıyor.

"İstersen daha sonra onu eve götürebilirim," diye teklif etti.

Kahretsin.

"Tabii, eğer Birdie için sorun yoksa?" Cevap için bana bakıyorlar.

"Evet, biraz hasret gidermek güzel olur."

"Tamam, evde görüşürüz." Ken başını sallar ve sonra Lonan'a odaklanır.

"Ona iyi bak."

"Evet, efendim."

Meraklı bir bakış atıyoruz ve acaba otelin barında tanıştığımız geceyi mi düşünüyor diye merak ediyorum. Elbette düşünüyorum.

LONAN

Diğer oyuncularla birlikte takımın her zamanki yerinde, önünde daha alçak içki masaları olan büyükçe bir yüksek arkalı bölüme oturuyoruz. Bir hokey barı için biraz sıra dışı. Bizim oturduğumuz yer daha çok bir gece kulübünün VIP alanını andırıyor ve eminim ki kadınları eğlendirmemiz ve içki almamız daha kolay olsun diye bu şekilde ayarlamışlardır. Gelmemizi sağlayacak her neyse. Onu resmi olarak ekibe Gray olarak tanıttım. Onu otel barından hatırlıyorlar ve Vancouver'dan taşındığını biliyorlar. Hepsi bu. Bu hikayenin çok daha fazlası olduğunu bilmiyorlar. Şimdiye kadar, Minnesota'ya yerleşmesini sağlamaya çalışırken dönüşünü basından gizli tutmayı başardık. Eminim medyanın hikayeyi ele geçirmesi an meselesi.

Yanımdaki yakınlığının son derece farkındayım. Kalçalarım onunkilere dokunmak için açılıyor. Yine uzaklaşmıyor. Bu rahatlatıcı ve oyun sırasındaki adrenalinin etkisinden kurtulmama yardımcı oluyor.

Ne olduğumuzu bilmiyorum ama Noel gecesi geç saatlere kadar onunla konuştuktan sonra daha fazlasını istiyorum. Onunla konuşmak kolay, komik, zeki ve çok iyi kalpli. Her şeye rağmen, tanıştığı herkese karşı neşeli ve neşeli olmaya devam ediyor. Maddie ile oynarken sergilediği besleyici tavır, daha önce hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyor. Bunlar onun hatırladığım yanları. Ama aynı zamanda karanlık bir yanı da var - bunu gözlerinde görebiliyorum. Bu benim kendimde gördüğüm bir şey ve bu kısmı yeni.

Çok şey yaşadı ve ikimiz de ihmalin etkilerini yaşamış olabiliriz ya da onun kayboluşundaki ortak travma olabilir. Bu gece cesur olmakla ilgili yorumumu çok çabuk geçiştirdi ve bunun nedenini bilmek istiyorum. O kaybolduktan sonra hayatlarımız değişti ama bu gece geçmişe takılıp kalamam. Kötü anılardan sıyrılıp yanımda oturan ona odaklanıyorum.

Şu anda önemli olan tek şey onun burada olması ve Minnesota'da hayatını kurması. Yakınımda. Telafi etmemiz gereken çok zaman var ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. Sully'nin şakalarından birine gülerken ona bakıyorum. Bulaşıcı, içten bir kahkahası var.

Jonesy bir tur atış emri verdi. Sonra Conway bir tur daha ısmarlıyor. Her birini aldı ve garsonlar içkilerimizin hiç boş kalmadığından emin oldular. Ben buraya gelmeden önce de içmiş miydi? Onun ne kadar yakın olduğunun daha çok farkındayım. Ama uzaklaşmak yerine ona doğru eğilmek istiyorum. İlk defa bir kadının dokunuşu almak yerine vermek gibi geliyor.

Bazı erkeklerin kollarında asılı birkaç tavşan var. Güzeller ama hiçbiri bu kızın çekiciliğiyle kıyaslanamaz, özellikle de benim numaramı giymişken. Çenem sinsi gülümsememi gizlemek için göğsüme düşüyor ve onun üzerinde başka hiçbir şey olmadığını hayal ediyorum. Belki parmaklarımın boğazına bir tasma gibi dolanması dışında. Dört ayak üzerinde harika görüldüğünü zaten biliyorum.

Bu anıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum ve masadaki konuşmaya konsantre olmaya çalışıyorum. Gerçeklik odak noktama geldiğinde Banks'in ona bakışını fark ediyorum ve bu hoşuma gitmiyor.

"Gray, Vancouver'da bir erkek arkadaşın var mı?" *Bu lanet herif.*

"Hayır, geçen yıl erkek arkadaşlara ayıracak pek vaktim olmadı."

Bakışlarımı ona dikiyorum ve yavaşça başımı sallayarak geri çekilmesini işaret ediyorum. Konuşulmayan bir kuraldır, bir takım arkadaşının flörtüne asılamazsın. Kabul ediyorum, teknik olarak benim flörtüm değil ama yakın bir arkadaşım olduğunu belirttim - bu mesajı alması için yeterli olmalı.

"Benim için iyi haber o zaman, ha?" Ona göz kırıyor. Ucuz yorumu Sully'nin bakışlarını tavşanlardan birinden uzaklaştırıyor; o da bu saçmalığı anlıyor. Kolumu ona doladım ve ayağa kalktım, ona defolup gitmesini söylemeye hazırdım.

Kıkırdıyor ve birkaç masa öteden Banks'in dikkatini çekmeye çalışan kadınlara başını sallıyor. "Ellerin zaten dolu gibi görünüyor." Sonra benim bakışlarımla karşılaşır. "Hey, uçaktan beri bir şey yemedim, biraz yemek yemeye ne dersin?"

Evet.

"Evet, açlıktan ölüyorum."

Masadaki menülerden birini alıp açıyorum. "Ne istiyorsun bebeğim?"

Ona öyle demek istememiştim ama geri almayacağım. Bu sadece bir zaman meselesi. Yanaklarındaki kızarıklığın bundan mı yoksa bu gece içtiği içkilerden mi kaynaklandığını söylemek zor. Fark etmemiş gibi görünüyor ve menüyü okurken birasını yudumluyor. Gözleri parlıyor ve mezeleri işaret ediyor.

"Hadi nachos alalım!"

"İşte benim kızım." Yan tarafını sıkıyorum.

Bu sefer bilerek yapıyorum. Onu kızartmak yeni favori hobim oldu. Ayrıca, nerede durduğumuzu bilmek ve onu korkutmadan niyetimi açıkça belirtmek istiyorum. O biraz çakırkeyifken çizgiyi aşmak, o bu kadar tedbirli değilken zihinsel keşif yapmamı sağlıyor. Bazı erkekler çoktan dışarı süzölmeye başlamıştı, çoğunlukla evli oyuncular aceleyle evlerine, eşlerine gidiyorlardı. Banks daha fazla hayranla sohbet etmek için uzaklaşıyor.

Şu anda tek başımıza oturuyor olsak da onu kendime yaklaşıtıyorum.

"Demek erkek arkadaşın yok, ha?"

"Oh, nasıl olduğunu anlıyorum."

"Nasıl?" Kıkırdıyorum.

"Shotlar!" Bir tepsi dolusu içki tekrar ortaya çıkınca Jonesy bağılıyor. Bu adamların içkiyi biraz azaltması gerekiyor. Shotları bıraktıktan sonra servis elemanına yemek siparişimizi veriyorum. Sonra Jonesy'ye göz kırpiyorum, mesajı alıyor ve dikkatini bizden başka yöne çeviriyor. *Nihayet.*

Bridget içkisini alıp bana uzatmaya çalışıyor ama ben başımı sallıyorum. Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

"Ben sürüyorum."

"Benim için daha fazla!" Kendi kadehini içiyor, sonra benimkini geri fırlatmaya hazırlanıyor, ama ben bileğini yakalıyorum ve bardağı parmaklarından dikkatlice sıyrıp geri koyuyorum.

"O kadar alkol için çok küçüksün. Erkek arkadaşım. Git hadi."

"Biraz çapkınsın, ha? Evdeki şey, erkek arkadaşım olup olmadığını sorman ..."

"Bu flört değil Gray. Sadece konuşuyoruz." "Oh. Evet. Biliyorum."

Omuzları çöktü.

Arkama yaslanıyorum, gülümsüyorum ve dudağımı ısıırıyorum, sonra kalçalarından tutup kucağıma çekerek şansımı deniyorum. Bacaklarımı açıyorum, böylece kalçama biniyor. Saçları dağınık bir şekilde toplanmış ve tatlı kokusu uyuşturucu gibi. Bir elimle karnının etrafına uzanıyorum ve önüme bastırması için onu geriye çekiyorum. Nefesleri daha hızlı geliyor ve onu böyle hissetmek heyecan verici. Sonra boynunu kavriyorum ve kulağını dudaklarıma çekiyorum.

"Eğer flört ediyor olsaydım, seni benim numaramda görmenin beni ne kadar tahrik ettiğini ve bu şekilde kucağımda ne kadar güzel göründüğünü söyledim. En son kucağıma oturduğunda ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Parmaklarımın altında tüyleri diken diken oldu.

"Mmhmm." Sesi gergin.

"Tek yaptığım erkek arkadaşın olup olmadığını sormaktı. Ne olmuş yani?" "Erkek arkadaşım yok."

Tatlı bir rahatlama.

"Güzel."

Göğsü inip kalkıyor. Kapana kısılmış mı yoksa tahrik olmuş mu hissediyor? Umarım ikisi de. Başparmağı ona sardığım kolu okşuyor. Birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu hafife almıyorum.

"Tam bir çapkınsın," diyerek beni güldürüyor.

"Bu gece neden bu kadar çok içtiğini bana söylemek ister misin? Bunun taşınma konusunda endişeli olmanla bir ilgisi var mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Başka ne olabilir?"

Bir süre hiçbir şey söylemiyor ama ben sessizliği doldurmayı reddediyorum. Onu daha çok konuşturmanın tek yolu benim daha az konuşmam.

"Burada oturmamalıyım."

Reddedilmenin acısını hissedebiliyorum. Nasıl oluyor da bardaki diğer tüm kadınlar kendilerini bana atacakmış gibi görünürken, istediğim kişi beni bir kol boyu uzakta tutuyor?

"O zaman git. Seni burada tutmayacağım." Tutmuyor.

Başını yana çeviriyor, böylece sadece profilini görebiliyorum. "Bunun senin hayatın olduğunu ve muhtemelen birçok kadının ilgisine alışkın olduğunu anlıyorum, ama bu benim için çizgileri bulanıklaştırıyor. Şu anda arkadaşlığımın senin için yeterli olmasını istiyorum."

Ahh. Keşke onun benim için sıradan bir kadın olmadığını anlayabilseydi. Aramızda bir şey var ve onun da bunu hissetmemesine imkan yok.

"Sen bana yetersin. Her halinle." Öne doğru eğilip dudaklarımı kulağının kabuğuna değdiriyorum. "Çok fazla ilgi görmem, benimkini özgürce dağıttığım anlamına gelmiyor."

Kısa bir süre sonra yemeğimiz geliyor ve utangaç bir şekilde kucığımdan kayarak beni vücut ısısının talihsiz kaybıyla baş başa bırakıyor. Bakışlarım onun üzerinde sabit kaldı.

"Bar yemeklerine bayılırım," diye mırıldanıyor lokmalar arasında. Bunu kendimiz hakkında konuşmayı bitirdiğimizin bir işareti olarak alıyorum. Sorun değil. Bunun gerçekleşeceğini anlaması için ona zaman vermeye hazırım. Bu kadar uzun süre bekledim, biraz daha ne olabilir ki?

Onun arkadaşlığı benim için yeterli. Şimdilik. Sohbet sessizleşiyor ve ojesini yontmaya başlıyor. Aklına bir şeyler girdiğini anlayabiliyorum, bu yüzden konuyu kapatıp konuşmayı sevdiğini bildiğim bir konuya geçiyorum: yemek.

"En sevdiğin yemek nedir?" "Hiç mi?"

"Evet, her zaman."

"Aman Tanrım, asla seçim yapamam."

"P e k a l a , şu anda en sevdiğin -bu bomba gibi nacho'ların yanı sıra."

"Belki Dungeness yengeci? Vancouver'da çok fazla inanılmaz deniz ürünü var. İstiridye, somon ve suşi . . . Bunları kesinlikle özleyeceğim."

"Ne!? Bana bir kilisenin bodrumundaki lutfisk'in Deep Bay'deki taze deniz ürünlerinden daha iyi olmadığını mı söylüyorsun? Rezalet."

"Çılgınca, değil mi?" Kıkırdıyor, mutlu bir şekilde nachoları ve yan tabaktaki ekstra jalapeñoları mideye indiriyor.

"En sevdiğin yemek nedir?"

"Gerçekten mi? Snickerdoodles. Sen ve annenin eskiden yaptıklarından. Kahretsin, çok iyilerdi." "Bu bir kurabiye!"

"Yani?"

"Kurabiye seçemezsin, bu bir yemek bile değil-" *Hıçkıldık.*

"Yemek." "Ben sevdiğim şeyi severim. Ve senin kurabiyelerini seviyorum."

"Bütün erkekler böyle der," diyor kaşlarını sallayarak. "Bana isim ver," diye takılıyor.

"Lonan adında bir ucube. Hokey oynuyor, bana kafayı takmış, boyu da yay kadar." Elini başımın üstünde tutuyor.

"Oh, evet. O adamı tanıyorum. Büyük bir aleti olduğunu duymuştum."

"Sen iflah olmazsın." Dudaklarında bir gülümsemeyle omzumu dürtüyor.

Bir süre gündelik şeyler hakkında sohbet ediyoruz. Bu çok kolay. Baskı yok, gizli gündem yok, gerçek. Bir partnerle güven böyle bir şey mi? Çok fazla bire bir zamanımız olmadı ama ne zaman birlikte olsak, savunmalarımı indirip içimi dökabiliyorum. Omuzlarımdan bir yük kalkıyor.

Tuvaletten dönerken tökezliyor. Bu kızı eve götürme vakti geldi.

"Tamam, sanırım bu gece yeterince eğlendik," diyorum koluna girerek.

Ben bakmıyorken masadaki eski içkiyi alıp içiyor.
Lanet olsun.

"Bridget," diye bağıyorum nefesimin altında.
"Gıda israfı ciddi bir sorun. Rusya'da o votkaya bayılacak ayık Ruslar var!" *Tekila olduğuna eminim.*

Ayağa kalktım ve onu belinden tutup kendime doğru çektim.
"Tamam, Dünya Açlığı, gidelim." İkimize yetecek kadar yükü var. Ben paltolarımızı alıyorum, o da benim koluma giriyor. Çıkışa doğru ilerlerken bana doğru eğiliyor, yanıma mükemmel bir şekilde yerleşiyor. Dört gözle Ayıkken bana bu kadar yakın olduğu bir gün.

"Bu kadar çok içebildiğini bilmiyordum."
"Ne kadar yutabildiğime şaşırırsın." Kıkırdıyor. *Evet.*
Kız sarhoş.

Ayık olup olmadığına bakmaksızın, yaptığı yorum dizlerinin üzerinde, ben boğazından aşağı kayarken bana bakan o büyük gri gözlerinin görüntüsünü çağırıştırıyor. Aletim kabarıyor ve bir daha fırsat bulursam ona bu ukalalığını ödeteceğime yemin ediyorum.

Şimdilik sadece sırtıyorum ve ona başımı sallıyorum.
Eve dönüş yolunun çoğu radyo dinlemekle geçiyor, arada bir hıçkırıklarıyla bölünüyor. Bir şey söyleme baskısı yok. Göz ucuyla ona bakmaya devam ediyorum. Yemyeşil dudakları sokak lambalarının ışığında siluet gibi görünüyor. O kadar güzel ki.

Vardığımızda, onu ön kapıya kadar geçirdim.
"Şşşt!" diye fısıldıyor, "Annem ve babam uyuyor, o yüzden sessiz olmalıyız."

Sonra büyük boy kapıyı iterek açıyor ve tökezleyerek içeri giriyor. "Ne kadar içtin?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. *Bu her şeyi açıklıyor.*

"Neden yukarı çıkıp yatmak için hazırlanmıyorsun, ben de sana içecek bir şeyler getireyim?"

Parmaklarını şıklatıyor ve kolunu kaldırarak beni işaret ediyor. "Ben bir Tom Collins alacağım. Yukarı."

Sarhoş Bridget şakaları sever.

"Bir su alacaksın." Kıçına bir şaplak atıp yukarı çıkmasını işaret ettim.
Tanrım, o kıç.

Etrafında dönüyor. "Hey! Beni memnun edemiyorsan benimle dalga geçme." Sonra kendi kafiyesine homurdanıyor. "Ben bir şairim ve bunu bilmiyordum."

Kiminle oynadığının farkında değilsin, Prenses. Ona havlamamı her zaman bir ısırığın takip edeceğini öğretmek için sabırsızlanıyorum.

"Git."

Sesim amaçladığımdan çok daha karanlık çıkıyor ama bu onu harekete geçiriyor.

Buzdolabının önünde durup bir bardak su doldururken aklıma Noel arifesinde burada durduğumuz an geliyor. Çenemi sıkmamak için gevşetiyorum. Ona iyi bir kız dediğimde bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı ama gözbebeklerinin nasıl büyüdüğünü ve dudaklarının nasıl ayrıldığını gördüm. Bunun onu nasıl etkilediğini çok iyi biliyorum. Bridget'in dudaklarımdan daha fazla övgü alacağını düşünmek sikimin seğirmesine neden oluyor. *Benim neyim var böyle?*

Merdivenleri tırmanıp odasına giden köşeyi döndüğümde neredeyse bardağı düşürüyordum. Üzerinde bol bir bluz ve şort, ağzından köpüklü bir diş fırçası sarkıyor. Gözlerimi deniz seviyesinin üzerinde tutmaya çalışıyorum, ama şimdiye kadar gördüğüm en avuçlanabilir kıça sahip ve bu sadece oteldeki daha fazla anıyı geri getiriyor. Dişlerimi geçirmek istiyorum.

Bana bakıyor ve çenesini kaldırıyor. "Naber." Sonra tekrar dişlerini fırçalamaya devam ediyor. Bunun bana ne yaptığından habersiz. Kafamdan geçen düşünceleri bilseydi orada bu kadar dikkatsizce durmazdı. Diş macunu salgılamamak için başını geriye eğiyor ve bitişikteki banyoya geri dönüyor. Nefesimin altında küfrediyorum ve lavaboya tükürmek için eğildiğinde kıçını kontrol etmek için kesinlikle kapının arkasından bakmıyorum.

Dışarı çıktığında bakışlarım uyluklarına takılıyor ve sonra fark ediyorum: doğum lekesi. Kalçasının iç tarafında yana doğru kalp şeklinde seksi bir doğum lekesi göze çarpıyor. Geçen gece bunu nasıl gözden kaçırdım? Kendime bunun bir rüya olmadığını hatırlatmak zorundayım, sadece şu anda yorganın altına tırmanıp çok seksi görüldüğü için değil, aynı zamanda bu iz bana onun olduğunu hatırlattığı için. Onun gibi harika birini tekrar hayatıma sokmak için bana ikinci bir şans verildiğine inanmak çok zor.

Gözlerini kapatmadan önce bir bardak suyun tamamını içiriyorum ve sonra tekrar doldurup komodinin üzerine koyuyorum. Geri döndüğümde

uyuyordu. Saçlarını dağınık topuzundan dikkatlice özüyorum ve

yüzünü tekrar inceliyorum. Ona istediğim kadar uzun süre bakmama izin veriyorum, onu içime çekiyorum ve doyuyorum. Gitme vaktim geldiğinde, parmaklarımı yumuşak kestane rengi saçlarında gezdiriyorum ve eğilip "İyi geceler" diye fısıldıyorum, başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler Lonan," diyor nefes nefese, gözleri hâlâ kapalı. Eve gitmeli ve kafamı boşaltmalıyım, ikisini de.

Kanıt Maddesi #160

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 160

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2001

Kurbanın Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

3 Mart 2001

Bütün komşularımız Birdie'ye yaltaklanıp duruyor. Bunu duymaktan çok sıkıldım. Sanki neye benzediğini bilmiyormuşum gibi. Ama bir kişi bile yeni tasarım montum hakkında yorum yapmadı. Kafasını sahte iltifatlarla doldurmalarına kesinlikle izin vermeyeceğim. Eğer böyle düşünüyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir. Elizabeth'in onu alçakgönüllü tutacak birine ihtiyacı var ve bunu annesinden daha iyi kim yapabilir? Onu hayata hazırlamam adil olur.

ON BEŞ

Birdie

I Hayes ailesinin akşam yemeği gecesini, her Pazar olur. Bu gece yemek yapacağım, kendim ya da başkaları için yemek yapmayalı uzun zaman olmuş gibi geliyor ve bu çok gecikmiş bir şey. Yemek pişirmek bana Buraya taşındığımdan beri şiddetle arzuladığım bir kontrol; onsuz hayatımın dengesi bozuluyor. Yemek yapmak beni topraklıyor.

Taze deniz ürünü bulmak zor, bu yüzden onun yerine sarımsaklı patatesli Beef Wellington için harika bir et parçası buldum. Kendimdeyim.

Ailem benim için her şeyi yapıyor, bana kalacak bir yer veriyor ve "eve döndükten" sonraki ruh halime karşı sabırlı davranıyor. Kendimi minnettar ve boğulmuş hissetmek arasında sıkışıp kaldım. Ama şu anda mutluyum. Yemek yapıyorum ve herkesin keyfi yerinde.

Annem, babam ve ben mutfakta takılıyoruz, birkaç kadeh şarabın tadını çıkarıyoruz ve Lonan ve Jack'in genç cehennemler oldukları zamanlardaki hikayelerini dinliyorum. Diğer odadaki müzik setinde Fleetwood Mac çalıyor. Patateslerin üzerine zeytinyağı gezdiriyorum ve derin, tatmin edici bir nefes alıyorum.

"Peki, sonra ne oldu?" diye sordum.

"Kollarını gördükten sonra neredeyse ölüyorduk!" Babam gülüyor.

Jack odaya girdi. "Tanrım, lütfen bana ona dövme hikayesini anlatmadığımızı söyle."

"Onları görmeliydin Birdie, iğrençlerdi! Oğullarımı seviyorum ama ikisi de sanatçı değil. On sekizinci doğum günlerinde her birini bir dövme salonuna götürdük, böylece onları kapatabileceklerdi," diye ekliyor Lori. "Neyse ki ne yaptırmak istediklerine karar vermek için üç yılları vardı."

Audrey gülüyor, bu hikâyeyi daha önce de duymuştu. Jack'e dönüyorum. "Eee, sen ne aldın?"

Kolunu kıvrıyarak arka arkaya beş ağaçtan oluşan dövmesini gösteriyor. Biraz solmuş ama kenarları hâlâ net görünüyor.

"Yazın kuzeye gittiğimizde, Lonan ve ben tekneyi alır ve gölde balık tutarak çok zaman geçirirdik. Göl kıyısında her birimiz için birer tane olmak üzere beş ağaç vardı; Lonan da buna dahildi. Uygun görünüyordu." Sıradaki beşinci ağacı işaret ediyor. "Bu senin ağacın. Sana her zaman en küçük ağacı verdik çünkü sen en küçüğümüzdün."

Biraz daha hayran kaldım. "Hoşuma gitti."

"Ne seversin?" Lonan girişten sesleniyor; içeri girdiğini bile duymadım.

"Dövmesi. Hapishane dövmeleri hakkında her şeyi duydum."

"Oh, evet. Harikaydı," diyor ve elinde bir şişe şarap ve küçük bir fırın kutusuyla mutfığa giriyor. "Lo Amca! Bana bir şey getirdin mi?"

Maddie onun kollarına atlar ve etkileyici refleksleriyle onu yakalamak için şarap şişesini tam zamanında yere bırakır.

"Madelyn Bridget, biz hediye istemeyiz. Kusura bakma L," Audrey, Lonan'ın kollarında tüneyen Maddie'nin saçlarını düzeltir. Onunla çok iyi anlaşıyor.

"Tabii ki sana bir şey getirdim!"

Onu yere bırakıp fırın kutusunu uzatıyor ve kız yemek masasına koşup karton kapakları açıyor ve renkli bir keke yumuluyor.

"Göbek adı Bridget mi?"

Adaşı kalbime dokunuyor. O küçük kıza benim ismim verildi.

"Bu asla bir soru değildi," diyor Jack. "Çok da uygun; bana senin küçüklüğünü hatırlatıyor." Sonra gülümsüyor. "Ama sen daha çok baş belasıydın."

"Dostum, daha yeni geldim ve şimdiden bana bok mu atıyorsun?"

"Kaçırılan çocuk kartını daha ne kadar sağacaksın, ha?"

Sahte bir şokla ağzımı kapatıyorum, o da benim yüz ifademi yansıtıyor ve gülmeye başlıyoruz.

"Kaba."

"Anne!" Lonan buzdolabından bir bira alarak, "Ne yapıyorsun böyle? Nefis kokuyor!"

Sırıtişımı gizlemek için alt dudağımı ısırıyorum. Sadece egom okşandığı için değil, aralarındaki özel ilişki beni mutlu ettiği için de. Annem bana doğru başını sallıyor.

"Birdie bu akşam yemek pişiriyor," diye sesleniyor ve bana bilmiş bir gülümseme veriyor.

"Gerçekten mi?" Beni ölçüp biçerken bu daha çok bir ifade gibiydi.

Patateslere biberiye, adaçayı, kekik ve sarımsak ekledim ve şimdi son tuz ve karabiberi ekliyorum. Sıcak bir tepsiye döküp fırına atıyorum.

"Evet. Yemek yirmi dakika içinde hazır olur."

Kalçasını tezgâha yaslıyor. "Yardım edebilir miyim?"

Bakışlarım göğsüne düşüyor; geniş göğsüne gerilmiş tişört bana bir şeyler yapıyor. Tırnaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Masayı

hazırlayabilirsin." "Evet, hanımefendi."

Annem bizi dikkatle izliyor.

"Hey, bırakalım da Birdie yemeği bitirsin. Kim hızlı bir UNO turu oynamak ister?" diye önerir.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve onaylamaz bir şekilde başımı sallıyorum. Sinsi bir tarafı var, yine yalnız olduğumuzu düşünürsek çöpçatanlık yaptığından şüpheleniyorum.

"Peki, hangi dövmeyi yaptırdın?"

"Hangisini? Bende bir sürü var."

Fark ettim.

"On sekizinci doğum gününde Jack'in el işlerini örtbas etmek için aldığın."

"Oh." Kolunu kolundan çıkarıyor ve ben onun karın kaslarına bakmamak için hayatımla savaşıyorum. "Bu."

Lonan'ın etinin görüldüğü ortadaki kuş şeklindeki küçük delik dışında, siyah mürekkeple gölgelendirilmiş sanatsal bir kara kuş. Parmaklarım üzerinde geziniyor, çenesi bükülüyor ve mürekkepli teninden bir ürperti geçiyor. Bu çok güzel. Gözlerini benden ayırmıyor ve sert bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. Diğer dövmelerine hayranlıkla bakıyorum. Karatavuk benim favorim.

Ben uzaklaşınca yemek masasına dönüyor ve her sandalyenin önüne bir tabak koyuyor. "Yaşam düzeninde işler nasıl gidiyor?"

"Güzel. Burayı seviyorum."

Sanki yalan makinesi testine tabi tutuluyormuşum gibi bana bakıyor, tereddütlü bir şekilde başını sallıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Başarısız oldum. Genelde aramızdaki sessizlik rahatsız edici değildir, ama bu seferki garip hissettiriyor.

"Gerçekten, sorun değil. Şikayet edemem. Ama bazen sürekli insanların etrafında olmak zor oluyor. Sadece bağımsızlığıma alıştım, hepsi bu. Bu büyük bir hareketti ve buna hazır olduğumdan tam olarak emin değilim."

İşte. Bu kabul edilebilir bir cevap olmalı. Asla anlayamayacağı bir şeyi açıklamaya çalışmanın ne anlamı var? Kendimi geri çekmek ve tanıdığım en nazik, en sevecen insanlardan korumak istemem beni bencil gösteriyor. Bırakın mantıklı bir insana anlatmaya çalışmayı, kendi ruh halimi anlamakta bile zorlanıyorum.

"Nasıl hissettiğini biliyorlar mı?"

Cevap vermeye çalışıyorum ama ağzım sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor. *Tabii ki bilmiyorlar. Bu onların kalbini kırar. Sana söylemek bile istemedim.*

Telefonum çaldığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Ekranda spam yazsa bile yine de cevap veririm. Beni rahatsız edici bir konuşmadan kurtaracaksa arabamın uzatılmış garantisini yenilerim. Bu yüzden Micky'yi gördüğümde daha da heyecanlanıyorum.

"Üzgünüm, buna cevap vermem gerekiyor," diyorum ve cevaplamak için aramayı kaydırıyorum. Koridordan aşağı, herkesten uzağa yürüyorum ve karanlık çamaşır odasına saklanıyorum. En iyi arkadaşım ile hızlı bir dertleşme seansına ihtiyacım var ve kimsenin beni görmesini istemiyorum.

"Az önce kışımı kurtardın!"

"Sana psişik olduğumu söylemiştim. Hizmetlerime ihtiyacın olduğunu hissedebiliyordum.

Neden fısıldıyorsun?"

"Sana bahsettiğim şu Lonan denen adamı hatırlıyor musun?"

"Evet, sana salyangoz izi veren hokey seksi mi?"

"Kullandığım kelimeler bunlar değildi."

"Onu Google'da arattım ve bazı özgürlükler aldım. Çünkü *lanet olsun*. On Dört Numara bunu yapabilir."

Gözlerimi kapatıyorum ve dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Seni çok özledim Mick." Sesim titriyor.

"Oh, bebeğim. Ben de seni özledim. Neler oluyor?"

Son zamanlarda hissettiğim her şeyi kısık bir sesle tökezleyerek anlatıyorum. Sanki bir duygu seline kapılıyorum ve bastırmaya çalıştığım her şey bu selin içinden fışkırıyor. Neyse ki beni ve gevezeliklerimi anlıyor.

Ona sosyal güvenlik fiyaskosundan bahset. Yakın zamanda bir iş bulamayacağımı ve hayatımın belirsizlik içinde olduğunu. Lonan'a olan ilgimden kurtulamadığımı. Burada boğulduğumu hissettiğimi. Micky tek kelime etmiyor; sadece dinliyor.

"Ve bir şey daha!" Fısıldayarak bağıyorum, "Bunların hiçbirisi için kendimi kötü hissetmeme bile izin veremem, çünkü o zaman nankör bir pislik olurum! Tek istediğim beni seven bir ailem olmasıydı ama şimdi bir ailem var ve ben sadece kaçmak istiyorum. Neden böyleyim? Her zaman kendimi suçlu hissediyorum ve bu da beni çok kızdırıyor."

Konuşmak için bekliyor, söylemek istediğim her şeyi söylediğimden emin oluyor. Aramızda binlerce kilometre ve bir telefon görüşmesi olmasına rağmen beni anlıyor. Bir hıçkırıkla boğuluyorum ve gözlerimden dökülmeye çalışan hayal kırıklığını hızla siliyorum. Gah! Şu anda bunun için zamanım yok. Eminim birileri artık mutfakta olmadığımı fark edince her an beni aramaya gelebilir.

"Daha iyi misin?"

"Birazcık." Ürperiyorum.

"Tamam, şimdi derin bir nefes al. Dört saniye al, dört saniye tut, dört saniye ver."

Dediğini yapıyorum ve işe yarıyor. Omuzlarımı yuvarlıyorum, bu yatıştırıcı nefesi vücudumun gergin olan bölgelerine göndermeye çalışıyorum.

"Dinle, bu duyguların hepsi geçerli. Eğer böyle hissetmeseydin garip olurdu. Ve neden bu duyguların üzerine bir de suçluluk duygusu ekliyorsun? Zaten yeterince şey yaşıyorsun. Bazen insanlardan uzak durmaya ihtiyaç duyarsınız. Bunda yanlış bir şey yok. Sen içine kapanık birisin; böyle hissetmen *gerekiyor*." Duraksıyor. "Bununla birlikte, bir noktada bir molaya ihtiyacın olursa ve bir süreliğine buraya geri dönmek istersen, seni ağırlamaktan memnuniyet duyarım. Yine de, oturduğum yerden, senin yanına taşınmam ve hokey takımının geri kalanını tanımam daha iyi olacak gibi görünüyor ..."

Kıkırdıyor ve gözlerimi deviriyorum, gözyaşlarımı kolumun manşetiyle siliyorum.

"Buraya ne zaman geliyorsun?"

Koridorda bir şey kayıyor. Dışarıda biri mi var?

"Kahretsin, seni sonra arayabilir miyim? Beef Wellington'ın ortasındayım ve dinlenmek için onu çıkarmam gerekiyor."

"Wells mi yapıyorsun? Ziyaretime geldiğimde bana bir tane pişireceğine söz verir misin?" "Bana yardım edeceğine söz verir misin?"

"Bu sefer ciddiym. Küçük yemek ikilimizi özledim. Bu akşam dışarıdan yemek alacağım. Bir blok ötede yeni bir suşi mekânı açıldı. Harika bir yer."

"Geri taşıyorum," diyorum kesin bir ifadeyle.

Gülüyor. "Bunu aklından bile geçirme. Bunu yapabilirsin. Ve, hey, bana Wellington'dan bir kesit gönder!"

"Belli ki. Sonra konuşuruz,
ha?" "Seni seviyorum!"
diye şarkı söylüyor. "Seni
daha çok seviyorum!"

Aramayı sonlandırıyorum, telefonumu arka cebime sokuyorum ve karanlıkta kas duvarına doğru yürüyorum. Bu Lonan, parfümünü çoktan ezberledim. *Hangi cehennemden geldi bu?*

"Ödümü kopardın! Burada ne işin var?" "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım."

"Telefonla konuşuyordum. Beni mi dinliyordun?"

Karanlıkta bile sıkı omuzlarının silüetini seçebiliyorum. Kollarını duvara dayamış, beni kollarının arasına sıkıştırıyor.

"Dolaptan bir rulo kağıt havlu getiriyorum. Bu arada zamanlayıcın bozuldu. Yemeği çıkardım ve tezgaha koydum."

"Teşekkür ederim."

"Sohbet etmek ya da içini dökmek istersen her zaman bana gelebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Evet, ama benim olduğu kadar senin de ailen gibi görünen ailem hakkında seninle konuşmak garip geliyor.

"Uh-huh." Kollarından birinin altından sıyrılıp mutfığa koşuyorum ve yemek yapmaya odaklanıyorum. Beni takip etmiyor.

Söz verdiğim gibi, Micky'ye kesitin bir resmini gönderdim ve o da bana animasyonlu bir *O-yüz* GIF'i gönderdi. Haksız da sayılmaz. Bu tam bir sürtük görünümlü Beef Wellington.

Yemeğe oturduğumuzda, Lonan yemeği övüyor ama yine de çekingen görünüyor. Beni koridorda bulduğundan beri garip davranıyor. Micky ile konuşmak tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki de annemle babam haklıdır ve bir terapist bulmalıyım. Ama Julianne ile her şeyi konuşmak istemiyorum. Buna ihtiyacım yok. Sadece olan her şeyi geride bırakmaya ihtiyacım var. Geçmiş geçmişte bırakıp, geleceğe odaklanmalıyım. Hayat son zamanlarda kafa karıştırıcıydı ama yemek yapmak ve en iyi arkadaşım ile sohbet etmek normallik hissini geri getirdi. Ben iyiyim. Her şey yoluna girecek.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda yok oldu, çünkü bir baktım kapı çalıyor. Annem kaşlarını çattı ve babamla meraklı bir bakış alışverişinde bulundu. O da cevap olarak omuz silkti. Sonra peçetesiyle ağzını siliyor ve ön kapıya doğru yürürken peçeteyi tabağının yanına bırakıyor.

"Lori. . ." Aceleyle onun yanına koşuyor ve soluğunu buradan duyabiliyorum. "Hikaye bitti," diye sesleniyor ön pencereden.

Geri kalanımız sandalyelerimizden kalkıp dışarıdaki hareketliliğe bir göz atmaya çalışıyoruz. İki haber minibüsü garaj yoluna park etmiş, kamera ve ses kontrolü yapıyor gibi görünüyorlar. Benim için mi geldiler?

Sandalyesinden kalkmayan tek kişi Lonan. Biraz sert görünüyor ama bu sadece kaslarından kaynaklanıyor olabilir. Çoğunlukla önündeki masaya bakmakla meşgul. Birasından uzun bir yudum alıyor ve yemeğe geri dönüyor. Bu tür bir heyecan onun için sıra dışı bir şey değil. Öte yandan annem hemen harekete geçiyor, evin bir ucundan diğerine geçerken panjurları ve perdeleri indiriyor.

"Ben arka taraftaki pencereleri açayım," diyor Audrey, arka veranda kapılarına doğru ilerlerken.

Ne kabus ama. Sanırım bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk, ama kahretsin. Bu berbat bir şey.

"Oraya gitmek zorunda değilim, değil mi?" Beni zorlamayacaklarını biliyorum ama sormak zorundayım.

"Tabii ki hayır, ama muhtemelen burada bir tür strateji belirlemeliyiz. Kamp kurmaya hazır gibi görünüyorlar. Kim bilir daha kaç tanesi yoldadır."

"Jack, Lonan'ın arabasını üçüncü bölmeye çek. Eğer plakasını ararlarsa ortalık sirke döner," diye talimat veriyor babam, hâlâ pencerenin kenarından bakarak.

Kahretsin, bunun Lonan'ı nasıl etkileyeceğini düşünmemiştim bile. Jack basını atlatıp dışarı koşar. Basın onu soru yağmuruna tutuyor ama o bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi başını öne eğiyor ve arabayı hızla garaja çekiyor. Etrafta dikiliyor, yüzde 100 yardımcı olmuyor, bileklerimi büküyor ve yığının üzerine eklenen yeni zorluğu kabullenmeye çalışıyorum. Hokkabazlık yapmak için bir testere daha nedir ki?

ON ALTI

LONAN

I Ken ve Lori'yi bir kenara çekip Bridget'in mahremiyeti için olası bir çözüm önerin. Benim için önemli olan tek şey onun Vancouver'a geri dönmemesi; bu yüzden haber kanallarını arayarak hikayesini sızdırdım.

Tek gereken

Bridget Hayes'in canlı bulunduğu ve ailesiyle birlikte eve döndüğü yönünde isimsiz bir ihbar.

Haklıydı, daha önce yaptığı telefon konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Niyetim bu değildi, gerçekten yeni bir rulo kağıt havlu alıyordum, ama konuşmasının bir kısmını duyunca kulaklarım diken diken oldu. Her şeyi duymadım ama yakaladıklarım beni ürküttü.

Geri taşıyorum.

Bana yardım edeceğine

söz verir misin? Ne

zaman geliyor sun?

Sözleri aklımdan çıkmıyor. Hızlı hareket etmem gerektiğini anlamam için tek gereken buydu. Bu ikincil hasar. Eve gitmek istiyor ama medya işin içinde olduğu için burada saklanmak zorunda. En azından önümüzdeki birkaç hafta için ve benim mükemmel bir çözümüm var.

Saçma bir hareket miydi? Kesinlikle öyleydi. Ama umurumda olup olmadığını sor.

Bulaşıkları yıkamak için sıvıştı. Ne yazık ki, basını ailesinin kapısına getirdiği için kendini bir yük gibi hissettiğini anlıyorum ve bu benim suçum. Bunun kendi hatası olduğunu düşünmesi için bir neden olmadığına onu ikna edeceğim. Sürekli kendisinden imkansız beklentiler içine giriyor.

"Hey, Birdie, biraz konuşabilir miyiz?" Ken ona sorar.

"Elbette." Oturma odasına giriyor, sanki yer kaplamamaya çalışıyormuş gibi kollarını kendi etrafında sarmış. "Ne var ne yok?"

Lori, "Otursana tatlım," diye ikna ediyor.

Oturmuş, gözlerine ulaşmayan zoraki bir sırtışıla anne babasının yüzünü izliyor.

"Seçim sana kalmış Birdie, ama sana bir teklifim var," diye başlıyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, sonra üçümüz arasında gidip geliyor. Muhtemelen bir tür müdahale sahnelediğimizi düşünüyor.

"Tamam..."

"Lakes takımının beslenme uzmanlarıyla birlikte çalışacak ve beni daha iyi bir diyetle sokacak kişisel bir şefe ihtiyacım var. Koçlar son birkaç yıldır daha iyi beslenmem için başımın etini yiyorlar."

Sessizlik. Bana bakıyor. Kahretsin, onu gücendirdim mi?

"Takip etmiyorum. Sosyal hayatım düzene girene kadar çalışmam." "Sana nakit ödeme yaparım."

"Sana yemek yapmamı mı istiyorsun?"

"Ayrıca bir ev bakıcısına ihtiyacım var." *Harika bir takip, pislik.* Eminim şu an çok heveslidir.

"Bir ev bakıcısı," diye tekrarlıyor.

"Temizlemenize gerek yok. Zaten ayda birkaç kez gelen bir servisim var. Sadece arada bir ışıkları açacak ve ben sezon boyunca seyahat ederken burayı meşgul edecek birine ihtiyacım var."

Ondan bir tepki gelmiyor, ne düşündüğüne dair bana ipucu verecek bir şey yok. Bu yüzden devam ediyorum.

"Sosyal güvenlik meselesinin çözülmesini beklerken kişisel şef olmak özgeçmişinizdeki boşluğu dolduracaktır. Ayrıca oda ve yemek masraflarını karşılayacağın için biraz birikim yapmanı da sağlayacaktır."

"Kafam karıştı. Ben de senin evinde mi yaşayacağım? Bunun basınla bir ilgisi var mı? Atılıyor muyum?"

"Hayır!" Lori ve Ken hep bir ağızdan.

"Daireye taşınmak zorunda değilsiniz, ancak orada kalmanız her şey yatışana kadar basından gizlenmenizi sağlayacaktır. Güvenliğim için zaten protokollerim var ve bunların sizin için de geçerli olmasını sağlayacağım. Medya orada çok daha iyi kontrol edilecektir."

Düşünüyormuş gibi görünüyor, ben de devam ediyorum: "Ayrıldığımızda sana bakmadıkları sürece neye benzediğini bilmeyecekler.

Belgelerinde ve sosyal medyada hâlâ eski adını kullanıyorsun, dolayısıyla bu evden uzakta olduğun sürece şehirde fark edilmeden dolaşmakta özgür olacaksın. Ve biraz bağımsızlığın olacak." Umarım bu son kısım ilgisini çeker. "Buradan sadece otuz dakika uzaklıkta, yani geri dönmek istersen dönebilirsin."

Başını sallıyor ve ellerine bakıyor, eski bir alışkanlık olan tırnak cilasını karıştırıyor.

"Üzerinde uyuyabilir miyim?"

"İstedığınız kadar zaman ayırın."

"Tatlım, seni seviyoruz. Seni yeterince görebildiğimiz sürece nerede yaşadığın umurumuzda değil. Bir süreliğine sana gelmekle ilgili bir sorunumuz yok. Burada uyumasan bile burası her zaman senin evin olacak."

Endişeliyim. Eve üç saat önce geldim ama huzursuzum ve bu gece olanlardan sonra uyuyamıyorum. Aslında onu benim yanıma taşınmaya zorladım, onu bir kaya ile sert bir yer arasına yerleştirdim. Ama bundan pişmanlık da duyamıyorum. Kanada'ya dönmesinden iyidir. Elbette daha fazla bağımsızlığa sahip olmalı ve gazeteciler tarafından rahatsız edilmemeli, ama bencil yanımda onun tamamen bana ait olması için sabırsızlanıyor. Ailesi buraya ziyarete gelecek ama her zaman burada olmayacaklar.

Teklifimi sunduktan sonra onu anlayamadım. Çok sıcak ve soğuk olabiliyor. Nasıl tepki vereceğini bilmenin bir yolu yok. Sırt üstü yuvarlanıp derin bir nefes verdim ve tavana baktım. Artık her şey onun ellerinde. Ne karar vereceğini bana söyleyecektir. Yan dönüyorum ve yastığımı düzeltiyorum, rahat edemiyorum. Bu yatak boş ve yalnız hissettiriyor.

Telefonum çalıyor ve kilidini açmak için el yordamıyla komodinden alıyorum.

Bridget: Bütün bağlantıların için de yemek yapmak zorunda mıyım?

Kahretsin, o da var.

Ben: Yani, eğer açsanız, gidin ;)

Bu evet mi demek?

Bridget: Evet. İşe.

Tavandan tabana pencerelerdeki yansıma, parlayan telefon ekranı tarafından aydınlatılan yumruk pompalamamı gösteriyor.

Ben: Ne zaman başlamak istiyorsun?

Bridget: Yakında. Haber minibüsleri hareket etmiyor. Çarşamba işe yarar mı?

Bridget: Yine de bazı şeyleri daha erken bırakmak iyi olurdu. Belki bir mutfak turu?

Evet.

Yarın maça gidiyorum ama salı öğleden sonra döneceğim.

Ben: Seni alacağım ve birkaç kutu götürebiliriz.

Bridget: Teşekkürler Lonan, gerçekten. Tüm bunlar için.

Ben: Sadece benim olanla ilgilenmeye çalışıyorum ♥

Bridget: Ben seninim, ha?

Ben: Evim ve diyetim, kibirli.

Bridget: Pislik. Az önce kendine bir haftalık lahana kazandın.

Mesajından irkildim. Bu konuda haklı. Onun minnettarlığını hak etmiyorum, tüm bunlar benim tarafımdan planlandı. Ama bir şeyi daha doğru tahmin etti, o benim.

YEDİ

LONAN

S Gerçekten taşıyor. Ken ve Lori bizimle Elevate Tower'ın yeraltı garajında buluşuyor ve ben de eşyalarını tek seferde yukarı çıkarabilmek için bir el arabası alıyorum. Ben bunu yaparken, onun da vedalaşmasına izin verdim.

Onlardan çok uzakta olmayacağı ve hala bir araya gelmeyi planladıkları için bu gerçekten bir veda değil. Gerçi Pazar yemekleri muhtemelen bir süre burada düzenlenecek. Oyun programım nedeniyle her zaman gelemeyeceğim. Bagajı açıyorlar ve kızın eşyalarını arabaya yüklüyorlar. Garajdan çıktıklarında, onun burada onlarsız olması tuhaf bir duygu.

"Eşyalarının geri kalanı nerede?"

Bir şey kaçırmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor. "Burası o."

"Beş kutu ve birkaç bavul mu? Bu **k a d a r m ı**?" Onu gözlemliyorum. eşyalar. Her kutunun üzerinde içindekiler, nakliye etiketlerinin yanında yer alıyor. "Birlikte yaşadığımız dönemde eşyalarımın çoğunu Micky'ye bırakmıştım.

artık onlara ihtiyacım yok."

"Sen ve Micky hala yakın mısınız?"

"O benim en iyi arkadaşım. Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Bir ara ziyaret etmeyi planlıyordu. Belki bahar tatilinde. Benimle kalsa sorun olur mu? Hâlâ burada yaşıyorsam yani."

"Tabii ki. Burası senin de dairen."

Ana asansöre doğru yönelirken gözlerini deviriyor.

"Aslında bunu alıyoruz," diyorum tuğla asansör boşluğunun arka tarafına doğru yürürken. Anahtar kartımı okutuyorum ve arabayı

Asansör, düşmediğinden emin olmak için elimi kutunun üstünde tutuyorum. "Bu sizi benim daireme götürecek. 1-0-0-5-1-4-9 girmeniz gereken kod."

"Özel asansörünüz mü var?"

"Numarayı telefonunuza programlayacağım ama ezberlemeye çalışın."

Ön büro ve ev sahipleri derneği onu zaten bir sakin olarak ekledi. Aynı güvenlik önlemlerimi ona da uygulamaları gerektiğini söyledim. Ancak, onlara nedenini söylemedim. Onun benim kız arkadaşım olduğunu varsayıyorlar. Onları düzeltmedim.

"Neden şifreyi hatırlamam gerekiyor, sen benimle olmayacak mısın?"

"Her zaman değil. Çok seyahat edeceğim ve seni bir evcil hayvan gibi içeride tutmayacağım. İstedğin gibi gelip gitmekte özgürsün. Burada bağımsız olmanı istiyorum. Keşfe çık, ne istersen yapmakta özgürsün."

Ona bir araba almalıyım. Uçmak için ne kadar çok alanı olursa, kendini o kadar az kafeste hisseder.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil, size mahalleyi gezdiririm. Birkaç farklı aracım var, hangisi müsaitse onu almakta özgürsünüz."

Başını sallıyor ve omuzları on dakika öncesine göre daha az gergin. En üst kata ulaştığımızda midem sıkışıyor. Umarım o da evimi benim kadar sevimsiz bulmaz. Asansörün kapıları çatı katının fuayesine açılıyor ve ben her mobilyanın, her pencere camının, her döşeme tahtasının aşırı farkında oluyorum. Beğendi mi?

"Vay anasını," diye fısıldıyor nefesinin altında. Bavulları bırakıp ayakkabılarını çıkarıyor ve koridordan geçerek ana katı saran tavandan tabana pencerelere doğru ilerliyor.

El arabasını giriş holüne yuvarladım ve bıraktığı iki tekerlekli valizi aldım.

"Lanet olsun. Mutfağınız ..." diye bağılıyor.

Bu beni gülümsetiyor ve ayakkabılarımı onunkilerin yanında tekmeliyorum.

"Neden bana bu kadar büyük olduğunu söylemedin? Çok daha erken taşınmayı kabul ederdim!"

"Bütün kızlar böyle der," diyorum, şakasını çalarak. "Sizde işe yarayacak mı, şef?"

"Evet. Evet, bu iyi olur." Parmak uçları mermer tezgahın üzerinde kayıyor ve sekiz gözlü ocağı inceliyor.

Kıvrımlı kalçalarını kavrayıp çıplak kıcını soğuk Taş Ada'nın üzerine koyma hayalinden kurtuluyorum. Bu kadar yakın bir yerde yaşamak zor olacak. Gerçekten. En azından sıcak su faturası daha düşük olacak - geleceğimde birçok soğuk duş alacağımı tahmin ediyorum.

"Etrafa bakmakta özgürsünüz; bu kutuları yatak odanıza bırakacağım."

"Mmhmm . . ." Dahili kahve sistemi dikkatini dağıtıyor.

Yeni odasına taşımak için beş kutuyu üst üste koydum. Yatağı yepyeni lüks nevresimlerle donatılmıştı ve ben ayrılmadan önce resepsiyondan komodin için taze çiçekler getirttim. Yatak odasına döndüğümde calla zambaklarının yumuşak aroması yüzüme çarpıyor. Ne yazık ki, yığının ortasındaki daha geniş kutu kapı çerçevesine takılıyor ve üstteki üç kutu yere yuvarlanıyor. *Lanet olsun.*

Dağınıklığı inceledim. Üzerinde ALETLER yazan kutu düşmenin etkisiyle yan yatmış, içindekiler etrafa saçılmıştı. Dağınıklığı temizlemek için diz çöktüm.

Bekle.

"Oh, Minik Kuş."

Etrafa saçılmış en az beş vibratör ve birkaç parça iç çamaşırı var, asla görmemek için dua ediyorum. Eşyaları hızla topluyorum ve karton kutuya geri koyuyorum. Bu eğlenceli olacak. Bavullarının geri kalanını getirip mutfağa giriyorum ve kalçamı tezgâha yaslayıp alt dolaplardan birine bakmak için eğilmiş görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

Orada olduğunu bile fark etmediğim bir yığın karıştırma kabını kenara kaydırıyor.

"Hiçbir yerde meyve sıkacağı göremiyorum, o yüzden muhtemelen bir tane almamız gerekecek." Envanter çıkarıyor. "Ve nasıl sadece bir kızartma tavanız var? Neredeyse hiç kullanılmamış gibi. Lütfen bana bu muhteşem mutfağı kullandığınızı söyleyin."

"Bu muhteşem mutfağı kullanıyorum," diye papağan gibi tekrarlıyorum, belli ki yalan söylüyorum.

"Şu anda kalbimi kırıyorsun," diye sızlanıyor. Dik durur. "Market alışverişine gitmem gerek çünkü buzdolabında hiç yiyecek yok. Ayrıca yemek hazırlayacaksam bu mutfakta birkaç alete daha ihtiyacım olacak."

Bu çok kolay.

"Belki de arkadaki 'aletler' etiketli kutunu kontrol etmeliyiz?" Başparmağımı arkama götürüyorum ve başımı yana eğiyorum.

Donup kalıyor ve yavaşça arkasını dönüyor. "O kutuyu açma."

Gözleri büyümeden önce sessizce birbirimize bakıyoruz. "Aman Tanrım." Yüzü soluklaştı.

"Kutu devrildi. Her şeyi yerine koydum."

"Seks oyuncaklarıma mı dokundun?" diye çılgık atıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve aptalı oynuyorum. "Oyuncak mı? Onların *alet* olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Ağzı açık kalmış bir halde, avucunu alına götürerek pencereye bakıyor ve "Bu şu anda olmuyor" diye mırıldanıyor.

Üç adım atıyorum, önünde duruyorum ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Herkes mastürbasyon yapar, Prenses. Bu sabah ben de yaptım. Ama merak etme, küçük sırrını sadece kendim için saklayacağım." Ona göz kırpyorum. Gerginliği çok rahatlatıcı. Allığını boynundan aşağı, açık yakasına kadar takip ediyorum.

"Gördüğün her şeyi görmezden gelmen için sana yalvarıyorum."

Alay ediyorum. "Kesinlikle olmaz. Hadi, gidip biraz tencere alalım." "Tavalar," diye düzeltti.

"Ve şu çok istediğin büyük meyve sıkacağı." "Durmalsın." Gülüyor.

Güzel, rahatlamaya başladı.

"Çantanı al. Arabayı sen kullanacaksın."

Onu telaşlı görmeyi ne kadar sevsem de, beyninin içinde anlaşılmamızı fazla düşünmesini istemiyorum. Araba kullanmak onu başka bir şeye odaklanmaya zorluyor ve Land Rover'da biraz pratik yapmasını sağlıyor. Alıştığından daha büyük bir şey sürmeye alışması gerekiyor - bu iyi bir çift anlam.

Williams-Sonoma'ya girerken elinde listesi vardı. Ne kadar düzenli küçük bir şey. Tencere bölümüne geldiğimizde gözlerimi ondan alamıyorum. Özür dilemeden başını döndürüyor. Daha ucuz markalardan bazılarına uzandığında ilgimi çekiyor ve yükseltmemizi öneriyorum. Bana bakmadan tavaları incelemeye devam ediyor: "Hayır, sadece etiket için para ödüyorsun. Bunlar aslında daha iyi."

Lanetleneyeceğim. Ne istediğini bilmesine bayılıyorum.

Tencerelerini, meyve sıkacağını ve antrenmana yanımda götürebileceğimi söylediği bazı yemek hazırlama kaplarını dikkatle seçiyor. Ona dışarı çıktığımızda takımın bize genellikle öğle yemeği ısmarladığını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Reyonlar arasında dolaşiyor, belirli pişirme kaplarının neden diğerlerinden daha iyi olduğunu, nasıl

temizlenmeleri ve bakımlarının yapılması gerektiğini anlatıyor. Gözleri parlıyor

Konuştuğunda söylediklerinin çoğu aklımın ucundan bile geçmiyor ama coşkusu beni çok eğlendiriyor.

Pişirme reyonunda durduğunda, stand mikserlerinden birine iki kez bakıyor.

"Hangisi en iyisi?"

Demo modellerden birine doğru yrr. "Bu, ama buna ihtiyaımız yok. Sanırım diyetiniz daha çok protein bazlı olacak." Ucundaki mat gümüş rengi olanı incelemeye devam ediyor. Gülümsemesi büyüyor.

"Micky ve ben üniversitede birlikte pastacılık dersi almıştık. İkimiz de hayatımızı kurtaracak bir makaron yapamıyorduk, bu yüzden bütün gece uyumadık. Snk, içi boş ya da gözenekli yüzlerce makaron yapmış olmalıyız. Ya da yanmış! Her neyse, nihayet sabah dört sularında işi ğrendik. Tanrım, o gece o kadar çok boktan makaron yedik ki. Yıllar sonra bir daha makaron yemek istemedim." Gülüyor.

"Yemek yapmayı sever misin?"

"Bazen, ama sadece eğlence için pişiriyorum." "Bir tane istemediğine emin misin?"

"Hayır, hayır, hayır. Yani, evet, eminim. Sadece nostalji yapıyordum. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet, hadi gidelim."

İlgisizmiş gibi davranıyorum ama gizlice barkodun fotoğrafını çekiyor. Seks oyuncakları konusunda ona verdiğim zarardan sonra, özel bir şeyi hak ediyor.

Kanıt Maddesi #162

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 162

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2003

Kurbanın Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

20 Temmuz 2003

Bütün günümü onu eğiterek geçirmem yeterince kötü, bir de kıyafetleri sürekli büyüyor. Ve yemekler. Tanrım, onu günde iki kez besliyorum ve bir şekilde bu ona yetmiyor. Sonunda tüm zamanların en şımarık çocuğuna sahip olduğumu anladım. Benden gerçekten ne kadar şey bekliyor?

Ev ekonomisi hemen başlayacak. Onun şansına, ben Böylece devlet okulundaki yaşlılarından çok daha ileride olacak. Sonunda, buralarda ağırlığını koyacak. En azından çabuk öğreniyor.

SEKİZ

Birdie

I Son üç saatimi markette geçirdim ve çok yorgunum. Ölçüleri metrik sistemden emperyal sisteme çevirmeye çalışırken çok fazla zaman harcandı. Kanada'nın neden 70'lerde terk ettiğini sanıyorlar?

Dünyanın geri kalanı bunu anlıyor. Seni bekliyorum, Amerika! Buradaki ağırlıklar ve ölçüler keyfi ve hiç mantıklı değil. İyi ki geçen gün bir tartı almışım, çünkü o kuru ölçü kabı saçmalığıyla uğraşmıyorum.

Yarım kasa bira ve birkaç şişe acı sos dışında buzdolabı neredeyse bomboştu. Baharatlı seviyor, ki ağzını düşününce bu hiç de şaşırtıcı değil. Ama flört etmediği zamanlarda bile sesinin tınısı dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Çocukken ona duyduğum aşk uzun zamandır yok ama belli ki çok da uzağa gitmemiş. Ancak bu sefer, iğrenç fantezilerim eski köpek yavrusu aşkının tüm izlerini yok etti. *Bu kaltak bir kemik istiyor!* Özellikle de kemiğin neye benzediğini bildiğim için. Sadece henüz ağzıma almadım. Tamam, bu kadar yeter, bu metafor iğrençleşmeye başladı. Bu karşılaşmanın olasılığı beni hala şaşırtıyor. Seksi, karizmatik ve çekici olsa da, ondan daha fazlası var. Söylemeyi sevdiğinden daha derine iniyor.

Kuru alan antrenmanında - neden bu bir seyirci sporu değil? Evindeki spor salonunda yaptığı antrenmanın bir ön izlemesini aldım-çok *coşkulu* iki *başparmak*. Diyetini gözden geçirmek ve antrenman ve maç günü programlarına uyacak bir menü oluşturmak için beslenme uzmanıyla bir toplantı ayarladım.

Benim de yemek yemem gerektiğinden kendim için birkaç şey aldım ama aynı yemek planını paylaşırsak daha kolay olacak. Ben de kendime yetecek kadar

önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca.

Otoparka girdim, asansör kodunu buldum ve girdim. İlk kez onun dairesine tek başıma giriyorum. Neyse ki, tüm yiyecekleri taşımama yardım eden güvenilir arabam var. Girişe yürüyorum, ayakkabılarımı düzgünce tekmeliyorum ve zar zor görebildiğim kağıt torbaları mutfığa taşıyorum. Onları bir mırıltıyla yere bırakıyorum ve sonra gözüme çarpıyor.

Standlı mikser. Vay anasını, bana mikser almış!

"*Hepsi senin*" yazan bir not iliştirilmiş. *Vahşi ol*. Çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Sonra yan tarafa yaslanmış bir paket AA pil olduğunu ve üzerinde "*Alet çantanız için*" yazan başka bir not olduğunu görüyorum. Arsız piç. Makineyi tekrar hayranlıkla inceliyorum ve açıp kapatarak farklı eklentileri keşfediyorum. Parmak uçlarımda zıplıyorum ve kıkırdıyorum. Bu çok güzel bir hediye idi ama geri almasını isteyemeyecek kadar bencilim. Ona teşekkür etmek için bir şeyler yapmalıyım.

Ben: OMG! ☐

Beğendin mi?

Ben: Elbette, çok teşekkür ederim. Bu gerçekten büyük bir hediye idi.

Lonan: Şehirleri ilk kez dolaşmanız nasıldı?

Ben: İyiydi! Ve dükkanda ihtiyacım olan her şeyi buldum. Artık açlıktan ölmeyeceğiz! Güzel, değil mi?

Lonan: Açlıktan ölmeyeceğimize sevindim. Ama iş o noktaya gelirse, önce seni yemeyi planlamıştım zaten, o yüzden ... ☐

Vay canına. Utanmaz.

Lonan: Lol

Lonan: Bitirmem gereken birkaç toplantı var ama 3 gibi evde olurum.

Ben: Görüşürüz o zaman ☐

Yiyecekleri olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırıyorum ve akşam yemeği için tavuğu marine etmeye başlıyorum. O da bitince, fırınlama başlıyor.

Malzemeleri karıştırırken, sadece misafir olarak değil, burada yaşamının nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bu aptalca bir hayal, ama kendime izin veriyorum. Manzaraya hayranlıkla bakarken eğlenebileceğim eğlenceli bir fantezi.

Minneapolis ufuk çizgisi ve Bde Maka Ska Gölü karla örtülmüş. Çok güzel.

Fırından ilk parti kurabiyeleri çıkarırken asansörün sesini duyuyorum. Onun eve gelişine verdiğim tepkiyi bastırmaya çalışıyorum ama Pavlov'un köpekleri gibi zili duyar duymaz salyalarım akıyor. Koridordan çıktığında, onun külot eriten gülümsemelerinden biriyle karşılaşıyorum ve kelebekler çılgına dönüyor. Belki bu geceki el yapımı orgazmlar şu anda hissettiğim alevleri söndürmeye yardımcı olur.

"Aman Tanrım, bunlar-"

"Snickerdoodles. Hala sıcaklar, dikkatli olun."

Soğutucu raftan bir tane alıyor ve hepsini ağzına atıyor.

"Kahretsin, eskisinin aynısı. Bunları ne kadar özlediğimi bilemezsin. Tarifini hiç unutmadın mı?"

"Anneme sordum." Gülümsedim.

"Çocukken bunları bana söz vermiştin. Ödemen çok uzun sürdü," diyor ağzı dolu bir şekilde.

"Bunun ne kadarını hatırlıyorsun?"

Yutkunuyor. "Hepsini." Gülümsemesi geri dönüyor. "Kocan olmamı istediğini hatırlıyor musun?" diye takılıyor.

"Ben yapmadım." Gözlerimi deviriyorum, soğumuş kurabiyeleri bir kaba yerleştiriyorum. "Kesinlikle yaptın! Büyüdüğümüzde kalede yaşayacağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Ağaç evin üzerine senin saçma sapan eklentilerini yapacaktım ve karşılığında sen de bu kurabiyeleri pişirecektin.

kurabiyeler."

"Gülünç değillerdi."

"Kurabiyeleri sen yaptın. Sevgilim, bu senin bana teklifin mi?"

Sesi bir oktav düştü. Şaka yaptığımızı biliyorum ama yine de karnımda hissediyorum. Hem de çok. *Sadece arkadaşlık, unuttun mu? Anlaşmanızı şimdiden zorlaştırmayın.*

Gülüyorum. "Nasıl bu kadar çok şey hatırlıyorsun?"

"Böyle bir ilk öpücüğü unutamazsın. Çok iyi hareketlerin vardı."

"Önce senin beni öptüğüne eminim." Kabin içine üç kurabiye daha attım.

"O zamanlar buna cesaret edemezdim."

"Sen yaptın! Haklı olduğumu biliyorsun. Benden 'hoşlandığını' söyledin ve bunu yapmadan önce izin bile istedin. Sen mükemmel bir küçük

beyefendi." Yanağını çimdikliyorum.

Artık boş olan soğutma rafına daha fazla sıcak kurabiye aktarırken beni izliyor.

"Göster bana."

Odanın havası çekildi. "Ne?"

"Bana nasıl hatırladığını göster." Gözleri fırtınalı bir hal alıyor, saf seks dolu bir bakış bu ve ben kendimi içinde boğmak istiyorum. Bu hayatımın en iyi seksiydi. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey hatırlayamıyorum. Tek gördüğüm sert bir çene hattı ve bana bakan o koyu, yoğun gözler. Alanıma giriyor ve beni mutfak adasına doğru sıkıştırıyor.

Siktir et.

"Bana doğru yürüdün."

"Böyle mi?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Elimi tuttun."

O da takip ediyor. "Bunun gibi mi?"

Parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde, acaba o da benimle aynı kıvılcımı hissediyor mu?

"Bunun gibi mi?"

"Evet," diye fısıldayarak cevap veriyorum. "Ve sonra beni öptün." "Böyle mi?"

Eğildiğinde nabzım hızla atıyor. Bir fırçayla başlıyor. Dudakları yumuşak ama emredici. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ediyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Bastırılmış duygular sonunda serbest kalıyor ve öpüşmemiz ağır ve güçlü bir şeye dönüşene kadar kontrolü ele alıyor. Oteldekinden farklı. Nefesim kesildiğinde elimi bırakıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokarak öpüşmeyi derinleştiriyor.

Bir eli boynumun dibine iniyor ve başparmağının sert yüzeyi köprücük kemiğimi okşuyor. Belimden tutup beni tezgâhın üzerine, göz hizama yaklaştırdığında bir spatula yere düşüyor. Elleri dizlerimin üzerine yerleşiyor ve kalçalarımın arasında durmak için onları iterek açıyor. Karnımdaki kaslar kasılıyor.

Gömleğinin kenarlarını avuçluyorum ama onu sivrilen meme uçlarıma sürtünecek kadar yakınıma çekmeye direniyorum. Onu öpmek kuraklıktan sonra yağan ilk yağmur gibi. Uzun zamandır istediğiniz bir şeydir ve geldiğinde sel olmasını umarsınız. Dudaklarımı ayırıp dudaklarımda iz bıraktığında bir iniltiyi bastırıyorum.

Daha önce yaptığı gibi diliyle. Avuç içleri kalçalarımın iniyor ve etimi yoğurarak beni kenara çekiyor. Bacaklarımı beline dolamadan hemen önce fırının saati çalışıyor ve ben sıçırıyorum. Dudaklarımız birbirinden ayrılıyor, nefes nefese kalıyoruz ama nefesimizi tutarken alınlarımız birleşiyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum az önceki sorusunu, "bu öpücük öyle bir şey değildi." "Siktir. . ." Kıs kıs gülüyor. "Hayır, öyle değildi."

Fırının zamanlayıcısı tekrar çalışıyor ve kolumu göğsüne koyup onu nazikçe geri itmek için kendime hakim olmam gerekiyor. Tezgâhtan indiğimde başım dönüyor ama fırını kapatıp kurabiyeleri çıkarıyorum ve yeni bir parti koyuyorum.

Beni izlediğini hissediyorum. Sonra gülüyor ve ben de ona katılıyorum. Paylaştığımız öpücüğün sarhoşluğu içindeyiz.

"Vay canına, akşam yemeğine başlamam lazım." Ölü havayı doldurmaya çalışarak kıkırdıyorum. Bundan sonra onun yanında hareketlerimden çok utanıyorum. Beni utanmış görmekten zevk aldığı her halinden belli oluyor.

"Peki bu akşam ne yiyeceğiz?"

Gönüllü mü arıyorsunuz?

"Izgara tavuk ve sebzeler, makarna ve yakındaki küçük şirin fırından aldığım biraz ktır ekmek."

"Orayı biliyorum. Harika tarçınlı ekmekleri de var." Bir durgunluk var.

"Sebzeleri doğramana yardım edebilir miyim?"

"Elbette." Sessizce duruyoruz; tek ses bıçaklarımızın kesme tahtalarına çarpması. Ben bu işte ondan çok daha hızlıyım ve o benim ona verdiğim iki tatlı patatesi bitirmeden ben bütün havuç ve karnabaharları kesiyorum.

Yemek lezzetli, dudağımı ısırma neden olan birkaç minnettar homurtu çıkarıyor. Bu kadar konuşkan olmasına bayılıyorum. Sandalyesinde arkasına yaslanıp ekmek parçalarını kopardığında ve o düz beyaz gülümsemesini gösterdiğinde düşüncelerinin saf olmadığını anlayabiliyorum. Yaramazca. Ne düşündüğünü tahmin etmem için bana meydan okuyor ama ben yemi yutmuyorum.

İşimiz bittikten sonra kalkıp bulaşıkları yıkadığında biraz şaşırdım. Teklif etmediğinden değil, ama bunu yapmakta tereddüt etmedi ve yardım etmeye çalıştığında beni yerime oturttu. Bulaşıklar benim iş tanımımın bir parçası değil mi? Kira ödemiyorum, en azından bulaşıkları yıkayabilirim.

Son tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra bir şişe şarap açtı. Kahretsin, bu bana ona tekrar saldırmak için sıvı cesareti verecek. *Vajina, bu bir tuzak. Uyanık kal.*

Bana bir bardak dolduruyor ve kendi bardağının sapını şerefe kaldırıyor. Kadehimi tokuşturuyorum ve elimi geri çekiyorum.

"Peki, tatlı olarak ne var?" Şarabını kadehinde evirip çeviriyor. Artık saklamaya bile çalışmıyor.

"Snickerdoodles."

"Bu lanet kurabiyeler."

En iyi kararıma karşı gelerek, kurabiyelerden birini soğutucu raftan alıyorum ve ağzının önünde tutuyorum. Yutkunuyorum ve gözleri karardığında içime bir sıcaklık yayılıyor. İçinde düpedüz bir canavar var. *Dişlerini bileyip onu kafesinden çıkarmak istiyorum.*

Parmaklarını kotumun kemer köprülerinden geçirip kığım arkamdaki dolaplara çarpana kadar beni geriye doğru yürütürken göz temasını kesmiyor. Ona bir ısırık vermem için ağzını açıyor ve elimi hafifçe geri çekiyorum. Bu ateşle oynamaya benziyor, sadece ne olacağını görmek istiyorum. Boğazından bir hırıltı yükseliyor ve yavaşça başını sallayarak karanlık bir kıkırdama çıkarıyor. "Benimle dalga geçme, Minik Kuş."

Ben bittim. Bir ısırık alıyor ve çiğnerken kapüşonlu göz kapaklarının altından beni izliyor. Her zaman istediğini alır. Yediği kurabiyeyle yer değiştirmek için her şeyimi verirdim. Bileğimi çevreliyor, parmakları nabzımın üzerinde duruyor, bu da sadece hızlanmasına neden oluyor. Sonra benden uzaklaşıyor ve elinde şarap kadehiyle oturma odasına doğru dönüyor. *Ne oldu? Ne oluyor be?*

"Gel benimle otur."

Gerçekten mi? İkimiz de ne olacağını biliyoruz. Kanepenin diğer ucuna oturduğunda hayal kırıklığım daha da artıyor. Vücudunu bana doğru çeviriyor ve ayaklarımı kaldırıp kucağına koyuyor, tabanlarını ovuyor. Daha önce kimsenin bana ayak masajı yaptığını sanmıyorum. Bu inanılmaz bir şey. Sırtım minderlere gömülüyor ve ben de sarılıyorum. Seks değil ama kötü de değil.

Sonra konuşuruz.

Saatlerce konuşuruz. Her şey hakkında. Boktan yetiştirilme hikayelerimizi paylaşıyoruz. Ben Julianne'le, o da ailemin yanına taşınmadan önce annesiyle. Rahat olduğum şeyleri paylaşıyorum ama bazı şeyleri kendime saklıyorum. Ama o öyle değil. Benim için gardını indiriyor ve bunun Lonan'ın sadece en yakınlarına sakladığı bir yönü olduğu izlenimine kapılıyorum.

"Yılda milyonlar kazanıyor olmam, hepsini harcayabileceğim anlamına gelmiyor. Çalışmak için sadece birkaç yılım var, düşürülüp düşürülmeyeceğimi ya da takas edilip edilmeyeceğimi asla bilemiyorum ve hayatım boyunca şu ya da bu seviyede hokey oynadım. Vücudumun bozdurması gereken büyük bir çek bu. Bu maaşın hayatımın sonuna kadar yetmesini sağlamalıyım." Şarabından son yudumunu alıyor ve yeniden doldurmak için ayağa kalkıyor. Mutfaktan devam ediyor: "Şimdiye kadar harcamalarım ve yatırımlarım konusunda akıllı davrandım. Birkaç sponsorluk anlaşmam var ama Göller'den emekli olduktan sonra da çalışmaya devam edebilmem için görünüşümü korumam gerekiyor."

Makaleleri okurken ve rastgele kadınlarla çekilmiş fotoğraflarını görürken onun şöhretini düşünüyorum. Magazin dergilerindeki adamın karşımda oturan adam olduğuna inanmak zor. Elinde neredeyse boş şişeyle geri dönüyor ve bu sefer yanıma oturuyor. Şarabı bitiriyoruz ve beni kucağına çekiyor.

"Daha iyi."

Uyluklarına sarılıyorum ve son kez bu pozisyonda olduğumda olduğu gibi olmasını umuyorum. Utanmadan beni süzüyor ama bu sefer utanmak yerine bunu hoş karşılıyorum. Bakışlarının vücudumda alev alev yanmasına izin veriyorum. Uyluklarımın kalçalarımınla birleştiği yere kadar indirdiği ellerini bakışları takip ediyor ve aşağıda biriken sıcaklığı şimdiden hissedebiliyorum. Onun ilgisinin nesnesi olmaktan aldığım baş döndürücü bir vızıltı var. Onu öpmek için eğildiğimde parmağım kulağının kabuğunda ve boynunun arkasında geziniyor.

Öğleden sonra kaldığımız yerden devam ediyoruz, bu sefer biraz daha yavaş ve baştan çıkarıcı. Dudaklarıyla benimle alay ediyor. Ne zaman hızlanmaya çalışsam, o yavaşlıyor. Hayal kırıklığının tadını çıkarıyor, avuçlarını yavaşça uyluklarımın üst kısımlarında aşağı yukarı kaydırıyor. Kaslarım geriliyor ve ona sürtünmeye çok yakınım, daha fazlasını istiyorum. İsteddiğimi biliyor. Alt dudağını ısırdığımda çıkardığı hırıltı omuzlarını biraz daha sıkı kavramama neden oluyor. Sonra parmakları tekrar saçlarımda, istediğim yerin tam tersi yönde. Bu sefer biraz daha sert ısıriyorum ve saçlarımdaki tutuşu bir kavramaya dönüşüyor. *Daha yakın. . .*

Sabrim tükeniyor. "Saçımı çek," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Bu bana bir hırıltı daha kazandırıyor ve kontrolü zayıflarken dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Ben kazanıyorum. Saçlarımı yavaşça yumruğunun etrafına sarıyor, beklentiyi artırıyor. Yumruğunu çektiğinde kafa derimdeki tüm sinir uçları zevkle aydınlanıyor. Ağzım açık kalıyor ve nefesim kesiliyor. Dudaklarını açıkta kalan boynuma götürüyor, omzumla buluşacak şekilde aşağı sürüklüyor ve ısıriyor. İrkiliyorum ve doğrudan

merkezime bir şok dalgası gönderdiğinde küçük bir çığlık atıyorum. Ben

daha önce hiç ısırılmamıştı. Acıdan çok eğleneliydi. Cevabım üzerine küçük bir kahkaha attı, sonra dilini merhem gibi kullanarak her yeri yaladı.

"Sert seviyorsun, değil mi Minik Kuş?" diye soruyor tenime karşı.

Sikeyim. Tek çıkarabildiğim küçük bir inilti. "Tabii ki biliyorsun."

Boyu bizi ayıran giysilere doğru uzanıyor, kalçalarımın arasında sertleşiyor ve ben de tüm akşam özlemini çektiğim sürtünmeyi çalmak için ona sürtünüyorum.

"İşte bu," diye ikna eder.

Cennetteyim.

Ve sonra telefonundan gelen bir kapı ziliyle cehennemin dibini boyladı. Şaka yapıyor olmalısın. Nasıl oluyor da sürekli bölünüyoruz?

"Sadece alt kattaki kuru temizlemeden gelenler," dedi. "Gecikeceğini söylediler. Durma, bebeğim."

Telefon ekranındaki bir tuşa dokunuyor. Kalkmaya başlıyorum ama beni tekrar üzerine çekiyor.

"Merak etme, koridorda bırakıp gidecekler. Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve kesintiyi görmezden geliyorum. Tekrar öpüşmeye ve ona sürtünmeye geri dönmekle çok meşguldüm.

Ona binmek istiyorum. Bacaklarım titriyor ve güçlü ellerini gömleğimin altından geçirip başparmaklarını çakıllı meme uçlarımda gezdiriyor. Aman Tanrım. Bundan boşalabilirim. Asansörün kapısı açıldığında duvarlarım geriliyor.

"Teşekkür ederim!" diye sesleniyor. Sonra sesini benim için tekrar alçaltıyor. "İşte böyle, neredeyse vardın."

Çok yaklaştım. Odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama sonra daha fazla arka plan gürültüsü dikkatimi dağıtıyor; sonunda karo zeminde yüksek topukların tıkırtısını duyduğumu fark ediyorum. Tam sarışın bir bomba trençkotuyla köşeyi dönerken üzerinden atlıyorum; kuru temizleme malzemesi taşıyor.

"Baba, henüz bir şey yapmadım..."

NINETEEN

LONAN

W Şapka. Gerçek. Lanet olsun.
Kelimenin tam anlamıyla, *son* tek gecelik ilişkim Nikki,
kırmızılar içinde. stilettolar ve a Trençkot o
O tabii ki çıplak

Altında. Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Buraya nasıl girdin?" Ona ters ters bakıyorum.

"Beni içeri aldın. Biraz eğlenebiliriz diye düşündüm."

Alt dudağını somurtarak çıkarıyor. Hiç şirin değil.

"Seni kuru temizlemecim sandım." Hâlâ sert olduğu belli olan koltuktan kalkıyorum ve onu kolundan tutup asansöre doğru götürüyorum. Birdie'ye dönüp baktığımda kanepede oturmuş, kollarını kendine sarmış, yere bakıyordu. Neredeyse orgazm olduğu anın kızarıklığı hâlâ şakaklarında. Kalbim sıkışıyor. Bana bakmıyor. Açıklamak istiyorum ama önce şu diğer kadının gitmesi gerek.

Onu asansöre kadar götürdüm. "Biriyle görüşüyorum. Ciddi bir şey." Resmi olarak değil, ama bunu değiştirmek için her türlü niyetim var.

"Çok güzel. Sen istemiyorsan bir tane daha eklememin sakıncası yok, değil mi?" diye soruyor. "Benim için sakıncası yok."

"Neden telefonlarıma cevap vermiyorsun?"

"Seni engelledim. Bu devam etmeyi planladığım bir şey değildi. Yanlış bir izlenime kapıldıysan özür dilerim."

"Oh." Hayal kırıklığına uğradı ama umurumda değil çünkü benim endişem Bridget'le ilgili. Nikki'ye bakıyorum, asansöre binmesini istiyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

"Bak, senden gitmeni istemek zorundayım, yoksa güvenlikle iletişime geçmek zorunda kalacağım. Numaramı silebilirsin."

"Oh, yapabilir miyim?" diyor, asansöre doğru geri geri giderken. "Göt herif."

Onu asansöre götürürken tek söylediğim "Evet" oldu. Zamanım yok; onun buradan gitmesini istiyorum. Ve şu anda, pislik unvanını hak ettim. Bridg'le aramızdaki her şeyi mahvettim.

Asansörün kapıları kapanıyor ve ben kanepeye geri dönüyorum, ama o görünürde yok. *Hay sikeyim!* Çenem sıkılıyor ve ellerim yumruk şeklinde açılıp kapanıyor. Derin bir nefes alarak yatak odalarına doğru ilerliyorum. Kapısı kapalıydı, ben de yavaşça çaldım.

"Hey, bunun için gerçekten üzgünüm. Konuşabilir miyiz?"

"Sorun değil. Aslında biraz yorgunum, o yüzden sanırım bu gecelik bu kadar yeter." Gayri ihtiyari söyledim ama yüzünü gördüm, yıkılmış gibiydi. Yatağında ya da başka bir yerde istediğim tek kadının o olduğunu bilmesini istiyorum.

"Bridg, lütfen. Kapıyı aç, bebeğim."

Kapıya doğru ilerliyor ve kapı açılıyor.

"Evet, baba?" diye taklit ediyor. Bu midemi bulandırıyor. Baba diye çağrılmaktan pek hoşlanmıyorum, özellikle de bunu sadece eski sevgilisini taklit etmek için yapıyorsa. Puck tavşanlarıyla olan geçmişimle gurur duymuyorum ve eski hayatımın Birdie'yle olan bu yeni başlangıçla örtüşmesini istemiyorum. Nikki son birkaç aydır ilişki için mesaj atıyordu ama cevap vermezsem beni rahat bırakacağını düşünüyordum. Sonunda onu engelledim. Buraya böyle gelmesini hiç beklemiyordum.

Onu o trençkotun içinde gördüğüm anda eski alışkanlıklarımın öldüğünü anladım. Seksi tavırları bana bir şey ifade etmiyordu. Çok boş ve kopuk görünüyordu. Artık şehvetle örülü derin duygulara sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tattığıma göre, hiçbir şey onunla kıyaslanamaz. Bridget'i sahip olabileceğim her şekilde istiyorum.

Bana baba dedikten sonra, dudağımın tiksintiyle kıvrıldığını görmüş olmalı çünkü sahte gülümsemesi düşüyor.

"Bunu gördüğün için üzgünüm. İlgilendiğim tek kadın sensin."

"Sorun yok. Anlıyorum. Bu senin hayatının bir parçası. Özür dilemene gerek yok." Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. "Ama bence şimdilik arkadaş kalmalıyız."

Lanet olsun.

"Hayır, öyle değil. Bu artık benim hayatım değil."

"Sana inanıyorum, gerçekten, inanıyorum. Ama bu benim için garip bir zaman ve aramızdaki şeyleri karmaşıklaştırmak istemiyorum, özellikle de

Birlikte. Seni kandırdıysam özür dilerim. O kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

Yalan söylüyor. Bunu söylerken gözlerimin içine bakmaya bile cesaret edemiyor. Neden bizden bu kadar kolay vazgeçiyor? Öfkemi dizginlemek için kolumu kaldırıp kapı çerçevesinin üst kısmına yaslanıyorum.

"Hayır. Bana yalan söyleyemezsin," diye alay ediyorum. "Senin de benimle aynı şeyi hissettiğini biliyorum, ikimiz de bu işin içindeydik!" Oturma odasını işaret ediyorum.

"Ben, ben yatmaya gidiyorum. Yarın takım beslenme uzmanıyla randevum var, o yüzden biraz dinlenmem gerek."

Kapının üzerindeki süslemeyi tutuyorum ve koparmak istiyorum. Bunun yerine ona bakıyorum ve haklı olduğumu teyit etmek için gözlerini arıyorum.

"İyi geceler, Lonan."

Kapıyı yavaşça kapatırken, "Bu iş henüz bitmedi," diye onu temin ediyorum.

Yumruğumu duvara vurmak istiyorum. Kendimden başka suçlayacak kimse yok. Bu yatıp kalkmanın intikamı, kötü karma. Tekrar gitmeye karar vermeden önce onun güvenini yeniden kazanmalıyım, çünkü dudaklarımız otelde ilk kez birbirine değdiğinde -ve sonra bu gece tekrar- sanki her şey yerine oturdu. Benim için o.

YİRMİ

Birdie

W Dün gece  glenceliydi. O kadın o kadar güzeldi ki gerçek gibi bile görünmüyordu. Onun peşinde olduğu Şey bu mu? Sanırım atletlerin ve Lonan gibi erkeklerin alışıık olduğu kadınlar bunlar. İŞte.

Buna ayak uydurmamın imkanı yok. Muhtemelen o da Lonan hakkında benim gibi düşünüyordur. Kim düŐünmez ki? İnanılmaz biri.  ekici, komik, nazik, yeğenine hediyeler getiriyor ve o kadar seksi ki d n geceki küçük kuru sevişme seansımızda neredeyse boŐalıyordum. Onu öpmek baŐlı başına bir deneyim. Bu aşktan kurtulup kendi yolumda kalmalıyım. Kendimi çekici bulmadığımdan değil, buluyorum ama o farklı bir dünyada yaşıyor, hakkında hiçbir Şey bilmediğim bir dünyada.

Bazı açılardan, bu en iyisiydi. Fındık sonrası netlikten bahsediyorum - ya da daha doğrusu fındık öncesi netlikten. Dün gece uykuya dalmadan önce kendime gelmeliydim ama bu konuda bir Şey yapamayacak kadar moralim bozukt . Ben kot pantolon, tişört ve hımbıl bir hırkayla otururken onun topuklu ayakkabılarla seks yapar gibi içeri girdiğini görmek aŐaėılayıcıydı. Kim olduğunu bilmiyordum ama Lonan'ın da en az benim kadar hazırlıksız yakalandığı belliydi. Artık onunla ilgilenmediğini söylediğinde ona inandım ama tüm bu olanlar beni sarstı. Bu, Şu anda bulunduğum yere odaklanmam gerektiğinin bir işareti gibi geliyor. Ne de olsa teknik olarak benim patronum. Ve oda arkadaşım. Ve eski hayatımdan tanıdığım tek kişi. Kötü bir aşk romanı gibi.

Lakes arenasına yanaŐıyorum ve güvenlik kapısında takımın beslenme uzmanı Nate ile buluŐuyorum. Orada duran tek kişi o olduğu için Ő krediyorum   nk  Lonan hakkındaki düşüncelerim dikkatimi o kadar daėıtmıŐtı ki yanlışlıkla telefonumu Land Rover'da unutmuşum. Beni takım ofislerine geri götürüyor ve

konferans odalarından birinde. Kendini tekrar tanıttı ve sonra konuya girdik. O kadar çok rakamın üzerinden geçiyoruz ki başım dönüyor. Lonan'ın antrenmanı, programları, kuru alan antrenmanı, buz üzerinde antrenman, makrolar, kalori alımı, kalori yakımı. Onun için tasarladığı diyet planlarını veriyor ve anladığım kadarıyla Lonan bunların hiçbirine uymamış. Nate çok titiz. Takımın bu sezon nasıl gittiğinden, takımdaki geçmişinden, benim aşçılık geçmişimden bahsediyoruz - sıradan bir sohbet. Hoş bir sohbetti. Bitirdikten sonra beni çıkışa kadar geçirdi.

"Hey, bu muhtemelen hiç profesyonelce olmayacak ama bir ara bir şeyler içmek ister misin?"

Çekici ama Lonan'dan farklı bir şekilde. Nate bir yat kulübünde büyümüş gibi görünüyor. WASP tarzı, muhtemelen üniversitede bir kardeşliğe üye olmuş ve hafta sonları golf oynuyor. Ama yakalı polosunu daha da kötüleştiriyor olabilir. İyi bir sohbetimiz oldu; biraz kibirli ama beni tanımayan birini tanımak çok hoş. Bu bizi eşit seviyeye getiriyor. O daha çok benim hızımda ve muhtemelen pak tavşanları hakkında o kadar endişelenmeme gerek yok.

Bağlantısız bir eğlence şu anda bana iyi gelebilir. En azından dikkatimi dağıtır ve Lonan'la aramızdaki cinsel enerjinin dağılmasına yardımcı olabilir. Sadece bir içki.

"Muhtemelen."

"Sana numaramı vereyim."

Telefonumu çıkarmak için uzandım ve arabada bıraktığımı hatırladım. Kahretsin, telefon numarasını henüz bilmiyorum. Buradayken tüm dolaşım ücretlerinden kaçınmak için havaalanında kullan at bir telefon aldım.

"Senin için yazacağım," diyor, hukuk defterimin köşesine bir şeyler karalıyor. "Eski usul."

Bana el salladı ve ben de Rover'a geri döndüm. Deftere baktığımda şöyle yazıyordu:

AŞK /bizi GÜL: 612-555-6734

m

-NATE

Çok tatlı. Dün gecedен sonra bu ego desteğine gerçekten ihtiyacım vardı. Aferin, Nate.

Ben: Hey, ben Birdie.

Selam Birdie, ben Nate.

Ben: Büyüleyici.

Öyle olduğunu biliyorum ama ben neyim?

Ugh. Daha az çekici.

Söz veriyorum, yüz yüze daha komik olacağım. Sonra mesaj atar mısın?

Evet. Bugünkü tüm yardımlarınız için teşekkürler!

Daireye döndüm ve evrakları, notları ve yemek planlarını hazırladım. Bir menü ve program oluşturmam gerekiyor. Ev ve deplasman tarihlerini gözden geçirip bir takvim oluştuyorum. Ne olduğunu anlamadan, önümüzdeki sekiz hafta boyunca her gün için bir menüm, alışveriş günlerim ve yemek planlama hazırlığı için bir programım var. Hadi bakalım. Seveceğini düşündüğüm kuşkonmazlı pestolu makarna yemeği için ızgara yapmak üzere buzdolabından biraz tavuk çıkarıyorum.

Asansör bu kez çaldığında, heyecanımı söndürmek için çok daha iyi bir iş çıkarıyorum. Arkamdan gelip kollarını belime doluyor ve eğilip çenesini omzuma yaslıyor. Dün gecedan beri konuşmamıştık.

"Hey."

Tekrar özür dilemek üzere olduğunu hissederek konuşmayı farklı bir yöne çekiyorum.

"Önümüzdeki sekiz hafta için bir menü hazırlamayı bitirdim. Bir göz a t m a y a hazır mısınız?"

"Görelim bakalım. Beni ne kadar cezalandıracaksın?"

"Bu bir ceza olmayacak. Bir diyet planına uyuyor olman, yediğinden zevk alamayacağın anlamına gelmez. Bu yüzden inanılmaz bir şef tuttun, hatırladın mı?" Bir vitrin mankeni gibi kendi kendime el kol hareketi yapıyorum. Hiç de üzgün değilim.

"Oh, bu yüzden mi?"

"Evet. Şimdi, dikkatini ver."

Dışarıdaki haftalık programını ve evdeki programını gözden geçiriyorum. GI sistemini çökertmeden onu daha iyi bir diyetle alıştırmak için bebek adımlarıyla başlayacağımız öğle yemekleri. Yarın dört günlüğüne ayrılıyor.

Colorado'da, bu yüzden ekiple yemeğe çıktığında menülerde hangi yiyecekleri araması gerektiğini de tartışıyorum.

Bakışları bir şeye takılıyor ve benim not defterimi alıp yavaşça diğer kâğıtların altından çıkarıyor. Nate'in notunu ve telefon numarasını göstererek çenesini titretti. Bunu unutmuştum.

"Bu da ne?"

İç çekiyorum, bunu tartışmak istemiyorum. "Bana bir şeyler içmek için çıkma teklif etti. Önemli bir şey değil."

"Zavallı adam, ona ne söyledin?"

Omuz silktilim. "Düşünüyorum."

Yüzü sanki ona bir torba kedi maması vermişim ve "*Afiyet* olsun" demişim gibi buruşuyor.

"Düşünecek ne var ki?" Ben buzdolabına doğru yürüyüp bir içecek alırken vücudunu bana doğru çeviriyor. "Ona ilgilenmediğini söyle."

Bu beni kızdırıyor. Özel hayatımda ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum.

"Şu anda ciddi misin?" Alay ediyorum. "Her gece ayaklarına kapanan kadınlar var, hatta bazen kendilerini oturma odana bırakıyorlar. İlgilenmediğimi kim söyledi? Belki de bana acıyarak bakmayan biriyle iyi vakit geçirmek için kaçmak istiyorum, böylece sevdiğim insanlarla geçirdiğim onca yılı kaçırdığımı unutabilirim. Hayatımın darmadağın olması, hala ihtiyaçlarım olmadığı anlamına gelmiyor - biraz özerklikle yaşamalıyım."

Bana doğru yaklaşıyor ve kişisel alanıma giriyor ama ben onun gözdağı karşısında geri adım atmayı reddediyorum.

"O zaman *bana* neye ihtiyacın olduğunu söyle. Hadi, duyalım. Bana ne istediğini söyle. Geçen gece bunu yaparken hiç sorun yaşamadın!"

"Bana patronluk taslama. Beni tanıdığını düşünerek hayatımı nasıl yaşayacağımı söyleyemezsin."

"Kimseye kendini tanıma şansı vermiyorsun! Ve ben sana *asla* zayıfsın demedim. Hiç de öyle değilsin. Kontrolü vermek özerkliği kaybetmek anlamına gelmez. Siz dizginleri elinize alıp bırakmadıkça kimse sizi kontrol edemez. Ama bilgin olsun, sana biraz patronluk taslamamdan hoşlandığın izlenimini edindim ve şahsen bunu kaldıracabilecek kadar güçlü olduğunu da biliyorum."

Bu orospu çocuğu.

"Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Bu bir yalan. Bunların hepsini istiyorum. Kan basıncım yükseliyor. Onu uzaklaştırma çabalarımın rağmen, geri itmeye devam ediyor. Neden vazgeçmiyor ki? Öfkem karşısında bile ellerini ve dudaklarını vücudumda hissetmek istiyorum, kavıyor, sıkıyor ve evet, bana ne yapacağımı söylemesinden zevk alıyorum. Bu beni daha da kızdırıyor.

Bu kavganın son birkaç haftadır artan hayal kırıklığımı dışa vurmak için bir çıkış noktası haline geldiğinin farkındayım ama bağırmandan duramıyorum. İçimdekileri dökmek çok iyi hissettiriyor.

"Tatlım, zeki ve seksisin ve istediğin her şeyi hak ediyorsun ama Nate'in benden önce şansını denemesine imkân yok."

Ugh. Yanlış olduğunu biliyorum ama sahipleniciliği aramızdaki cinsel gerilimi arttırıyor. *Dünyanın en kötü feministi*. Ama yine de söylediği için onu sikeyim.

"Oh, anladım. Belki benimle işin bittikten sonra o da deneyebilir? Mesele bu, değil mi? İlk kim olacaksa? Jack zaten bana ilişkilerini nasıl idare ettiğinden bahsetti." Espri yapmadan gülüyorum. "Bir sonraki tek gecelik ilişkin ben olmayacağım. Senin için o kız olamayacağımı söylemişim."

"Ama Nate ile yapabiliyorsun?" "Hayır, bu farklı."

"Neden? Beni önemseydiğin kadar onu önemsemediğin için mi?"

"Cehenneme kadar yolun var."

Gözlerim yanıyor ve çenemde hafif bir titreme var. Ona sırtımı dönüyorum ama bir şey fark etmiyor. İçimi görebiliyor. Beni geriye çeviriyor ve iki eliyle yüzümü kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Bütün gece bana bağırabilirsin ama bunu yaparken gözlerimin içine bakacaksın. Açık olmama izin ver. Benim için asla tek gecelik bir ilişki olmayacaksın. Bizim için bundan daha fazlası var. Bizim bir geçmişimiz var."

"Aman Tanrım. Lonan, biz çocuktuk, o zamanların bir önemi yok. Kaledeki o günden başka bir şey hatırlamıyorum."

Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor. Bu çok aşağılayıcı. Katmanlarımı soymaya ve altından bakmaya devam ediyor.

"Hatırlıyorum!" Parmağını göğsüne saplar. "İkimize de yetecek kadar hatırlıyorum. Kanıtlamamı ister misin? İyi şans getirsin diye ayakkabı bağcıklarını üç kez düğümledin. Sürekli tulum giyerdin ve sağ askın hep kıvrıktı. Uğur böceklerinden korkardın ama örümceklerden korkmazdın.

Bu arada, gerçekten çok garip. Büyüdüğünde deniz biyoloğu olmayı hayal ederdin. Evcilik oynadığımızda, her seferinde kendini armadillo -evet, armadillo- yapardın. En havalı taş koleksiyonuna sahiptin. Oh, ve en sevdiğin dondurma çeşidi pamuk şekerdi."

Boynundaki kaslar gergin ve bakışları gözlerimin arasında sekiyor. Nefesini serbest bırakıyor. "Ve seni öptüğümde bir şeyler hissettiğini biliyorum. Ben de hissediyorum. Sakın aksini iddia etmeye kalkma. Biz birlikte iyiyiz, Bridget."

Adımı kullanmasında bir düzen var. Kalbimin derinliklerinde saklamak için kilitli tuttuğu kadınla konuşurken bana Bridget diyor. Bu çok uzun zamandır kullandığım bir isim değil ama o söylediğinde kendimi değerli hissediyorum. Bana içini gösteriyor. Bu onun kırılgnlık terazisini dengelemesi.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum, yüzümden aşağıya akıyorlar, ama zırlayabildiğim tek şey "Artık naneli çikolatayı tercih ediyorum."

Beni göğsüne çekti.

"Tanrım, ağladığında bile güzelsin," diyor sinirlenerek.

Kolları beni bir an için kendine yakın tutuyor ve sonra bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirebilmek için beni itiyor.

"Eğer bu konuyu araştırmak istemiyorsan, sorun değil. Ama vaktini gerçekten istediğin şey yerine muhtemelen sana donmuş yoğurt alacak bir pislikle harcama. Zamanını vanilyayla harcama. Sen naneli çikolatayı hak ediyorsun."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve sözlerini düşünerek ona bakıyorum. *Az önce ... mı söyledi?* Sonra alnımı göğsüne koyuyorum ve omuzlarım kahkahalarla sarsılıyor. Bunu daha fazla hıçkırıkla karıştırıyor ve beni kollarına daha sıkı çekiyor.

Kahkahalarım galip geldiğinde, yüz hatlarını bulanıklaştıran bir şaşkınlıkla beni kol mesafesine itiyor. Kendime engel olamıyorum.

"Bu en peynirlisiydi-"

"Gerçekten mi? Bana gülüyorsun. Şu anda mı? Bütün bunlardan sonra?"

Düşünceli sözlerinin alacağını hayal ettiği tepki bu değildi. Çok sevimliydim ama dondurma temalı sütyen beni çileden çıkardı. Her zamanki erkeksi sertliğiyle şaşırtıcı bir çelişki. Buna bayıldım.

Başını arkaya yatırıp tavana bakıyor, dili yanağında, bir oda dolusu külotu düşürebilecek gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

"Tam bir velet."

"Özür dilerim, özür dilerim. Sadece-"

"Konuşmayı kes," diye emrediyor. Çenemi tekrar kavrayarak dudaklarımı çalıyor ve her türlü düşünce zincirini ya da kalan kahkahayı durduruyor. Öpücüğündeki sıcaklık tüm duyularımı kaplıyor ve kalbimi hızlı bir ritme sokuyor. Bu savaşı kaybettiğim çok açık ve ben bunu sorun etmiyorum. Sonra beni yerime oturtmak için kıcıma ölçülü bir şaplak atarak beni düzeltiyor. Sırtım dikleşiyor ve gülümsememek için dudağımı ısırıyorum.

Sesi agresif bir gümbürtüye dönüşüyor ve kulağıma fısıldıyor: "Eğer bana bir daha böyle sert davranırsan, ben de sana aynı şekilde karşılık veririm." Onun sert tarafını tekrar tecrübe etme vaadi omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor.

Görünüşe göre dondurmacı adamı sikeceğim.

YİRMİ BİR

LONAN

S Çok alıngan. Gücünden asla şüphe etmedim ama içindeki ateşi yakından, beni yakacak kadar yakından görmek çok sıcak. Duşta duruyorum, bir elim beni fayans duvara yaslıyor, diğer elim de Bacaklarımın arasındaki çelik. Son zamanlarda aldığım her duş, aletimi benden çalmış gibi dövmemle sonuçlanıyor. Bu gece de bir istisna değil.

Onu düşünmeden edemiyorum. Onu otele götürüşümü ve kanepede sevişişimizi. Boynundaki nabzın ne kadar hızlı attığını ve bana sarılıp kendini boşaltmak için çok çabaladığında vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini. Benden saçlarını çekmemi istemesi ve bunu yaptığımda çıkardığı sesler. Sikimi onun sıcak küçük amcığının derinliklerine gömmek ve dudaklarından çıkan her nefesi, iniltiyi ve çığlığı sıkamak istiyorum.

"Lanet olsun, Bridg."

Taşaklarım sarsılıyor ve sperm ipleri mermerin üzerine fışkırırken bir inilti çıkarıyorum.

Bir kadınla zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Otelde bile aceleye gelmiş gibi hissettim. Ama başka hiç kimse kalbime onun gibi sarılmamıştı. Eğer bunu yapacaksak, onun hızında olmalı. Nikki'nin gelmesiyle zaten bana karşı bir darbe aldım. Tartışmamızdan sonra nerede durduğumu biliyor ama bir sonraki hamle ona ait. Duygularını anlaması için ona biraz zaman tanıyacağım ama eninde sonunda benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu anlayacak.

Çocukluk aşkım olduğu için ilgimin bir kısmı önyargılı, ama artık o aynı kız değil - bu kadın sert ve yıllar geçtikçe içinde bir karanlık büyüdü. Bana yeniden görüldüğümü ve yaşadığımı hissettiriyor. NHL'de olduğum için, tanıştığım kadınlar genellikle bencil pervaneler gibiler,

etrafta çırpınıyor, sadece altında olduğum spot ışığından etkileniyor. Ama hiçbirinin ona karşı şansı yok, çünkü güzel kuşlar güve yer.

Cinsel çekimden daha fazlası var. Dinliyor, birbirimize korkularımızı ve hayallerimizi anlatıyoruz. Kendini tuttuğunu biliyorum ama ilerleme yine de ilerlemedir. Kariyerimi kendi çıkarları için önemsemiyor. Maçlardan sonra beni tebrik ediyor ve benimle gurur duyduğunu söylüyor ve gözlerinden her kelimesinde ciddi olduğunu anlıyorum. Samimi biri. Benim dışımda kendi hobileri ve ilgi alanları var ve ben bunu seviyorum. Bağımsız biri ve yaptığım saçmalıkları söylemekten ve sesini duyurmaktan çekinmiyor.

Bu gece bana içini döktü ve çok etkilendim. Bunun bir kısmı onun öfkesini boşaltmasıydı, ancak öfkesini boşaltabileceği güvenli bir alan olmam konusunda bana güvendiğini de göz ardı etmedim. Birinin onu dinlemesi ve karşılık verecek kadar önemsemesi kafasını karıştırdı. Yakında hiçbir yere gitmediğimi öğrenecek. Eve gelmeden önce, birinin onun için savaştığı bir zamanı hatırladığını sanmıyorum.

O benim beklediğim kadın, birlikte bir gelecek yaşayabileceğim biri, sadece bir gece değil. Ama şu anda tek istediği buysa, bunu ona verecek kişi ben olacağım. Seks ve ilgi için yanıp tutuşuyor. Onu her övdüğümde bunu gözlerinde görebiliyorum. Ona birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi göstermek istiyorum, ama önce bana bunu istediğini göstermesi gerek. Söz konusu olan sadece benim kalbim değil. Bu iş kötüye giderse, tüm aile dinamiği riske girer ve en sevdiğim insanları hayal kırıklığına uğrattırım.

Kalecimiz Kapucik bu gece çok iyi ama gözleri yorgun. Diğer oyuncumuz Crosby ve ben onun işini kolaylaştırmak için kıcımızı yırtıyoruz ama pakı yeterince çeviremiyoruz. Bir gol daha attılar, ben de başımdan savdım. Kafamıza girmesine izin veremeyiz. Ciğerlerim yansa da hâlâ ellerim var. Şapkalarımızı elimize alıyoruz. Kapucik su şişesini havaya fıskırtıyor ve düşen damlacıkları gözleriyle takip ederek dikkatinin bir kısmını yeniden kazanıyor.

Pak yere düştü ve Tanrıya şükür Conway topu kaptı. Koşuyor ve Banks'e pas veriyor. Savunma pakı alıp forvetlerine gönderiyor. Onlarla buluştum ve topu çevirdim. Bir kaçış var. Banks ve Conway hücum ediyor ve gecenin ilk golünü atıyoruz. Sadece birkaç tane

Üçüncü periyodun bitmesine dakikalar kaldı ve iki sayı gerideyiz. Bu taraftarlara bir parça umut veriyor. İnsanların koltuklar için para harcadığını ve bizim onlara bir tane bile koltuk veremediğimizi bilmek boktan bir duygu.

Neyse ki, Winnipeg'in forveti kışını gösterip kavga başlattı. Küçük bir ceza için ceza kutusuna gönderildi ve bize gerçek bir son dakika güç oyunu verdi. Altmış saniyeden az bir süre kala Sully oyuna giriyor ve buzda fırtına gibi esiyoruz. Sulls korna çalmadan önce bir tane soktu. Bir farkla kaybettik ama en azından taraftarlara maç sonunda tezahürat yapabilecekleri heyecan verici bir şey verdik. Ama artık maç bittiğine göre, kızımı görmeye hazırım. Kışımı kaldırıp bisiklete binmem lazım. Bacaklarım kurşun gibi. Şüphesiz, bu hafta buz üstü antrenmanlarım daha zorlu geçecek.

Soyunma odasına döndüğümüzde yaptığımız hataları ve kaçırdığımız fırsatları gözden geçiriyoruz. Biz laktik asidi temizlemek için sabit bisikletlere binerken, çocuklar da bar için planlarını yapıyor.

"Burke, bu gece bizimle geliyor musun?" Crosby soruyor.

"Yok, ben iyiyim," diyorum bisikletin düğmelerini ayarlarken. Eve gelmeyeli günler oldu.

Birkaçı bana yan gözle bakıyor, diğerleri kırbaçlama sesleri çıkarıyor - onlar bile Birdie için ne kadar kötü olduğumu fark ettiler.

"Gülün bakalım."

"Bekle, bu kız konusunda ciddi misin?" Banks soruyor.

"Çok ciddiylim." Ona bir bakış attım ve bana ait olana elini süremeyeceğini belirttim.

"Onu kilitledin mi?" Conway yıllar içinde ilişkiler konusunda çok yumuşak biri oldu.

"Deniyorum, ama bok yoluna girmeye devam ediyor. Geçen gece onu kanepeye yatırmıştım ve Nikki trençkot rutiniyle içeri girdi."

Jonesy dönüp bana bakıyor ve Conway'in "Kapa çeneni" diye bağırdığı anda "Lanet olsun" diye bağıyor.

"Tanrı'ya yemin et."

"Oraya nasıl çıktı ki?"

"Kuru temizlemecim olduğunu sanıyordum. Bir süre önce numarasını engellemiştim ve hala ev araması yaptığını bilmiyordum. Birinin erişim talebinde bulunduğu dair bildirim geldi ve aptal kışım hiç düşünmeden onayladı."

Çoğu kişi benim yüzümden gülüyor. Birilerinin bunu komik bulmasına sevindim.

"Bu berbat, dostum."

"Biliyorum, kötüydü. Sanırım kendimi kırmızıdan kurtardım, o da kendine geliyor."

"İyi şanslar, dostum. İyi birine benziyor," diyor Banks. Tereddütle başımı sallıyorum. Barda Birdie'ye asıldıktan sonra ona hâlâ güvenmiyorum ama desteğini takdir ediyorum.

Conway, "Evet, sakın berbat etme, dostum," diyor. "O gece sana onun numarasını almanı söylediğim için memnun değil misin?"

"Tahmin bile edemezsin." Bisikletten indiğimde sırtımı kırıyorum ve havlumu çöp kutusuna atıyorum. "Ben çıkıyorum. Bu gece iyi eğlenceler çocuklar."

"Yakala onları, Tiger!" Sully şaka yapıyor.

Kıkırdıyorum ve kapıyı iterek açıp dolaplara doğru ilerlerken en iyi kaplan hırıltımı çıkarıyorum. Eve, onun yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Bu sefer asansörden indiğimde, beni bekleyen lanet olası bir hamburger vardı. Takım elbisemi çıkarıp rahat bir basketbol şortu ve sweatshirt giyiyorum. Takım elbisemi asarken, bu kızın neye ihtiyacım olduğunu ne kadar iyi bildiğini fark ediyorum. Bir hamburger ya da bir gülümseme.

Yemek odasına döndüğümüzde bir bira kırıyor ve tek kelime etmeden bana uzatıyor. Bu o kadar düşünceli ve evcil bir davranış ki kalbim kabarıyor. Buna alışabilirim. Beni okuyabilmesine ve ihtiyaçlarımı tahmin edebilmesine bayılıyorum. Ben de aynısını onun için yapmak istiyorum.

Kendine bir bira açıyor ve karşılıklı oturup sessizce birbirimizi izliyoruz. O beni yemek yerken gözlemliyor, ben de o inanılmaz gri gözlere dikkat kesiliyorum. Onları hayatımdan çıkardıktan sonra, onlara bakmaktan asla yorulmayacağım. Evimdeymişim gibi hissediyorum.

İlk kez fark ediyorum ki, onun benim dairem üzerinde de büyük bir etkisi var. O taşındığından beri, onun varlığı burayı daha sıcak hale getirdi. Şömine açık, ama artık sadece bir ısı kaynağı sağlamak yerine ambiyans katıyor. Bu çatı katını bir penthome'a dönüştürdü.

Göz temasını sürdürüyoruz. Hamburger çok doyurucu, ama bira şişesini devirip yuttuğunda yeni bir açlık uyanıyor. *Benimle taşak mı geçiyor yoksa bu bir açılış mı?*

"Bu gece için planın nedir?" Ben soruyorum.

"Emin değilim. Muhtemelen bir film izler ve yatarım." "Onun yerine oyun oynamak ister misin?"

Çiğnemeyi bitiriyor ve yutkunuyor. "Az önce oynadığın oyundan dolayı yorgun değil misin?"

"Genelde birkaç saat sonra kendime gelirim."

"Aklında ne var? Monopoly mi?"

"Doğruluk mu cesaret mi?" Ben öneririm. Oynamak istediğim *tek* oyun bu.

Gülüyor ve gözlerini bana diyor, benden şüpheleniyor. Gözlerini devirdiğinde, bu bana bir şey yapıyor. Bu biraz itaatsizlik ve bende onun davranışını düzeltme isteği uyandırıyor. Onu dizlerinin üzerinde, daha fazlası için yalvarır halde bırakmak.

"Bunun için biraz yaşlı olduğumuzu düşünmüyor musun? Gençliğimden beri doğruluk mu cesaret mi oynamadım."

"Telafi etmemiz gereken çok zaman var - gençlik yılları da dahil."

Ve ben onu bazı konularda sorgularken, bu ona kontrol yanılması veriyor. -Sorgulama gibi hissetmeden. Bunu düşünürken gözlerini kısar.

"Tamam. Ama cesaretini ya da gerçeği reddedersen, bir giysini çıkarmak zorundasın."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Bakın kim oynamaya gelmiş," diye bağıyorum.

Seks için düşündüğümünden daha da istekli. Ama yine de çıkıp bana *biz* olmaya hazır olduğunu söylemesini istiyorum.

"Hemen döneceğim." Yatak odasına koşuyor. Döndüğünde üzerinde bir kazak vardı; kat kat giyiniyordu.

"Hileci."

Elini göğsüne koyar.

"Ben *asla* ..." Beni otel odasındaki geceden taklit ediyor.

Oturma odasına yürüyorum ve misilleme olarak eşofmanımı ve çoraplarımı çıkarıyorum.

"Hazır mısın?"

"Evet. Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor. *Sanırım ilk ben gidiyorum.*

"Gerçek."

"Neden bana Bridget diyorsun?"

"Çünkü senin adın bu."

"Evet, ama diğer herkes bana Birdie der. Sen bana genelde Bridget diyorsun." "Sana sadece benim için şarkı söylemeni istediğimde Kuş diyorum." I

ona göz kırptı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Aletimi sertleştiren bir kızarıklık var. Asla eskimez.

"Cesaret." Saklamak istediği bazı gerçekler var. Bildiğim iyi oldu.

"Kazağını çıkarman için sana meydan okuyorum."

"Tamam, *bu* hile yapmaktır! Reddediyorum," diyor ve onun yerine tek bir çorap çıkarıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Dilimi yanağıma sokup uzun bir nefes alıyorum. Ateşle oynuyor. Bana attığı alaycı gülümseme ona hiç iyi gelmiyor.

"Gerçek," diye yanıtlıyorum.

Dilinin ucunda bir soru var; ağzı açılıp tekrar kapanıyor.

"Başka biriyle görüşüyor musun?" -ellerine bakıyor- "Başka biriyle görüşüyor musun?"

"Henüz değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Öne doğru eğilip parmaklarımı örtülü ayak parmaklarının üzerinde gezdiriyorum.

"Bu iki soru demek. Geçen sefer yanına bırakmıştım ama bir daha yaparsan diğer çorabı da alırım."

Sesim agresif geliyor ama bu kovalamacayı o başlattı. Onun küçük isyan hareketleri, köpekbalığını çekmek için denize atılan yem parçaları gibi.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Duraklıyor, emrim karşısında şaşırıyor. "Doğruyu söyle." "Nate'i iş dışında da görecek misin?"

"Bilmiyorum."

Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez uzanıp çorabı ayağından kapıyorum.

"Hey!"

"Bilmiyorum' bir cevap değildir, Minik Kuş."

Bana ters ters bakıyor ve birasını bitiriyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Cesaret."

Fikir bulmaya çalışarak odayı araştırır.

"Mutfağa git ve bana aklına gelen en iyi atıştırmalığı yap. Üç dakikan var. Başla . . . şimdi!"

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüyorum. Eklemlerim yaşlı bir vatandaş gibi tıkırdıyor. Buzdolabını açtım. Kahretsin, krem şanti yok. Onun yerine bir misket limonu seçiyorum, dolaptan bir şişe tekila ve bir soyma bıçağı alıyorum. Sonra yerdeki yerime geri dönüp kanepeye yaslanıyorum.

"Bir şeyler yapman gerekiyordu. Bir şey yapmak için birden fazla malzeme gerekir."

Limonu tutuyorum.

"Dün *atıştırman* için bana yumurta yaptığın gibi mi? Ayrıca, PB ve J lakabını nasıl kazandığımı unuttun mu?" Kıkırdaması beni daha da tahrik ediyor.

Misket limonundan bir dilim kestikten sonra kucağıma koyuyorum ve tekilanın tıpasını açarak ağzıma sağlıklı bir shot atıyorum. Sıcak, dumanlı buharlar boğazımda genişliyor. Parmağımı ona doğru kıvırıyorum. Gözlerini deviriyor ve sonra sürünüyor. Bana doğru sürünüyor ve neredeyse iğneyi ben de yutacağım. Tüm kanımı kasıklarıma gönderdi. Kalçalarım geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Narin parmaklarıyla yüzümü çerçeveye alarak başını çeviriyor ve dudaklarını dudaklarıma kilitliyor, dilini ağzımda gezdiriyor ve iğneyi yutuyor. Kucağımdaki ıhlamıra uzandığında parmaklarım bileğini çevreliyor.

"Eller yok."

Sırıtarak, masumca fısıldıyor, "Saçımı tutar mısın?"

Evet, numaram onda var. Bu cüret geri tepiyor. Saçımdan bir tutam alıp avucumun etrafına sıkıca sarıyorum. Kafa derisine gerginlik verecek kadar kafasından uzak tutuyorum - öpüşme seansımız sırasında ağzıma inlediğinde ona verdiğim miktarın aynısı. Boynunda tüyler diken diken oluyor ve içinden geçen ürpertiye gizlemeye çalışıyor.

"Bu doğru, Minik Kuş. Seni titreten benim."

Ağzını kasıklarımın altına götürüyor ve dişlerini sulu limona geçiriyor. Bu bir diğerini daha fazla tahrik etmeye çalışma oyununa dönüştü ve deham için kendi sırtımı sıvazlıyorum. Yine de acele etmezse sikim gözünü çıkaracak. Ayağa kalktığında çenesine bir damla tekila damlıyor ve onu başparmağıyla siliyorum.

"Aferin kızım." Gözleri gümüş bulutlardan kara fırtınalara dönüşüyor - şüphelerim doğrulandı. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Geri çekiliyor, yaslandığı sedirin üzerine gelene kadar geri çekiliyor.

"Gerçek."

"Geçen gün mastürbasyon yaptığını duydum."

Küstahça yorumum karşısında kaşları havaya kalktı. Kollarını kavuşturdu ama inkar etmedi.

"Bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum."

Söyle bana. Beni düşündüğünü söyle.

"İşleri karmaşıktırmak istemiyorum."

"Yargılama bölgesi yok."

Durumumuz zaten oldukça karmaşık. Onun küçük fantezisi bunu değiştirmeyecek.

İç çeker ve bir dakika tavana bakar.

Nefesimi tutuyorum, onun yerine hırkasını çıkarmaması için dua ediyorum. Zihninin gizli köşelerine bir göz atmayı onun çıplak olmasından daha çok istiyorum.

Bana bakıyor ve yenilgiyle "Beni izlediğini düşünüyordum" demeden önce başını yana eğiyor.

Tuttuğum kocaman nefesi dışarı veriyorum. *Evet.* İtirafından duyduğum sevinci küçümsemeye çalışıyorum. "Biraz teşhirci bir yapın var, ha?"

"Bu iki soru demek. Bir şey çıkarman gerekiyor."

Gömleğimi boynumun arkasından tutup başımın üzerinden çekiyorum, yüzü değişiyor ve bakışları benden besleniyor. Sikeyim, *o gözleri.*

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye

ciyaklar. "Doğruluk."

"Beni duyduğunda ne yaptın?"

"Kulağımı duvara dayadım, sikimi çıkardım ve senin ıslak ve benim için açılmış görüntünden zevk aldım. Amcığımı yemeyi ve üzerinde çalışmayı düşündüm. Önce bana binmeni, sonra da seni ters çevirip arkadan almamı. Boşaldığını duyduktan sonra fazla dayanamadım. Çok ateşliydi."

Boğuk, hırıltılı inlemelerinin sesini tekrar dinlerken bir iki saniye duraksıyorum ve enseme ovuyorum. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Konuşmuyor; onun için çizdiğim sahneyi hayal ederken kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi, Minik

Kuş . . ." "Doğruluk."

Kalçalarını birbirine bastırıyor ve ben fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Şu an ıslak mısın?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum. Kertenkele beynim tüm mantıklı düşüncelerimi ele geçiriyor. Artık bir oyun oynamıyoruz; bu bir ön sevişmeye dönüştü. Bu kadar özgür davranmayı ve onun damarına basmayı bırakmalıyım. Bu onun seçimi olmalı.

Benimle seksin ötesinde bir şey. Tek yaptığım fiziksel çekimi güçlendirmek, ama daha derin bir şey olduğumuzu hayal etmesini istiyorum.

Ayağa kalktı ve sanırım yatak odasına gitmek üzere. Onu gücendirdim. *Kahretsin*. Tam ağzımı açıp özür dileyecekken, başparmaklarını taytının içine sokuyor ve kalçalarından aşağıya doğru oynatıyor. Kazağını çıkarmış olsa bile üzerinde bir tişört olurdu. Benim için soyunmak istiyor.

"Kahretsin Bridg," diye mırıldanıyorum, sikimi yumruklamamak için kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum.

O kadar sertim ki acıtıyor. Tekrar yere oturdu. Nutkum tutuldu. Onu üstüme çekmek ve tam burada almak istiyorum. Ama bunun teslim olduğumuz bir şey olmasını istemiyorum çünkü ikimiz de o anda bunu hissediyoruz. Sonra bir adım daha atıyor ve dizini yana doğru bükerek bacaklarının arasındaki nemli pamuk şeridini çok da ince olmayan bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Sorudan kaçmak için soyunmadı. Cevap vermek için soyundu. Bu basketbol şortundaki çadır, REI'de bulabileceğiniz herhangi bir şeyden çok Pisa Kulesi'ne benziyor. Onun küstah hareketine sırttım. Her ne kadar bu oyunun vitesini düşürmemiz gerekse de, onun cesaretiyle gurur duyuyorum.

"Göster ve anlat her zaman en sevdiğim şeydi," diye mırıldanıyorum ve o da yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye soruyor ama tek duyduğum *Şah Mat*.

Onun için milyonlarca cüretim var ama direniyorum çünkü o sıradan bir kız değil, o Bridget.

"Gerçek."

"Daha önce 'henüz değil' cevabını verdiğinizde. Bununla ne demek istediniz?"

İşte tam da bu yüzden bu gece onunla yatmayacağım. Aramızda cinsel gerilimden daha fazlası olup olmadığını bilmek istiyor ve bu benim bunu kanıtlama şansım. Onunla bir şeyler yapmayı planlayıp planlamadığımı ya da sadece bir geceliğine yatağımı ısıtmak isteyip istemediğimi soruyor. Şimdi ona doğru sürünme sırası bende. Dokunacak kadar yakınlaştığımızda, dizlerimin üzerine oturup onun üzerinde yükseliyorum.

"Görüşmeyi düşündüğüm tek kadın sensin demek istedim."

Başparmağımla boynunu okşuyorum ve nabızı gittikçe hızlanıyor. "Şu haline bak, güzel bacaklarını benim için açmışsın, ıslaklığını gösteriyorsun, zar zor örtülmüş amcık."

Bakışlarını karşılıyorum ve elimi dizine sabitliyorum. Sonra yavaşça itip yana bırakıyorum, bacağına benim için yağlayarak doğum lekesini tekrar gösteriyorum. Nefesi kesiliyor. Verdiği güvenin farkına varıyor

bakışlarımın düşmesine izin vermeden önce yüzüne bakmaya devam ediyorum ve onu içime çekiyorum. Onu her gün bana böyle muhtaç görmek istiyorum.

Elimi dizinden uyluğunun iç kısmına doğru kaydırıyorum ve eğilip doğum lekesini öpmeden önce duraklıyorum. Tekrar doğruluyorum ve en yüksek noktaya ulaşana kadar dokunuşuma devam ediyorum ve başparmağımı iç çamaşırındaki dantelin kenarı boyunca ileri geri sürüyorum. En seksi nefesini verirken kasları kasılıyor ve seğiriyor. Böyle çok güzel. Karanlık, fırtınalı gözlerine baktığımda her şey yerine oturuyor. Toplayabildiğim tüm irade gücümle beynimi odaklıyorum ve elimi geri çekiyorum.

"Beni içeri almaya hazır olduğunda"-elimini çarpan kalbinin üzerine koyuyorum-"O zaman devam edebiliriz. Bunu yapmayı ne kadar istesem de, sadece bununla yetinmek istediğimi düşünmeni istemiyorum." Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerinin kapanmasına yetecek kadar uzun süre masaj yapıyorum. Yüzündeki zevk beni hipnotize ediyor. Çizgiyi aştığımın farkında olarak elimi geri çekiyorum. Ben bir pisliğim, ama onun yalvaran gözleri benim en büyük zayıflığım. Benden istediği kadar kötü bir şekilde ona vermek istiyorum.

"Ne? Lonan, hayır. Bunu yapamazsın!"

Mutlu görünmüyor. Bu adil. Şimdi bana kızgın ama bunu telafi edeceğim.

"Pekala, bu gece lanet duvarları dinlerken iyi eğlenceler, o kişinin sen olması gerektiğini bilerek."

Oof. Yanılmıyor. Yatak odalarımıza geri döndük ve ben bir nefes verdim. Beni hazırlıksız yakaladı. *O da* neydi öyle? Cesareti nereden geliyordu? Duyduğumda gözlerindeki özlem dolu, itaatkâr bakışı yeniden yaşıyorum - sessiz ama o ince vızıltı sesini yanlış anlamak mümkün değil. Sert sikimi çıkarıyorum ve onun tatlı inlemeleri ve çığlıklarıyla aynı anda pompalıyorum. *Ne kadar iyi bir kız.*

Kanıt Maddesi #163

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 163

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2004

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

31 Mayıs 2004

Bugün kendime bir alışveriş çılgınlığı yapmaya karar verdim. Bunu hak ettim. Elizabeth akşam yemeği için kuzu pırzola yaptı. İyiydi.

Birdie

T Şapkalı adam ateşimi yükseltiyor. Onu düşünmeden duramıyorum. Dün gece hışımla yatak odama gittikten sonra *alet çantamı* çıkardım ve kendin yap seansı yaptım. *Daha* önce hiç bu kadar tahrik olmamış ve sinirlenmemiştim.

aynı anda. O kadar ki, ağızımdan çıkan hiçbir şeyi sansürlemedim. Eğer beni yüzüstü bırakmak istiyorsa, neyi kaçırdığını tam olarak bilmesini istedim.

Oyunumuz sırasında ne kadar sınır tanımadığıma hâlâ inanamıyorum - ki ikimiz de bunun arzularımızı gerçekleştirmek için bir kılıf olduğunu biliyoruz- ama o derin, buyurgan sesiyle benimle konuştuğunda ve hınzır sırtıtışını gösterdiğinde, yaptıklarımın sorumlu tutulamam. Daha önce başka bir erkekle yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve bunu istemiyorum. Kendimi ona teslim etmek ve tamamen bırakmak istiyorum. Ama o benim sadece bir parçamla yetinmiyor, tamamımı istiyor ve ben bunu kimseye vermeye hazır değilim.

Onun önünde kendimi sergilemek heyecan vericiydi; beklenti tüm tenimi kaplıyordu. Beni izlerken gözleri karanlık ve vahşiydi. Ve ereksiyonu - benim için ne kadar sertleştiğini izlemek, bunu yaptığımı bilmek - hayatımın geri kalanı için yeterli mastürbasyon yemi olacak. Daha önce hiç bu kadar cesur olmamıştım. Dün gece tek düşünebildiğim, zorlukla dayanana kadar onunla alay etmektir. Gözlerimin önünde koptuğunu görmek istiyorum. Onun yerine, ilk geri çekilen o oldu.

Bugün ondan başka bir şeye odaklanmak imkânsız. Dün gecedan beri birbirimizi görmedik, bu sabah kuru alan eğitimi için ayrıldı ve ben onun gittiğini duyana kadar odamda kaldım. Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değilim - güvensizliğimi maskeleyecek o anın sıcaklığı olmadan, aramızdaki çekimden çok kolay etkileniyorum. Bütün gün burada olmayacak.

Her neyse, saçma bir gündemi var. Antrenman, maç kaseti incelemeleri, Çocuk Hastanesini ziyaret, yarın yayınlanacak bir basın röportajı ve masaj terapisi.

Bugün evde takılıyorum, kendi yapılacaklar listemdeki bazı işleri bitiriyorum. Çamaşır yığınının kesinlikle ele alınması gerekiyordu. Taşındığımda, sadece en sevdiğim kıyafetlerim benimle geldi, bu yüzden kıyafetim olmadığında, *kıyafetim de yok* demektir. Bu yüzden üzerimde açık pembe bir güneş elbisesi var. Beni yanlış anlamayın, bu elbiseyi seviyorum ama aynı zamanda Ocak ayı ve bu enlem için uygun değil.

Lonan'ın kendi çamaşırlarını da yıkadığını görünce şaşırdım. Islak, yeni yıkanmış çamaşırlarımı kurutucuya koymaya gittiğimde, henüz katlamayı bitirmediği çamaşırlarıyla doluydu. Aferin ona. Nazik davranmaya karar verdim ve kırıksıklıkları gidermek ve katlamak için kıyafetlerini tekrar kurutucudan geçirdim. Dürüst olmak gerekirse, aslında ona bir iyilik yaptığım için değil; bugün o kadar azgınım ki, yapacak bir şeyim kalmazsa, kendimi delirteceğim ve tüm öğleden sonrayı odamda sevişerek geçireceğim. Üzerimde kaldıramadığım bir azgınlık bulutu var. Aşırı duyarlı cildimin yüzeyinin altındaki her sinir titreşiyormuş gibi hissediyorum. Aklımı normal şeylerle meşgul etmeliyim. Çamaşır gibi, Lonan gibi değil.

Bana iyi bir kız olduğumu söylemesi değil. O karanlık, hükmedici gözlerle bana bakması değil. Kolonyasının kokusunu alabileceğim kadar yakınımda gezinmesi değil. *Gerçekten* ihtiyacım olan yerin hemen altından kalçamı okşaması değil. Zihnim dolaşıyor. Elleri bile seksi. Güçlü ve erkeksi - ve onları içimde kıvırdığında ... *Lanet olsun*.

Tüm yetişkin hayatım boyunca beni onun gibi becerebilecek birini bulmayı bekledim ve ortaya çıktı ki, efsanevi canavar Lonan. Kardeşimin en iyi arkadaşı, çocukluk aşkım ve isimsiz tek gecelik ilişkim. Ben ona diğer parçalarımı da verene kadar bana hiçbir şey vermek istemiyor. Bu çok cazip ve aramızdaki bağı inkar edemiyorum. Kalbim ona güveniyor ama beynim güvenemiyor. Bu güvenli değil. Eğer bir gün fikrini değiştirir ve yoluna devam etmek isterse, bu çok yıkıcı olur. Bunun altından nasıl kalkabilirim? Reddedilmek benim için çok zor, işte bu yüzden gündelik seks harika. Bağlanmak yok, yani kimse incinmiyor.

Ama ya işe yarasaydı? Ya beni ve tüm kırık parçalarımı olduğu gibi, koşulsuz kabul edebilseydi? Tüm karanlık ve iyi zamanlarımda benimle birlikte yürüyebilirse? Ya fantezilerime ulaşabilen ve bana ihtiyacım olanı verebilen aynı adamsa? Bana onun

Kulaklarım ınlayana kadar iğrenç övgüler. Ve ağıryan bedenimin kaldırılabileceğı tüm çılgın, ateşli, kontrolsüz seksi -çirkin seksi- tedarik etmek mi? Tüm bunları yapabilecek biri varsa, o da Lonan'dır.

Ne zamandır oturma odasında elinde çamaşır sepetiyle dikiliyorum? Kuyruğa takılmayı hayal etmeyi bırakıp bu kıyafetleri kaldırmanın zamanı geldi. *Odaklan, Birdie! Çamaşırları kaldır ve fırını falan temizle. Tanrım.*

Kalçamda duran çamaşır sepetiyle yatak odasına giriyorum; yatağı toplanmamış. Beni yatağın kenarına eğip benimle birlikte olmasını düşünmeden hızlıca toparlıyorum ve sonra lüks mermer tuvaletinden geçip büyük boy gömme dolaba giriyorum. Karanlık ve sessiz ve kokusu etrafımı sarıyor; bu dolaptaki her şey sedir ağacı ve baharatla ışıldıyor.

Parmaklarım duvardaki ışık düğmelerinden birine dokunana kadar etrafi yokluyorum. Vancouver'da dolabımın küçük bir akordeon kapısı ve sıfır aydınlatması vardı. Onunki dört ışık düğmesi olan koca bir oda. İlkini çeviriyorum ve dahili aydınlatmasıyla özel rafları aydınlatıyor. Odaya bakıyorum; sıcak ve davetkâr - normalde bir dolabı tanımlamak için kullanmayacağım iki kelime. İkinci anahtar parlak ray aydınlatması ve onu kapatıyorum. Üçüncü ışık düğmesi büyük aynanın kenarlarında bir hale oluşturarak parlamasını sağlıyor. Dördüncü ışık düğmesi hiçbir şey yapmıyor.

Özel ahşap işçiliğı zengin kestane ağacından yapılmış. Çamaşır sepetini yere bırakıyorum ve tüm erkeksiliğı içime çekiyorum. Koku, özel dikim takımlar, yüksek arkalıklı deri koltuk. Katlanmış giysi yığınlarını dikkatlice kaldırıyorum ve raflara düzgünce yerleştiriyorum. Umarım bunu mahremiyet ihlali olarak görmez.

Ayaklarımın altındaki zemin ısınıyor-ah, dördüncü düğme yerden ısıtma! Duştan çıktıktan sonra harika hissettiriyor olmalı. Bu dolaba aşık oldum. Çamaşır sepetini bir kenara bırakıp yere oturuyorum ve çıplak kalçalarımın arkasının radyan ısıdan ısınmasına izin veriyorum. Bu harika bir şey. Gözlerimi kapatıp Lonan'ın kokusunu içime çekiyorum ve aklım yine ona gidiyor.

Şu haline bak, güzel bacaklarını benim için açıyorsun, ıslak, zar zor örtülmüş amını gösteriyorsun.

Siktir et. Telefonuma bakıyorum, eve gelmesine daha bir saat var. Elbisemi yukarı çekiyorum ve sıırıslık olmuştangamı kenara itip gözlerimi kapatıyorum. Onu yanımda hayal ediyorum ve en büyük arzuma teslim oluyorum.

klitorisimi ovarken müstehcen fanteziler kuruyorum. Kendimi bir kez daha boşaltabilirsem, bu o eve geldiğinde pantolonumun içinde tutmama yardımcı olacaktır.

LONAN

"Senin kızla işler nasıl gidiyor?" Conway, Lakes antrenman salonunda bench press yaparken beni fark ederek soruyor.

"İyi. Gerçekten iyi." Bir damla ter ensemden aşağı süzüldüğünde ofluyorum.

"Ciddi olduğun ilk kişi bu mu?" Cevabı düşünmeme bile gerek yok.

"Evet."

"Çılgınca, değil mi? Hayatınızı farklı bir şekilde hayal etmenizi sağlayabilecek o kişiyi bulduğunuzda."

Bir göğüs baskısı daha yapıyorum, nefes veriyorum ve oturuyorum.

"Aynen öyle." Anladı. "Peki, senin kız nerede?" Nefes nefese kaldım. Alnımdaki teri silmek için gömleğimin yakasını kullanıyorum.

Su şişesinden bir yudum alır. "Hiçbir fikrim yok."

"Yanlış anlama dostum ama o bir tavşan değil miydi?" diye sormadan önce tereddüt ediyorum.

"Evet, ama ne olmuş yani?" Kaşlarını çatı. "O farklıydı, biliyor musun? Tıpkı senin Gray'le olduğun gibi." O gece ona taktığım lakabı hatırlayarak gülümsüyorum.

"Numarasını almadığınızı anlıyorum ama onu hiç görmediniz mi? Hâlâ barlarda, kulüplerde falan boy gösteriyordur diye düşünüyorum, değil mi?" Eğer o bir tavşansa, muhtemelen takımda onu beceren başka bir erkek vardır. Numarası onlarda olabilir. Bunu ihtiyatlı bir şekilde söylemeliyim. "*Etrafa sordun mu?*"

"Evethh." İç çekiyor. "Etrafta dolaşıyor ama kimse onu görmedi. Sanki tamamen ortadan kaybolmuş gibi. Tahminimce taşındı. Bu yıllar önceydi. Unutmam gerek."

"Büyük Kötü Conway'in elinden kaçan bir tane var." Bunu söyler söylemez, keşke geri alabilsem diyorum. Değer verdiğiniz birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu herkesten iyi bilirim. En kötüsüdür.

"Oh, siktir git."

"Yine de iyi olacaksın, değil mi?"

"Ben iyiyim, sadece o şeylerden biri. Hep merak ediyorsun, biliyor musun?"

"Hepimizin iyiliği için, umarım yolunuz tekrar kesişir. İkinizin arasında ne geçti bilmiyorum ama o geceden beri eskisi gibi değilsiniz."

Barrett Conway gibi biriyle yattığına göre çok iyi bir kadın olmalı.

Masaj terapistim iptal etti ve buna sevindim. İki sebepten dolayı: 1) Eve erken gideceğim ve 2) Aklımın Bridget'e kayacağını ve masada ereksiyon olacağımı biliyorum. Bugün masaj olmadan da yeterince zordu. Son birkaç maçımızda ızgara olduğum basın tribününden ayrıldım. İki adamımız sakatlanmıştı ve işler iyi gitmiyordu. Arabama vardığımda, düşüncelerim çoktan onun üzerindeydi. Soğuk bir duş bana iyi gelecektir.

Normalde antrenmandan sonra biraz kestirirdim ama bugün çok doluydum, bu yüzden yorgunum. Asansörden inerken eve, onun yanına gelmenin ne kadar hoş bir duygu olduğunu hatırlıyorum. Evde olduğum için rahatlardım. Ortalık sessiz. Yüzünü görmeyi umuyordum ama mutfakta ya da oturma odasında değildi. Muhtemelen kestiriyordur. Dün gece geç saatlere kadar ayaktaydık, o yüzden şaşırmadım.

İlk önceliğim bu maymun kıyafetinden kurtulmak. Banyomdan geçerken, dolabımın girişinden gelen loş bir ışık olduğunu fark ediyorum. Ve bir ses. *Bu olamaz.*

Ayaklarım kapının eşiğine çarptığı anda, kendilerini sıkıca yerleştiriyorlar ve hareket edemiyorum. Dolabımın zemininde oturmuş, kendine dokunuyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Tanrım, o benim kendi kişisel orta sayfam. Seksi küçük pembe elbisesi pamuk şeker gibi beline dolanmış ve uyarılmışlığı benim kolonyamla karışmış havaya nüfuz ediyor. Bu kombinasyon ağzımı sulandırıyor. Sikim fermuarıma doğru daralıyor.

Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış ve parmakları klitorisinin üzerinde hızla hareket ederken ince kayışlarından biri omzundan düşmüş. Kömür rengi kirpikleri, kızarmış yanaklarına yaslanan krem si teniyle kontrast oluşturuyor. Dudağının kenarını ısıyor ve bağlamı bilmeyen biri çatık kaşlarının özür dilediğini düşünebilir ama o coşkunun peşinde. Ve kesinlikle üzgün değil. Bir eli tangasını yana çekmiş, diğeri klitorisini küçük daireler çizerek tıngırdatıyor. Lanet olsun.

Git. Gitmen gerek. Gıcıklık yapma. Arkanı dön ve uzaklaş.

Öte yandan ... dün gece onu bu şekilde yakalamam fikrinden hoşlandığını itiraf etti. Şu anda yaptığı şey bu mu? Yoksa neden burada olsun ki?

Evet, öyle yapacağım. Ona sırtıyorum ve kasalı açıklığa yaslanıyorum, kravatımı gevşetip boynumun arkasından çekiyorum. İrkildi ve gözleri açılarak bana irislerinin fırtınalı grisini gösterdi.

"Aman Tanrım! Burada ne yapıyorsun?" diye ciyaklıyor. Parmakları durur ve bacaklarını birbirine bastırır.

"Üzerimi değiştiriyorum. Burada ne işin var?"

"Üzgünüm, ben-"

"Sana durabileceğini söyledim mi?"

Bitirmeye ne kadar yakın olduğunu gördüm. İkinci bir orgazmın yarıda kesilmesine izin vermeyeceğim. O boşalacak ve ben de izleyeceğim.

Bir nefes alıp yüzümü inceliyor ve kurguladığı bu baştan çıkarıcı senaryoya teslim olup olmayacağına karar veriyor. Asla tamamen atamadığı o küçük utangaçlık parçasına bayılıyorum. Dolabın derinliklerine doğru yürürken, nabzım atıyor ve her saniye daha da sertleşiyor olmama rağmen sakın tavrımı koruyorum. Takım elbisemin ceketini asarken, parmaklarının dikkatle çevremde dolaşmaya devam ettiğini görebiliyorum. *İşte benim kızım.*

Deri sigara koltuğunu, tam onun oturduğu yerin karşısına gelecek şekilde çeviriyorum. Kelepçeleri kollarıma geçirirken, bakışları her zaman olduğu gibi dövmeli koluma düşüyor. Ayağa kalkıyor. Bu koltuğun kendisi için olduğunu sanıyor.

"Otur yerine. Bu benim için."

Onun boşalmasını en ön sıradan izlemek istiyorum.

Yerine oturuyor ama tekrar başlamakta tereddüt ediyor, ben de ona hatırlatıyorum.

"Benim için teşhirci olmaya hazır mısın? Elbiseni tekrar kaldır ve bana kendini nasıl boşalttığını göster."

Uzun bir nefes üflüyor ve tavana doğru sırtıyor. Bu utanç ve saf heyecanın bir karışımı.

"Aman Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum." Eteğini yukarı çekiyor ve bacaklarını açıyor.

"Tanganı çıkar," diyorum elimi uzatarak. Kalçalarını birbirine bastırıyor ve kıcını kaldırarak soyuyor. Elime tutuşturduğunda parmaklarım etrafına dolanıyor ve cebime soktuğumda ıslaklığını hissediyorum. Bunu geri alamayacak.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, ön kollarımı kolçaklara dayıyorum ve bakışlarımı ona dikiyorum. Bacaklarını açtığında tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Dolgun, pırıl pırıl ve çıplak, üstündeki kesilmiş küçük bir saç üçgeni dışında. Mükemmel bir kadın. Oteldeki gecemizden beri sikim ona batmak istiyor. Onun yerine kendime işkence edip izliyorum.

Bu onun için olduğu kadar benim için de bir ders. Nelerden hoşlandığını ve ne kadar sert istediğini bilmek istiyorum, böylece bunu daha da ileri götürmeye hazır olduğunda avucumun içinden yemesini sağlayacağım. Eğer şanslıysam, sikimi tutuyor olacağım.

Dudağını ısıyor ve göz bebekleri büyümüş halde bana bakıyor. Enfes. Göğüslerinin üst kısımları elbisesinin derin V'sinde sergileniyor ve sert meme uçları vücudundan söküp atmak istediğim ince kumaşın altında çakıllanıyor. Çenemi sıkıyorum. Onu izlerken soğukkanlılığımı koruyabileceğimi sanmıyorum.

İşaret ve orta parmağını döndürmeye devam ediyor, daha fazla ıslaklık toplamak ve şişmiş yumrusuna doğru yaymak için kendi içinde kayıyor. Bir eliyle klitorisine masaj yaparken diğer eliyle kendini parmaklamaya çalışıyor, ancak her iki elini de istediği şekilde hareket ettirmek için koordine edemiyor. Bu, aynı anda hem başını okşamaya hem de karnını ovmaya çalışmasına eşdeğer. Tavandaki bir şeye odaklanmaya çalışırken ifadesi sıkışıyor. Oflayıp pufluyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Komik bir şey mi var?" diye tıslıyor.

Fermuarımı açıyorum ve fermuarımı zorlayan kalın ereksiyonu çıkarıyorum.

"Çırpınman çok tatlı. Boşalmayı çok istiyorsun."

Sikimi yumrukluyorum ve elimi aşağı yukarı kaydırıyorum. Bir eliyle kendini daha hızlı ovalarken diğer eliyle meme ucunu sıkıyor. Sert. *Not ettim.*

"En azından bir vibratör alabilir miyim?"

"Bir dahaki sefere. Şimdi eski usulle yapacaksın." Orgazma ulaşmaya konsantre olurken bakışları yukarı doğru kayıyor. "Bridget" -gözleri benimkilere kayıyor- "gözlerini benden ayırma, bebeğim."

Dumanlı gözlerinde yansıyan bir kıvılcım var. *Bu bir şeydi.* Ne kadar itaatkâr olabileceğini gösterdiğinde yumruğumu biraz daha sıkıyorum. Daha sert pantolon giyiyor ve diğer elini klitorisini çimdiklemek için aşağı indiriyor. Sikimdeki pre-cum boncukları şaftımdan aşağı kayıyor.

Bunu görüyor ve adımı söylerken dudakları aralanıyor, sanki meleklerden oluşan bir koro gibi.

"Siktir." Kıkırdıyorum. "Evet, ben de bunu arıyordum. İlgiyi seviyorsun, değil mi?"

İnleyerek başını sallayarak cevap veriyor. Çekingenliği azalıyor.

"Ahh," diye sızlanıyor. Yaklaştı. "Lütfen," diye yalvarıyor.

Çok cazip ama hayır dediğim için şimdiden pişmanlık duyarak başımı sallıyorum. Bunu kendi başına yapmalı. Şaftımı sertçe kavıyorum, onun ritmine uymak için pompalıyorum. Onunla birlikte tekrar boşalmak istiyorum. Kasları o kadar geriliyor ki kıcını yerden kaldırıyor, sanki leğen kemiği üzerinde asılı duran doruk noktasını yakalamaya çalışıyor.

"Odaklan, bebeğim. Sadece rahatla."

Dişlerini sıkıyor. Ben de öyle. Ben patlamaya hazırım ama o kendini kaybediyor. Her ne kadar araya girip onu orgazmdan orgazma sürüklemek istesem de, bu onun fantezisi ve ben de bunu ona vermek istiyorum. Ama sınırdan kovaladığı zevk giderek uzaklaşıyor. Çok yaklaştı,

Hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atıyor ve kıcı tekrar yere düşüyor.

"Yapamam-" Eğiliyorum ve elimi yavaşça boğazına doluyorum.

"Evet, yapabilirsin. O tatlı amcığını parmaklarının üzerine nasıl boşalttığını göster bana. O daracık amcığın her santimi benimle dolduğunda ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyorum. Bu sakin her damlasını sağacaksın. Bak senin için ne kadar sertleştim. Hadi, Gray. Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göster."

Gözleri fincan tabağına döndü ve bu beni bitirdi. Adımı haykırıyor, sonra susuyor. Sessiz bir çığlıkla ağzı açık kalıyor ve parmaklarını çekip klitorisini çimdikliyor, bir feryat daha koparıyor, bacakları titriyor. Spermlerim göğüslerinin üstüne fişkırıyor. Boşalmamı izledikçe daha çok boşalıyor. Kahretsin, ona aşık oluyorum.

"İşte bu, bebeğim," diye homurdanıyorum.

"Çok iyi bir kızsın." Neredeyse onun kadar sert nefes aldığımı fark ediyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye miyavlıyor orgazmı içinden akarken. Zevk dalgalarını sürerken pelvisi dalgalanıyor. Uyarılma ondan dışarı akarken klitorisi titreşir.

Nabzım hâlâ kulaklarımda atıyor. Nefes alış verişi düzene giriyor ve yüzüne yayılan gülümseme kahrkaha atana kadar büyüyor. Böyle nefes kesici, rahatlamış ve mutlu. Hayatımın geri kalanında onu her gün böyle dağılırken görmek istiyorum.

"Bunu daha önce hiç kimsenin önünde yapmamıştım!"

Sandalyemden kalkıp önünde diz çöküyorum ve yüzünü avuçlayarak kalbimi hem iyileştirme hem de kırma gücüne sahip gözlerine bakıyorum. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Çok iyi yaptın."

Alt dudağını ısıırıyor ve gözleri hafifçe parlıyor. Bileğini tutup ağzıma götürüyorum, parmaklarını emiyorum, sonra yere düşüp amını yalayarak temizliyorum. "Bir dahaki sefere doğrudan dilimin üzerine boşalacaksın."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elim tutuyor ve beni duşa kadar takip ediyor, ben de buharı açıp cam odanın dolmasını bekliyorum. Elbisesinin fermuarını açıyorum, omuzlarından aşağı kaydırıyorum, ayak bileklerinin etrafında küçük bir havuza düşüyor. *Bu vücut.* Avuçlarımı omuzlarından kaburgalarına doğru kaydırıyorum, başparmaklarımı göğsünden aşağıya damlayan döllerimde gezdiriyorum ve meme uçlarına sürüyorum. Titriyordu. Ellerimi beline ve kıkına doğru indirmeye devam ediyorum ve teninde oluşan tüylerin diken diken oluşunu izliyorum. Kıvrımları çok yumuşak ve kavranabilir. Yardım edemiyorum ama kıkına ölçülü bir tokat atıyorum.

"Atla."

İçeri adımını atıyor ve cam kapı arkasından kapanıyor. Elbisesini gömleğim ve pantolonumla birlikte çamaşır sepetime attıktan sonra durup ona bakıyorum. Daha önce çamaşır sepetimde, kıyafetlerimin arasında hiç pembe bir elbise olmamıştı. Bu, onunla bir geleceğin nasıl olabileceğine dair hızlı bir bakış. *Keşke beni içeri alsan.*

Duşa girmeden önce kendime bunun sadece bakım sonrası olduğunu hatırlatıyorum. Bu, onun savunmasızlığını ve cesaretini ödüllendirmem. Bu her ne ise farklı olmasını istiyorum - bu yüzden ona ondan önceki kadınlardan farklı davranmalıyım

-Bu yüzden de geçen hafta yeni bir yatak ve şilte aldım. Eninde sonunda onu yatağıma alacağım ve o kimsenin özensiz saniyelerini hak etmiyor.

Arkasındaki buhara giriyorum ve suyu yukarıdan düşecek şekilde ayarlıyorum. Saç bağını topuzundan çıkarıyorum ve saçlarını ıslatmak için arkasına yaslanıyorum. Kafa derisine şampuan ve saç kremiyle masaj yapıyorum, tüm köpükleri durulamak için fazladan zaman harcıyorum. Sonra vücudunun her santimini okşayarak tepeden tırnağa yıkıyorum.

Daha sonra arkasında duruyorum ve kollarımı vücuduna doluyorum, ellerimi göğüslerine kaldırıyorum ve tekrar aşağı indirmeden önce onları yoğuruyorum. O kadar karşı konulmaz ki, asla bırakmak istemiyorum. Dudaklarım

Kulağının kabuğuna sürünüyorum ve şampuanımın kokusu çok seksi geliyor.

"Bu işleri değiştirir, Minik Kuş. Bu gece olmayabilir ama aramızdaki bu şey hiçbir yere gitmiyor."

"Sözler, sözler," diye kışkırtıyor.

Elimi tekrar vücudundan yukarı kaydırıp boğazına doluyorum ve boynuna, hızlanan nabzının tam üzerine bir öpücük konduruyorum. Çenesi gevşiyor ve tenine karşı kıkırdıyorum, dişlerimi şahdamarının üzerinde gezdiriyorum. Titriyor.

Duşu kapattıktan sonra ısıtıcıdan bir havlu ve bornoz alıyorum. O bornozu tutarken ben de havluyla onu kuruluyorum ve dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını bitiriyorum.

"Neden gidip bir şişe şarap ve bu gece izlememiz için bir şeyler seçmiyorsun? Ben birazdan çıkarım."

Kalın tüylü bornozu etrafına sarıyor ve kalın bağlarını belinde bir fiyonk haline getiriyor. Elleri nemli saçlarını bir havluyla kuruluyor ve sıkıyor. Ayrılmadan önce bir-sekiz yapıyor ve başka bir öpücük için geri dönüyor. Dili benimkine doğru uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Öpücükler arasında dudaklarıma gülümsüyor ve karşılık vermemek elde değil. Hızlıca bir "Teşekkür ederim" fısıldıyor ve mutfaka doğru koşuyor.

Bridget bir kasırğa gibi. Ne düşündüğünü ya da hangi yöne gitmeyi planladığını bilmiyorum. Onun yıkım yolunda olabilirim ve çok geç olana kadar bunun farkında bile olmayabilirim. Beni paramparça etmesi için tek bir serseri hareketi yeter. Bugünden sonra ona karşı hislerim daha da derinleşti. Onun boşalmasını izlemenin ateşli olacağını düşünmüştüm - ve öyleydi - ama aynı zamanda duygusaldı, beni memnun etmek için bu kadar çok çalıştığını, bana güvendiğini ve güvensizliklerini benimle paylaştığını görmek. Bu onun için büyük bir adımdı.

Hâlâ üstesinden gelmem gereken kendi şeytanlarım var ama o bana bir kişi için hissedebileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını hissettirdi. O garip bir muamma, güven ve şehvetin bir Venn diyagramı-daha önce hiç aynı anda sahip olmadığım iki şey. Emin olduğum iki şey var: Bridget ile bir geçmişi paylaşıyorum ve bir geleceği de paylaşmak istiyorum.

LONAN

I Sonunda deplasman maçlarımdan eve döndüm. Çok yorgunum. Çatı katına ulaştığımda seyahat çantalarımı dolaba atıp soyunuyorum. Bir duşa ve kendi yatağımda uyuma şansına ihtiyacım var. Duştan gelen sıcak sprey

Duş çok misafirperver. Aşağıya bakıyorum ve Bridget'in en son burada birlikte olduğumuz zamandan kalma saç bağı duşun zemininde duruyor.

Zihnim onun buradaki görüntüsüne geri dönüyor. Su, vücudunda, göğüslerinin üzerinde, kalçalarından aşağıya doğru akıyor. Kremi teni ve göbek deliğinin hemen altında kıvrımlı kalçalarına kadar uzanan yumuşak bölgesi. O çok kadınsı, benim sertliğimin yumuşaklığı. Karşıtlarımız mükemmel bir denge içinde.

Medya biraz geri çekildiği için Hayes'lerde biraz daha fazla zaman geçiriyor. Bridg ve ben gittiğim her gün telefonda konuştuk. Her gün ona gününün nasıl geçtiğini soruyorum. Ne eksik ne fazla. Bu onun şimdiki zamana odaklanmasına ve bunalımına yardımcı oluyor. Bu şekilde, sadece o anda ne hissediyorsa onunla başa çıkabiliyor. Son birkaç ayda yaşadığı her şeye rağmen, daha çok *kendisi gibi* görünüyor. Bu tarif edemeyeceğim, sadece hissedebileceğim bir şey. Son bir haftadır benimle daha önce hiç olmadığı kadar çok şey paylaşıyor. Bu bana bizim için umut veriyor.

Telefonumu açıp kısa mesaj dizimize giriyorum ve bana gönderdiği son mesajı tekrar okuyorum.

Bridget: Seni özledim.

Bu üç kelimenin bana verdiği sıcaklık sel gibi akıyor. Programım nedeniyle bu hafta onu çok fazla göremeyeceğim ve bu beni öldürüyor, ancak ailesiyle vakit geçirmesine sevindim. Biliyorum, eğer

onu "tutmak", sonuçlar yıkıcı olacaktır. Hayatının büyük bölümünde farkında olmadan rehin tutuldu.

Daha da çılgınlık katmak için, doğum günü Salı günü. Gerçek doğum günü ve Sevgililer Günü. O gün bir maçım var. Bir maç için kaçırmaktan nefret ediyorum ama zaten birkaç haftadır ona sürpriz hazırlıyordum.

Biraz hafiyelik yaptıktan sonra Facebook'ta ünlü Freya "Micky" McCoy'u buldum ve o ve ben Bridget'in doğum günü için onu uçurmak üzere anlaştık. Jack onu havaalanından alacak. Tüm aile bu işin içinde ve ben çok heyecanlıyım; keşke orada olup onun yüzünü görebilseydim.

Ben de onu özlüyorum.

Kanıt Maddesi #175

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 175

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2016

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

2 Nisan 2016

Bir tatile daha ihtiyacım var. Hayat buralarda çok sıkıcı olabiliyor.

Birdie gitmek istedi ama tatiller benim için. Ne zaman bir şey yapmaya gitsek

Herkes onun görünüşünden bahsediyor. Neden kendi tatilimde bunu duymak isteyeyim ki?

Üniversiteye gitmek istediğini söylüyor. Doğrusu, herhangi bir üniversitenin onu kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyorum, ama bir şey söyleyemeyecek kadar nazığım. Ayrıca, o zaman bana kim bakacak? Beni bırakmak istemez.

Onun yerine başka bir iş bulmalı. Buralarda bir gelir artışına ihtiyacımız var.

YİRMİ DÖRT

Birdie

A Duştan çıktığımda ailemin kapı zili çaldı. Banyo penceresinden bakıyorum, haber aracı yok. *Vay be*. Giymek için en sevdiğim kıyafeti seçiyorum çünkü bugün gerçek doğum günümü kutlayacağım. Saçlarım

ve makyaj bugün işbirliği yaptı, bu yüzden iyi bir gün olacağını biliyorum. Merdivenlerden iniyorum ve annem mutfakta benim için bir teslimat olduğunu söylüyor, ben de ne olduğunu görmek için köşeyi dönüyorum ve *vay canına*.

Kocaman bir buket kırmızı gül var. Daha önce hiç böyle bir çiçek almamıştım. Bir kızın ilk gülleri büyük bir olay gibi hissettirir. Ve onlardan otuz tane var çünkü bugün otuz yaşımdayım. Julianne'in beni inandırdığından iki yıl daha yaşıyım. Hayatımın iki yılını kaçırmışım gibi hissediyorum ama en azından gerçekten olmam gereken yerdeyim.

Zarftan küçük bir kart çıkardım:

£app/ 70TH & 14THDA/, LITTLE & 14D.

SENİNLE YAPMAK İSTEDİĞİM O KADAR ÇOK ANI var KI.

YAKINDA GÖRÜŞÜRÜZ.

-LONAN

Üç kez okudum ve annem köşede yürürken kartı cebime attım. Bukete ılık çaldı.

"İşte böyle yapılır. Bunlar kimden?" Sanki bilmiyormuş gibi.

"Lonan."

"Akıllı çocuk," diyor. "Bunlar arkadaş çiçekleri değil. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Ondan hoşlanıyorum." Alt dudağımı ısırıyorum. "Zamanlama harika değil ama-"

"Onun iyi bir kalbi var, bu yüzden ona iyi davran." O benim annem, ama ona karşı koruyucu olduğunu görmek harika. Çapkın biri olsa bile, benimle ilgilenmesi için ona güvenmesi çok şey anlatıyor. Onu görmeden neredeyse iki hafta geçirdim. Geri döndüğümde, ona karşı çok iyi olmayı planlıyorum.

Bu geçirdiğim en güzel doğum günlerinden biri. Lonan bana otuz tane uzun saplı gül göndermekle kalmadı, en iyi arkadaşımı da beni görmesi için uçurdu. Bu adam inanılmaz. Ön kapıdan içeri girdiğinde çılgılık attım.

Etrafta uzanıyorduk ve her şeye yetişmeye çalışıyorduk.

Okul onun için harika gidiyor ve birkaç ay içinde mezun olacak.

"Buraya taşınmalısın Mick. Ciddiyim. Birlikte bir daire tutabilir ve şehirde çalışabiliriz. Çok eğlenceli olur!" Ciyaklıyorum, hâlâ en iyi arkadaşım ile yeniden birlikte olmanın heyecanını yaşıyorum.

"Lonan'ın benimle yaşamana izin vereceğini düşünmen çok hoş." Burbonundan bir yudum alıyor. "O herif sana karılık yapacak."

"Kapa çeneni. Öyle bir şey değil."

"*Seninle yapmak istediğim çok fazla anı var?*" "Sana bunu hiç göstermemeliydim. Redakte et."

"Ben ciddiym. Gördüğüm kadarıyla sana iyi davranıyor. Sence de bu onun bir şeylere zemin hazırlaması değil mi? Onunla daha önce birkaç kez konuştuğumuzu hatırlatabilir miyim? Senden hoşlanıyor, Bird. Sana sürpriz yapmak için beni buraya uçurdu. Bu fuckboy enerjisi değil. Bu büyük koca-baba enerjisi. Onun hakkında ne hissediyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum."

"Ondan
*hoşlanıyor
musun?*"

"Ondan
hoşlanıyorum."

"Ve?"

"Henüz hiçbir şeyi 've' yapamıyorum. Yaşayan bir kimliğim bile yok. Hâlâ Kanada'dan Vize Muafiyet Programı (VWP) alıyorum. İşler yakında düzelmezse, düzelene kadar muhtemelen Vancouver'a geri dönmek zorunda kalacağım. Bilmiyorum.

Bu ne zaman olacak diye internette araştırıyordum, Ohio'dan bir adam da aynı süreçten geçmiş ve ölüm listesinden çıkarılması on dört ay sürmüş. On dört! Bu yıllar sürebilir, bu yüzden ona hiçbir şey veremem. Ayrıca, sonsuza dek onun sırtından geçinemem, zaten yeterince insan ona kazık attı ve ben onlardan biri olmayacağım."

"İşte ruh bu . ." diye homurdanıyor içkisine doğru. "Peki o zaman, planın nedir?"

"Bilmiyorum, eğlenelim mi? Kimyamız var. *Kimya-kimya* gibi. O çok ateşli Mick."

Başımı yatağa yaslayıp kendimi yelpazeliyorum. Bana gülüyor. "Bu yalan değil. Eğer geldiği yerde daha fazlası varsa, kesinlikle bir nakil olmayı düşünüyorum. Aslında bu şehir dışı bölge bar için harika bir yer olurdu" diyerek kokteyl salonu girişimine atıfta bulunuyor.

Ailem, Micky ve Lonan arasında dünyalarımın çarpışmasını çok sevdim. Herkesin bu kadar iyi anlaştığını görmek kalbimi ağzına kadar dolduruyor. Tek ihtiyacım olan şu sosyal güvenlik meselesinin hallolması, sonra hayat çok güzel olacak.

Öğleden sonrayı eski ev videolarını izleyerek geçirdik. Jack'in büyürken çekilmiş videolarını gördüm, bu zordu ama aynı zamanda ailemin benim yokluğumda hala birbirlerine nasıl değer verdiğini görmenin güzel bir yoluydu. Hatta geçmiş *Birdie Günleri'nden görüntüler* bile gördüm ki bu tanık olduğum en iç karartıcı şeylerden biriydi. Kendi cenazemi izlemek gibiydi. Hayır, teşekkürler. Ben, bu vesileyle, bir daha Ekim Birdie Günleri yapılmasını yasaklıyorum. *Woof*.

Uzun zamandır yapmadığım bir şey olan havuz hokeyi oynadık. Jack, eski iç karartıcı *Birdie doğum günlerinden* bazılarını yeniden yazmamız için telefonuyla yeni ev videoları çekti. Hokey eğlencelidir, ancak Lonan'ın üzerinde kaydığı buzun bundan biraz daha iyi durumda olduğundan şüpheleniyorum. Patenim bir çukura takıldı ve kığımın üstüne düştüm. İyi ki büyük bir kığım var. Micky de iyi bir patenci, onun hakkında bilmediğim bir şey. Burada sadece iki günü kaldığı için üzgünüm, bu yüzden onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmeyi planlıyorum.

Seyahat ve yoğun bir günün ardından misafir yatak odasına doğru ilerliyor ve ben de hokey maçını izlemeyi bitirmek için biraz daha uyanık kalıyorum. İki gol attı. Ona hayranlık duyuyorum. Lonan'ın nefes nefese kalışını ve terleyişini, tamamen kendi halinde oluşunu izlemek bana bir şeyler yapıyor. Onu yakalamak istiyorum.

benim için işe yaradı. Çok sonrasına kadar cevap vermeyeceğini bilsem de her golde ona tebriklerimi gönderiyorum.

Yatağa girdikten sonra hala aklımdaydı. Pazartesi günü onun evine gidiyorum. Ayrı kaldığımızdan beri çok yakınlaştık. Bazen maçtan sonra beni arıyor, hala adrenalinin etkisinde. Sabahın erken saatlerine kadar konuşuyoruz. Ailemin evinde olmak ve bütün gece sohbet etmek bana otuz yaşındaymışım gibi hissettiriyor. Ancak, Lonan'a yapmak istediğim şeyler kesinlikle on sekiz artı.

Ellerimi kalçalarımın arasına sokuyorum ve hayal gücümü serbest bırakıyorum.

Her an eve gelebilir ve ben de diken üstündeyim, adım atmamaya çalışıyorum. Dün sabah ağda yaptırdım ve öğleden sonrayı süslenerek geçirdim. Çok seksi görünüyorum. Onun formasının altına, kıcımı ve göğüslerimi harika gösteren seksi iç çamaşırları giydim.

Kediyi Besleme Operasyonu başladı. Tüm sistemler hazır.

Bu akşam ona ekstra özel bir yemek yapmaya karar verdim - ıstakoz mantısı. Makarna ununa eklemek için kaliteli bir protein tozu buldum. Ve ıstakoz, tavuk gibi her zamanki yağsız proteininde eksik olan sağlıklı omega ve vitaminlerle dolu. Mükemmel bir özel akşam yemeği. Asansör çaldığında tezgâhı hâlâ un ve protein tozu karışımı kaplıyor ama ravioli hazır ve sadece tuzlu suyuma eklenmeleri gerekiyor. Tanıdık sesi duymak yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Ben geldim!" diye sesleniyor koridordan çıkarken. Bana şöyle bir baktı ve çantasını düşürdü. "Ohh, başın belada."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp çantasının üzerine atıyor ve kollarını sıvayarak manşetlerini açıyor. *Hay sikeyim*. Onu görür görmez vajinamın duvarları daralıyor. Lacivert takım elbisesini giymiş, yeni duş almış. Kollarını vücuduma dolamak için yanıma geldiğinde o şeytani gülümsemesi ışıldıyor. Kokusu beni sarıyor ve gözlerimi kapatıp bu anı sonsuza dek aklımda tutmaya çalışıyorum. Bedenlerimizin birbirine bastırılmış hissi, onun derin sesi, havada asılı duran beklenti ...

Onu sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da özledim. Buraya taşındığımdan beri en yakın arkadaşım oldu. Şakalaşmalarımızı, kağıt oynamamızı ve birlikte yaşamamın getirdiği sıradan şeyleri, bulaşıkları, çamaşırları ve onu görmeyi özledim.

Eşofmanları ve çoraplarıyla. Ben kitap okurken ayaklarımı ovma gibi düşünceli şeyler yapıyor.

"Seni özledim," diyor çenemi yukarı kaldırarak.

Sonra beni öpüyor. Şarjlı, dudakları benimkilere karşı elektrikli. Şehvetli ve özlem dolu. Öpücüğüne aynı coşkuyla karşılık verirken, küçük bir nefesi tutamıyorum. Yanıt olarak hırladığında, bu doğrudan merkezime gidiyor. Kimse beni onun kadar tahrik edemez.

Beni kendi etrafında döndürüyor, sırtımı önüne bastırıyor ve eğilip çenesini boynumla omzumun birleştiği yere sıkıştırıyor. "Ne yapıyorsun? Müthiş kokuyor."

"İstakoz ravioli." Sırıyorum.

Başımı eğip boynumu ortaya çıkarıyorum ve o da kulağımın altından hafifçe ısıyor.

"Lezzetli."

Formanın üzerinden kalçalarımı yokluyor, iç çamaşırımı hissediyor. "Bu da ne? Benim için mi giyindin, Minik Kuş?"

Minik Kuş. Bu lakap hormonlarımı manipüle etmeye devam ediyor. "Beğendin mi?"

"Benim için mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum ağırbaşlı bir şekilde, utangaçlığım ve kendime güvenim savaşıyor. Ama onun bakışlarıyla karşılaştıktan sonra tüm çekingenliğim eriyip gidiyor. Bunu çok uzun zamandır bekliyordum.

"Seni bir göreyim."

Formayı başımın üzerine kaldırıyorum. Lonan bakışlarını açıkta kalan tenimde gezdiriyor. Onun bakışlarını memnuniyetle karşılıyorum. Her bir yanan saniyesinden zevk alıyorum. Bana nasıl sabitlendiğini ve vücudumu nasıl takdir ettiğini hissedebiliyorum. Henüz bir şey söylemedi, ben de cesurca uzanıp parmaklarımı şeffaf sütyenimin üzerinde gezdiriyorum, meme uçlarım sertleşiyor.

"Evet, hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gitti." Beni kalçalarımın altından tutup kaldırıyor ve soğuk tezgahın üzerine oturtuyor.

Soğuk mermer tenime değdiğinde hemen sıcıyorum. "Kahretsın! Tezgah donuyor!" Bu şok karşısında gülmeden duramıyorum.

Cevap olarak kıkırdıyor ve bacaklarımın arasında durabilmek için bacaklarımı açıyor.

Bu beni ayılttı. Başparmağı alt dudağımda ileri geri geziniyor. "Aç mısın?" diye soruyor.

Onu ağızma alma düşüncesiyle salyalarım akıyor. Alaycı parmağının ucunu ısıyorum, o da dudaklarımın arasından kaydırıyor. Onun hepsini istiyorum. Girdap yapıyorum

Dilini başparmağının etrafına doluyor ve emiyor. Parmağını çekip boynumda ve göğüslerimin arasında gezdiriyor. Gövdemde çizdiği çizgiden tüylerim diken diken oluyor. Etli kalçalarımda duruyor ve sıkıyor. Güvensizliğim ağır fırtına bulutları gibi içeri giriyor ve ellerimi kucağıma koyup karnımı örtmeye çalışıyorum. Hiç vakit kaybetmeden onları kenara itiyor ve tekrar kıvrımlarıma giriyor.

"Göbeğinin hemen altındaki bu bölge beni deli ediyor. Çok ateşli."

Bana bir tanrıça gibi tapıyor. Benim en çok eleştirdiğim yanımın onun sevdiği yanım olmasından çok memnunum.

Devam ediyor, "Kadınsı ve yumuşak. Beni çılgına çeviriyorsun. Ve haftalardır bu kalçaların hayalini kuruyorum, bu yüzden onları benden saklamaya çalışma."

Başparmakları siyah külotumun her iki yanına takılıyor.

"Kaldır," diye emrediyor ve ıslaklık merkezime doluyor.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, açgözlü ellerinin tadını çıkarıyorum. Ben.

Kıçımı kaldırıyorum, bu da istemeden leğen kemiğimi itmeme neden oluyor. Ona doğru. İç çamaşırlarımı aşağı sürükleyerek ayaklarının dibine düşürüyor. İri avuç içleri dizlerime yerleşiyor ve bu kez bacaklarımı daha uzağa ayırıyor. Soğuk tezgâh yine nefesimi kesiyor. Yanımda, un artıkları yayılmış kalçalarım tarafından kenara itiliyor. Hava, açıkta kalan amımın her ıslak kısmını üşüttüğünde ne kadar sıırılsıklam olduğumu hissedebiliyorum. Beni içine alıyor ve zengin kahverengi gözleri obsidyen rengine dönüyor.

"Bu da mı benim için?" diye soruyor, bir parmağını kıvrımlarımda gezdiriyor, parmaklarındaki uyarılmayı yakalayıp ağzına götürüyor.

"Mmhmm," göğsüm yükselip alçalırken nefes nefese kalıyorum. "Beni inerken izlediğinden beri seni istiyordum."

"Ben yokken kendine dokundun mu?" "Evet."

"Kendinizi en son ne zaman boşalttınız Prenses?"

Tereddüt ediyorum.

"Bu sabah."

Gülümsüyor ve kalbim takla atıyor.

"Ah, öyle mi?" Aşağıya bakıyor ve başparmağının ucuyla klitorisimi aşağı yukarı, tüy gibi bir dokunuşla okşuyor. "Böyle mi?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

Bana dokunduğu anda, tam da haftalardır istediğim noktaya dokunduğunda, içimdeki sarmallar geriliyor ve onun dokunuşuna doğru çekilmeye çalışarak kıvranıyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum.

"Bana ne kadar aç olduğuna bir bak." Kendinden emin bir şekilde başını arkaya eğiyor ve sanki işkencemden zevk alıyormuş gibi kıpırdanmalarına sırtıyor.

Bir parmağını içeri kaydırduğunda, bu sadece çaresizliğimi artırıyor.
"Daha fazla, Lonan."

"Çok ıslak," diye onaylıyor ve bir parmak daha ekliyor.

Seksime hücum eden rahatlamayla gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve ağzım açık kalıyor.

Sonunda.

Ensemden tutup beni kendine doğru çekiyor, diliyle ağzımı keşfederken diğer eliyle de bacaklarımın arasını okşuyor. Bu neredeyse çok fazla. Kalbim küt küt atıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına diken diken oluyor. Aramızda biriken tüm arzu ve duyguların doruk noktası, şimdi hepsi bir anda çarpışıyor. Erken boşalmayı reddediyorum. Bu zevki mümkün olduğunca uzun süre devam ettireceğim.

Parmakları içime pompalıyor ve ses boşluğu dolduruyor. Dudakları benimkine karşı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve biliyorum ki o da bunu duyuyor. Avuçlarım serin tezgâha bastırıyor ve boynumdan tutuşunu kaldırıp girişime getiriyor, sıkı yumruyu çevrelemek için geri çekiyor.

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıp sallanıyorum, elini daha da sertleştirmeye çalışıyorum. Onu yakalıyorum

Her hareketimde onu daha derine gönderirken gözlerimi göğüslerime diktim. "İşte bu, bebeğim."

Parmaklarının içimde kaybolduğunu görmek omurgama bir yük gönderiyor ve ne kadar erotik görüldüğüne dair bir lanet mırıldanıyorum.

"Seni becerirken de beni böyle mi izleyeceksin?"

Toparlayabildiğim tek şey hızlı bir "Evet" oldu.

Kıkırdıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, kıkırımı tezgâhın kenarına çekiyor ve ağzını klitorisime yapıştırıyor. *Vay anasını.*

"Kahretsin, bunu özlemişim."

"İşte böyle. Aynen böyle, Lonan. Durma," diye yalvarıyorum.

Elimi saçlarının arasından geçiriyorum ve tırnaklarımı kafa derisinin üzerinde gezdiriyorum. Bakışlarını benimkilere kaldırıyor ve gözlerinde sadece hayranlık var. Onu bacaklarımın arasında çalışırken izlemek nefes kesici. Çok yakınımda; parmakları içime dalıyor, dudakları emerken vücudumdaki her sinire kilitleniyor. Adını inlediğimde dudakları bir sırıtışa

dönüşüyor ve bana göz kırpmıyor. O

Aslında göz kırpmıyor ve düşen çenem onun küstahlığı karşısında coşkulu bir gülümsemeye dönüşüyor.

Parmaklarını içerideki o noktaya vurmak için kıvırdığında, oyun biter. İçimde biriken blok kulesi sallanıyor ve kayıyor. Ağzını geri çekiyor ve klitorisime sertçe bir şaplak indiriyor. Sızı vücudumda titreşiyor, onun için doyumsuzum ve dişlerimi sıkıyorum.

"Lonan!"

Gözlerine baktığımda sanki düşüyormuşum gibi hissediyorum. Duvarlarım onun kıvrımlı parmaklarını kavrarken nefes alışlarım inlemelere dönüşüyor, o ise orgazmı içimden okşuyor. Kalçalarım kalkıyor ve o ayağa kalkıyor, beni kendine doğru çekiyor ve bacaklarım titrerken alnını alnıma bastırıyor. Ağzımı tekrar alıyor. Onun ve benim uyarılmamın tadı dilimde birbirine karışıyor. Elini çekerken dudakları tembelce benimkiyle alay ediyor, başparmağı hala seğiren klitorisimin üzerinde nazikçe geziniyor.

"Evet," diyor beni izlerken. "Çok güzel."

Dudaklarında kendimi tatmak beni daha fazlası için acıktırıyor, közden alevlenen bir ateş gibi. Onun parçalanışını izleme sırası bende. Ona olan arzum ateş gibi büyüyor ve bu inanılmaz adamın benim için parçalanmasını izlemekten daha çok istediğim bir şey yok.

YİRMİ BEŞ

LONAN

I Bir kadını boşaltmaktan asla vazgeçen biri olmadım ama kendimi toparlamak için mücadele etmek zorunda kaldım. O tatlı ve tatlı, yüzüme sürdüğü hayaller zihnimi dolduruyor. Onun her santimini yutmak istiyorum.

Pantolonumun düğmelerini açıp parmaklarını pantolonumun üzerinde gezdirdiğinde sikim sarsılıyor.

Bu. Olacakların beklentisi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. O dolgun, somurtkan dudakların beni sardığını kaç kez hayal ettiğimi saymakla bitiremem. Tezgâhtan atlıyor, sonra aceleyle oturma odasına gidiyor. *Ne yapıyor bu?* Kanepeden bir minder çalıp geri getiriyor, çok sevimli.

Onu önüme atıyor, sert minderin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve ağzının kenarından bir sırtış geçiyor. Boxer külotumu önümden çekerek uzun aletimi serbest bırakıyor ve dudağını ısıyor.

Hepsi senin için Minik Kuş.

Kolanımı yumrukluyor, dudaklarını yalıyor ve beni yukarı aşağı hareket ettiriyor. Ön sperm damlası ucumda parlıyor. Ağzı açık, dili tabanımdan tepeme doğru sıcak bir iz çiziyor.

"Tanrım, şu anda çok seksi görünüyorsun," diye inliyorum, dantelli sütyeninin içinde külot giymeden göğüsleri yukarı kalkmış ve yuvarlaklaşmış. Yüzünde gururlu bir ifadeyi ima eden yumuşak bir gülümseme beliriyor. Kalçalarını birbirine kenetliyor, pürüzsüz avuçlarını bir kez daha üzerimde gezdiriyor.

Kıvrımlı küçük vücudunun beni bu şekilde ne kadar iyi aldığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Parmakları kıcımlı yoğururken diğeri sikimin tabanını çevreliyor. Ağzını açıyor ve düzleşmiş, sırlı dilini ucumla boyuyor, geri

Dondurma külâhı gibi bir ileri bir geri. Kalan ön sperm damlacıkları dili tarafından toplanıyor ve hınzır bir gülümsemeyle yutkunuyor. *Alay.*

Çenesini kendime doğru eğiyorum ve başparmağımın alt dudağını aşağı doğru itiyorum. "Aç kapıyı bebeğim."

Gözleri kararıyor ve kızımı böyle görmeye bayılıyorum. Memnun etmek için çok hevesli. "Evet baba," diye fısıldıyor dudakları etrafında dolanmadan hemen önce. "Evet baba"

Gözlerindeki sahiplenme duygusu bir heyecan dalgasını da beraberinde getiriyor. Bana bu kelimeyi kullanan başka bir kadının anısını siliyor.

"Bridget," diye homurdanıyorum.

Ağzını doldurma hissine alışıırken sıcak kadife dili sikime masaj yapıyor. Bu saf bir mutluluk. Daha derine itiyor ve bir gümbürtü boğazıma doğru ilerliyor. Eğilerek sütyeninin kopçasını açıyorum; kalçamı bırakıp kolunu kayıştan çekiyor. Tam boyuma doğru doğruluyorum ve ona bakıyorum. *Heyecan verici.* Buna günlerce hayret edebilirim. Aletimi ağzıyla almasını, meme uçlarının çakıllaşmasını izliyorum. O gri geyik gözleriyle bana bakıyor ve ben eriyorum.

"Çok güzel."

Dili ucun etrafında fiskeler vurup dönüyor.

Yüzünü kavriyorum ve başparmağımın yanağını okşuyorum. "Boğazından aşağı kayarken bana o güzel gözyaşlarından biraz verecek misin?"

Kalçaları sıkıca sıkışıyor ve aletimin etrafında yankılanan bir inilti çıkarıyor. Dudaklarının ötesine, dolgun göğüslerine bakıyorum ve benden her çekişinde kabarmalarını izliyorum. Emerken kavrayışını büküyor, daha fazla kayganlaştırıcı ekliyor.

"Çok fazla geliyorsa bacağıma üç kez vurmanı istiyorum. Göster bana." Yukarı bakıyor.

Tap. Tap. Dokun.

"Aferin kızıma."

Mırıldanıyor ve beni boğazının arkasına doğru yönlendirdiğinde gözleri kapanmadan önce gözlerindeki açlığı görüyorum. *Lanet olsun.* Kollarımdan birini arkamda tezgâha dayıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

"Hazır mısın?"

Başını hafifçe sallayınca devam ediyorum.

"Beni ne kadar iyi alabileceğini göster."

Beni içine çekiyor ve boğazının arkasını sıyrıyorum. Geri çekiliyor, sadece ucunu ağzında bırakıyor ve burnundan nefes alıyor. Onu kapatıyor

Gözleriyle beni daha derine itmek için burnunu sokuyor ve her şeyimi kabul etmek için kendini açıyor.

Lanet olsun.

"Bana bak, bebeğim. İşte böyle, aynen böyle."

Saçlarını yumruğuma dolayıp onu geri çekiyorum. Nefesini içine çektiğinde, ağzına girebildiğim kadar derine giriyorum. Üst dudağı karnımın tabanını öpüyor ve onu orada tutuyorum. Bununla nasıl başa çıktığını görmek istiyorum. Beni memnun etmek için bu kadar çok çalıştığını görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor.

"İşte benim güzel kızım. Hepsini al."

Oksijen ciğerlerini yakarken şakakları ve yanakları pembeleşiyor. Bana karşı homurdandığını ve bacağıma tek bir tokat attığını hissettiğimde, serbest bırakıyorum ve dudaklarından çekiyorum, dudaklarını sikimin başına bağlayan bir tükürük ipliği.

"Yine," diyor dudaklarını yalayarak. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O her ıslak rüyanın hayata geçmiş hali.

"Gerçek değilsin. Derin nefes al, Prenses."

Söyleneni yapıyor ve ben tekrar boğazına gömülüyorum, tüm uzunluğumu yutmaya çalışırken kasları etrafımda esniyor.

"Siktir."

Saçlarını çekiştiriyorum, burnundan bir nefes daha almasını sağlamak için ağzını birkaç kez üzerimde sallıyor. Önümdeki manzaraya hayranlık duyuyorum.

Ben girip çıktıkça zıplayan göğüsleri, gözlerindeki parıltı, su çizgisinin kenarında kabarın gözyaşları, onlara sahip çıkmamı bekliyor. Uyluklarının iç kısmında parlayan yapışkan ıslaklık sadece arzu alevlerini körüklüyor. Sikimde boğulurken bu kadar tahrik olmasına bayılıyorum. O susamış, somurtkan dudakları etrafıma sarılmış, yanakları çukurlaşana kadar emiyor. Bana teslim olma ve boyun eğme ihtiyacı kalbimi çekiştiriyor. Bu kadın nasıl benim oluyor?

İnliyor, içimden zevk dalgaları yayılıyor ve beni hızımı artırmaya teşvik ediyor. Ağzını sikene kadar hızlanıyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye övüyorum o beni lanet bir şampiyon gibi alırken.

Boğuk bir inilti içime bir ürperti gönderiyor. Tükürüğünün kenarda birikmesini ve dudaklarından damlamasını izlemek sarhoş edici.

Dizlerini açarken, ellerinden biri düşüyor ve kalçalarının arasında kayboluyor.

"Doğru, bana bunu ne kadar sevdiğini göster. Ben boğazına gömülüyken o mükemmel amcığı tekrar boşaltmanı görmek istiyorum."

Çekiyorum.

"Nefes al. Sonra gevşe," diye emrediyorum.

Bunu yaptığında, ellerimi yüzünün her iki yanındaki saçlarına sokuyorum ve onu orada sıkıca tutarak kendimi geri itiyorum. Önce öğürüyor ama refleksi üzerindeki kontrolünü çabucak geri kazanıyor. Yavaşça girip çıkarken şakaklarındaki kırmızının yanaklarına doğru çiçek açmasını izliyorum. Bu kadar derine girdiğimde nefes alamıyor. Çılgınca klitorisini ovuşturuyor ve kalçalarını daha yukarı kaldırarak kendi ihtiyacını kovalıyor.

"İyi hissediyor musun bebeğim? *Neredeyse oldu*, çok iyi gidiyorsun. Bırakır bırakmaz büyük bir nefes almanı ve benim için gelmeni istiyorum." Onu üç saniye daha tutuyorum ve gözlerinden yaşlar döküldüğünde, bu beni mahvediyor.

Hızla dudaklarından çekiyorum. Öksürüyor ve ciğerlerine dolan oksijen bir anda orgazm olarak geri dönüyor. Nefes nefese kalıyor ve beni tekrar ağzına götürmeden önce derin bir nefes alıyor. Sikimin etrafında inlerken öğütüyor ve kıvranıyor. Tekrar tekrar içine dalıyorum. Ne kadar kararlı olduğuna hayranım. Büyüleyici.

"Her damlasını yutacaksın, değil mi?"

İçimde oluşan baskıyı bırakıyorum. Parmakları kıcıma giriyor ve ben ona pompalarken o da leğen kemiğime gömülüyor. Sessiz çığlıkları daha da heyecan katıyor ve içimdeki gerilim patlıyor. İticilerim ritmini kaybediyor ve boğazından aşağıya sperm fışkırıyor ve içimden bir hırıltı kopuyor. Saçlarını çözüyorum ve sikimden kayarak beni yalayıp temizliyor. Yüzü kızarmış, çenesi tükürükle ıslanmış, saçları birbirine karışmış. O en güzel kaos.

"Tanrım, harikasın." Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Öpüşüm hayranlık dolu, dilinde kendimi tadıyorum ve çenesindeki salyayı temizlemek için başparmağımı dudağının altına siliyorum. Dağınıkken bile muhteşem. Şakağını öpüyorum ve vücudunu kendime doğru kıvırıyorum, hâlâ nefes nefeseyim.

"İyi iş çıkardın, bebeğim. Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum."

YİRMİ ALTI

LONAN

W Bacakları bana sarılmışken, tekrar gitmeye hazır olduğunu hissedebiliyorum. Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak. Onu yatak odasına taşıyarak kalın, kabarık yorganın üzerine bırakıyorum ve buruşuk elbisesinin düğmelerini açıyorum.

Son yirmi dakikadır karnıma yapışmış olan gömleğimi.

Tırnakları karın kaslarımı kazıyor ve kaşlarımı çatarken dudaklarım sırtıyor.

"Üzgünüm, bir süredir bunu yapmak istiyordum."

"Oh, öyle mi? Beklentilerinizi karşıladı mı?"

"Bilmiyorum. Bunu hep sen içimdeyken yapmayı hayal ettim." "Beni öldürüyorsun."

Gülüştü rahatlamış, mutlu ve doygun. Bu kadının şu anda dünya umurunda değil. Buna bayıldım.

Yatakta diz çöküp kalçalarının üzerine oturuyorum. Ellerim kalın kestane rengi saçlarından narin boynuna, göğüslerinin ve her nefes alışında yükselen sivri meme uçlarının üzerinde geziniyor. Onları daha aşağıya, karnının üzerine sürüklüyorum. Parmaklarımı yayarak kalçalarını okşuyorum ve eğilip karnına bir öpücük konduruyorum. Vücudunun o kısmı içimde ilkel bir şehvet duygusunu tetikliyor. Yumuşaklığı beni çıldırtıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, tırnaklarını kafa derimde gezdiriyor. Boğazıma yeni bir ağrı tırmanıyor. Duygularla dolu - bu kadar iyi bir şeyin sürmeyeceği korkusu ve sürmesi için umutsuz bir umut. Bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Onu ezmek için dirseklerimden destek alıyorum. Elleri boynumu buluyor ve ağzımı kendi ağzına götürüyor. Dudaklarının kenarını yalıyorum, dilimle onu açmaya ikna ediyorum.

"Becer beni, Lonan," diye yalvarıyor dudaklarıma karşı o nefessiz, hışırtılı sesiyle.

"Bir prezervatif alayım." Komodinime uzanmak için doğruldum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Ne önerdiğini düşünürken ağır bir duraklama geçiyor. "Temizim."

"Ben temizim." Yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için mücadele ediyorum ve aletim yeniden canlanıyor. "Hiç kimseyle çıplak kalmadım."

Dizlerini büküyorum, baldırlarını kaldırıp ayırıyorum, böylece uyluklarının arasına diz çöküyorum. Açıkta kalan amı çok hazır. Onu tekrar tatmak istiyorum. Çömeliyorum ve göbeğinden klitorisinin tepesine kadar yalıyorum. Tadı ekşi bal gibi ve ben buna bağımlıyım.

"Yapmak zorunda değiliz eğer-"

Sikimi kavriyorum, yumruğumun içinde yavaşça okşuyorum. İç dudaklarının arasından ve şişmiş yumruğunun üzerinden kayarken hevesli gözlerle izliyor ve yumuşak bir nefes veriyor. Topuklarımın üzerine oturuyorum ve kapüşonlu göz kapaklarının arasından ona bakıyorum. Yastık bulutunun üzerinde baştan çıkarıcı bir melek gibi benim için orada yatıyor.

"Hayır. Seni bu şekilde götürüyorum."

Başparmağımla açıklığının izini sürüyorum, önce bir, sonra iki parmağımı sokarak onu daha da genişletiyorum. Çenemi göğsüme indirip bir damla tükürüğün ereksiyonumun başına düşmesine izin veriyorum. Islak ama çok sıkı ve şimdiden parmaklarımı sıkmaya çalışıyor.

Bakışlarımız buluşuyor ve aramızda bir güven ve şefkat anı geçiyor Biz.

Bir elimle kalçasını kavriyorum ve sikimi girişine doğru itiyorum. Yavaşça Her santimetrekaresine dolana kadar içine batacağım. Bu bir söz gibi geliyor. Olmam gereken yer burası, bunu göğsümde sıkıca hissediyorum. Sanki bu an hayatlar boyunca planlanmış ve birlikte olmamız her zaman kaçınılmazmış gibi. Otelden farklı. Duygusal ve ham.

Dudakları aralanıyor ve gözleri

açılıyor. "Lonan. Bu ..."

"Biliyorum, bebeğim."

Vücutlarımız birbirimiz için yaratılmış gibi uyuyoruz. Düşüncelerimin kenarını tırmalayan duyguları yutuyorum ve elimdeki göreve odaklanıyorum. Vücudu ani dolgunluğa uyum sağlamak için geriliyor. Kendimi kontrol edemiyorum, çünkü dışarı sürüklüyorum ve tekrar içeri itiyorum. Hiçbir şey Bridget gibi hissettirmemişti. *Benim Bridget'im*. Onun uyarılması sikimi kaplıyor ve hareketlerim daha akıcı hale geliyor. Ağırdan almaya çalışıyorum ama onunlayken bunu sürdürmek çok zor. O bakıyor

Birbirine bağılı bedenlerimize bakıp küfrediyor. Tekrar tekrar içine girip çıkmamı izlerken alt dudağının köşesini ısıyor. Onun *bizimle birlikte olduğunu* görmek heyecan verici.

"Aman Tanrım. Lütfen, beni sikmeyi asla bırakma." Bir inilti çıkarıyor ve gözleri sıkıca kapanıyor. Artık ağırdan almak yok. Avucumu boynunun dibine yerleştiriyorum, gözleri açılıyor ve nefesi kesiliyor.

"Gözlerini aç, tatlım. Sana yumuşak davranmaktan bıktım. Sana kime ait olduğunu göstermenin zamanı geldi."

"Uh-huh." Başını sallıyor, bana erişim sağlamak için kıcını kaldırıyor.

Elim altına bir yastık sıkıştırıyor. Bileklerini sarıyorum ve başının üzerinde tutarak parmaklarımızı birbirine bağlıyorum. Uzun vuruşlarla içine giriyorum, ucuna kadar çekip tekrar sokuyorum. Dumanlı bir inilti dudaklarından kaçıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en seksi ses olabilir. Meme uçlarından birini ağızıma alıyorum ve çığlık atana kadar dişlerimin arasındaki basıncı nazikçe artırıyorum, sonra acıyı iyileştirmek için dilimi kullanıyorum. Göğüslerinin altını ısıyorum, dişlerimle onu işaretliyorum.

"Çok derinsin." Nefes veriyor.

"Ve sen her santimi çok iyi alıyorsun, bebeğim."

Etrafımda kenetleniyor ve ben inliyorum. Pozisyon değiştirmem lazım, yoksa daha başlamadan bitireceğim.

Ellerini bırakıyorum ve topuklarımın üzerinde doğruluyorum. Baldırlarını omuzlarıma koyduğumda titriyorlar ve ona bir gülümseme gönderiyorum. Bu küçük istemsiz hareketler çok değerli. Aletim dibe vuruyor ve o irkiliyor-çok *derine*. Bacaklarından birini omzumdan çekip diğer bacağımın üzerinden geçiriyorum, onu yana çeviriyorum ve kıcının yan tarafını bana gösteriyorum. Gözleri yeni pozisyonda dalgalanıyor.

"Lonan," diye sızlanıyor tekrar içine girdiğimde. "Boşalacağım."

Elimin kıcında çıkardığı ses odayı dolduruyor ve dişlerini sıkıp bana bir bakış atıyor, tekrar yapmaya cesaret ediyor.

"Ohhh, sevgilim ... ben söyleyene kadar olmaz." Ben tsk.

Aşağı bakıyorum ve amının yavaş, telaşsız vuruşlarına dayanmasını izliyorum, sabrını sınıyorum. Daha fazlası için yalvardığında, çekiliyorum, onu yüzüstü çeviriyorum ve avucumu pembe el izinin üzerine masaj yapmadan önce diğer yanağına ilkiyle eşleşmesi için bir alkış daha bırakıyorum.

Başını eğip bana bakıyor, hayal kırıklığına uğramış, tekrar içine girmemi bekliyor. Kolumu karnına doladım ve onu dizlerinin üzerine kaldırdım.

Onları hızla açıyor, rahatlamaya hevesli. Sikim arkadan klitorisine tokat atıyor ve uyarılmışlığı sıçırıyor. *Lanet olsun.*

"Çok ıslak," diye mırıldanıyorum.

Bana geri dönmeye çalışıyor, aletime sürtünüyor, onu oyalamamdan kurtaracağımı umuyor. İşe yaramayınca, içinden sinirli bir hırıltı çıkıyor ve ben kıkırdıyorum.

"Tanrım, çok muhtaçsın. Neyin var? Buna aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıyor. Onun seksi, huysuz tarafı cehennem gibi sıcak ve ben onu becermek istiyorum.

"Akşam yemeği için yalvardığımı duyayım."

"Lanet olsun, Lonan!" Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Ne kadar kocaman gülümsediğimi görmüyor. "Gelmem lazım. Lütfen. Lütfen, çok yakınım!"

Eğilerek ağzımı omzuna götürdüm ve fısıldadım, "Seni dolduracağım ama amın ben yeter diyene kadar beslenecek, anladın mı?"

Başını sallıyor.

Damlayan amına inmeden önce kıcını bir kez daha tokatlıyorum. O da benim momentumuma katılıyor, ön kollarının üzerinde sallanıyor ve kendini tekrar tekrar bana doğru itiyor. Yumuşak müzik, etin ete çarpma sesleri, nefesler ve inlemelerle boğuluyor. Hızımı artırıyorum ve o da buna ayak uyduruyor, hızlı temposunu elinden geldiğince uzun süre koruyor. Sıkıştığında ve hareketleri düzensizleştğinde, kalçalarını tutuyorum ve bizi aynı ritimde tutarak ona vuruyorum. Yandan baktığımda ağzının açıldığını ve gözlerinin kapandığını görüyorum.

"İşte böyle. Bu aletle nasıl boşalacağını göster bana."

Ve boşalıyor. Duvarları mengene gibi.

"Bridget. Siktir."

Onun iniltilerini dinlemek ve ereksiyonumun etrafındaki nabzını hissetmek, dikkatimi bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka her şeye yönlendirmemi sağlıyor. Yükümü erken üflememek için horozumun tabanını sıkıca yumrukluyorum, tam kenarda. Hareket edemiyorum, yoksa bitireceğimi biliyorum. Bunun bu kadar yoğun olacağına hazırlıklı değildim.

Etrafımda gevşiyor ve dizlerinin üzerine kalkıyor, denge için elini boynumun arkasına doluyor. Ellerimi her kıvrımın üzerinde gezdiriyorum, bir elim göğüslerine doğru, diğeri klitorisini buluyor.

"Bana bir tane daha vereceksin," diye emrediyorum.

Beni öpmek için başını çeviriyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. O mükemmel.

"Sana binmeme izin ver."

Evet. Bir dahaki gelişinde, bunu yüzünde görmek istiyorum.

Boğazımdan karanlık bir kıkırdama kopuyor ve her seferinde yavaşça bir inç çekiyorum. Boşluktan inliyor.

Yatak başlığına yaslandı, üstüne tırmandı ve arsız bir gülümsemeye yavaşça aletimin üzerine indi. Bana kendi ilacımın tadına baktırıyor.

Kıçına sert bir şaplak atarak onu hazırlıksız yakaladım. "Dalga geçilmesinden hoşlanmıyorum."

Yüzünde şeytani bir sırıtma belirliyor ve çenesini kaldırıyor. "Bunu aklımda tutacağım."

Tırnakları karın kaslarımı tekrar kazıyarak yumuşak izler bırakıyor. "Çok daha iyi," diyor kesin bir ifadeyle.

Ellerini göğsümün üzerine koyuyor ve kontrolü ele alıyor, dönerken klitorisini gıcırdatıyor, ara sıra shaftımda yukarı ve aşağı kayıyor. İri ellerim göğüs kafesinin üzerine uzanıyor ve sert pembe meme uçlarını parmaklıyorum. Arkasına yaslanıyor, göğüslerini dışarı çıkarıyor ve üstümde sallanırken ellerini dizlerime koyuyor. Çok güzeldi.

"İşte böyle, bebeğim. Hepsini al."

Açıktaki klitorisinin kenarlarını çimdikliyorum ve bir siren gibi bağıriyorum. Arkama uzanıp taşaklarımı çekiştiriyor. *Kahretsin.*

Adını inletiyorum ve ona bir şaplak daha atıyorum. Bir diğerine yaklaşırken hareketleri daha tutkulu hale geliyor.

"Yatak başlığına tutun."

Bunu yaptığında, o tatlı kalçalarını kavriyorum ve içine doğru itiyorum, göğüslerinin zıplamasını sağlıyorum. Ellerimde bu kadar yumuşak hissetmesine, bu kadar kavranabilir olmasına bayılıyorum. Kendini sabit tutarken tahtayı sıkıyor.

"Lonan, boşalacağım." Yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırıyor ama ben bırakmıyorum. Her soluk, miyavlama ve hırıltılı inleme odayı dolduruyor ve amcığı etrafımda şiştiğinde, onu tutmak tam bir cehennem.

"Bırak. Tuttum seni."

Dizlerinin arkasına uzanıyorum ve onları daha geniş açıyorum, onu yukarı ve aşağı kaydırıyorum, uzun vuruşlarla onu beceriyorum.

"Durma, durma," diye hıçkırıyor. Titreyen bacakları sarsılıyor ve her zevk çılgılığı beni kendimden geçiriyor. Konsantre oluyorum ve bunu hissedene kadar devam ediyorum.

Onu sertçe çek. Tam eşiğinde. "Lanet olası
en tatlı amcığa sahipsın."

Bridget sertleşip adımını mırıldandığında, benim için her şey biter. Alabora olduk. Ağzını ağzıma getiriyorum ve onu tek oksijen kaynağım gibi öpüyorum. Ellerimi saçlarına gönderiyorum, nefes nefese kalıyorum ve kalbim hızla çarpıyor, onu sahip olduğum her şeyle öpüyorum. Yavaş yavaş tekrar yüzeye çıkarken dilimin her bir darbesi uzuyor. Vücudu benimkinin üzerine çöküyor. Nutkum tutuldu. Dudaklarımı boynuna bastırırken parmaklarımı kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum. Birlikte uzanıyoruz ve nefeslerimizi tutuyoruz.

Dikkatlice içinden çıkıyorum, sıcaklığını şimdiden özlüyorum ve o yumuşak bir nefes veriyor. Kendimi yataktan çıkmaya zorlayarak banyodan sıcak, ıslak bir bez getiriyorum. Onu temizlemeden önce, içinden sızan döllerimin X-rated görüntüsünü alıyorum. Çok güzeldi. Saçları vahşi, yüzü kızarmış ve gözleri hala coşkuyla dolu.

O tamamen benim.

Çarşafın altına giriyorum, kollarımı onun sıcak bedenine doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, sırtı önüme geliyor. Omzuna öpücükler bırakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Aç mısın?" *Çünkü ondan sonra bir deri bir kemik kaldım.*

"Yemek!" diye panikliyor.

"Sakin ol, sadece ne yapmam gerektiğini söyle."

Bana talimatlar verdi ve beni bir görev için mutfığa gönderdi.

Yatağa iki kase ıstakozlu mantı ile döndüm. *Bu kadın nasıl gerçek olabilir?* Birkaç film seçeneği seçmiş, yorganıma sarılmıştı. Ona bir kase uzattım ve onları yedik.

Gecenin geri kalanı onun bedenime kıvrılmasıyla, nefesini tenimde hissetmekle, ayaklarının baldırlarımı okşamalarıyla, sırtında çizgiler ve daireler çizmekle geçiyor. Hangi program olursa olsun dikkatimi vermiyorum. Sadece onunla geçirdiğim bu anı ve onun kollarıma, hayatıma ne kadar mükemmel bir şekilde sığıldığını ebedileştirmek istiyorum.

YİRMİ YEDİ

LONAN

"D Değişin! D değişikliği," diye bağıyor Koç yedek kulübemize. Bacaklarım devreye giriyor ve düşünmeye bile vakit bulamadan panolardan atlıyorum. Patenlerim buza vuruyor ve tarafsız alanda uçuyorum.

aksiyonu yakalamak için.

Hanson ve ben değişikliğimizi yaparken ön kontrolümüz pakı kalelerinin arkasında tuttu. Hanson çoktan solda pozisyon almıştı ve Conway'in pakı adamlarından birinden uzaklaştırması için tam zamanında gelmişti. Pak tahta boyunca yuvarlandı ve Hanson mavi çizginin hemen içinde kontrolü ele aldı. Bölgeye doğru uçuyorum ve Hanson pakı daha önce milyonlarca kez yaptığımız gibi doğrudan sopamın bandına gönderiyor.

Diğer takım da bizimle aynı anda defans oyuncularını değiştirdi ama Hanson ve ben her ikisinden de bir adım öndeydik, yani pak benim sopama çarptığında kaleciyle aramda sadece bir patenci vardı. Conway ve Banks hala köşede birkaç adamıyla birlikteydi ama Sully açtı, kaleye yaklaşıyordu, bir fırsat bekliyordu ve ben de ona tam olarak bunu verecektim.

Önümdeki rakip patenci sağa doğru bir şut ya da bilek vuruşu yapmak istediğimi biliyor. Sağa sertçe dönüyorum ve o da ısırıyor. Dengem bozuldu ama hala kontrolümde, sallanıyorum ve açıktayım.

Kahretsin! Çok sert vurdum ve çok hızlı hareket ediyorum. Forehand vuruşu için geri çekilme şansım yok. Bırakın saygın bir vuruş yapmayı, bu avantajı bir saniye daha koruma şansım bile yok. Dengemi yeniden kazanmaya çalışmaktan vazgeçiyorum ve düşmeye başladığımda, Sully'ye doğru en iyi pası, yani toplayabildiğim tek pası gönderiyorum.

Buza çarptım ve sol köşeden çıkan Conway ve Banks'in de aralarında bulunduğu patencilerin arasına doğru kafa üstü kaydım. arpmak üzere olduğum duvardan başka bir şey göremiyorum ama yine de duyabiliyorum.

Tahta sert lastiğe çarpar ve bir saniye sonra çınlayan metal pisti doldurur. Bu ses her oyuncunun ve taraftarın nefesini tutmasına neden olur.

Tahtalara çarpıyorum, şu anda ne kadar pozisyonsuz olduğumun farkındayım ama sonra sis ddğnn derin ve görkemli yankısıyla sarmalanıyorum. Bu bir gol.

Kahretsin, işe yaradığına inanamıyorum. Oyunun bitmesine 10 dakika var ve sonunda 1-0 ndeyiz.

Ayağa kalkıyorum ve takım arkadaşlarım kutlama için etrafımı sararken bir kez daha tahtalara çarpıyorum.

"Aferin, Burke!" Conway bağırıyor.

"Harika bir pas dostum!" diyor

Sully.

"Koyduğun için teşekkürler. Sen olmasaydın asla zamanında geri dnemezdim."

"Madaroni ve Peynir! Akşam yemeği için ne istiyorsun?" "Tavuk nugget!"

Dolapları ve kileri açıp istediği akşam yemeği için panko ekmeği veya mısır gevreği kırıntısı arıyorum. Maddie yanıma geliyor ve bacaklarımın altından geçerek yanımdaki buzdolabının içine bakıyor.

"Birdie Teyze, tavuk nugget yapmayı biliyor musun? Burada hiç tavuk var mı?" Mads bağırır.

"Var," diyor, buzdolabıyla aramıza girerek. Dondurucuyu açıyor ve dinozor şeklindeki donmuş nugget'lardan oluşan bir torba çıkartıyor. Bir şef için bu hile yapmak gibi geliyor.

"Yirmi dakika boyunca 200 santigrat derece. Her şeyin ev yapımı olması gerekmiyor. Ayrıca, dinozor gibi şekillendirildiklerinde daha lezzetli oluyorlar. Değil mi Mads?"

"Evet!" Maddie filmini izlemek için televizyona doğru koşarken bağırıyor.

Bridget arkasını döndüğünde belini çimdikliyor ve kollarımı arkadan ona doluyorum. Boynunu ısıyorum ve fısıldıyorum, "Fahrenheit dönüşümleri üzerinde çalışmalıyız, Minik Kuş."

"Kendine gelmelisin, Maddie'nin-"

"Asla." Dönüp bana bakıyor ve gülümsemesini bastırmaya çalışıyor.

Tanrım, bu kızı seviyorum. Bu sadece lafın gelişi. *Aşk-aşk* değil. Değil mi? Ona nasıl baktığımı sorgulamasın diye dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Maddie bu gece bizim evde yatıya kalacak ve Bridg ile ben parmak boyalarından meyve atıştırma malzemelerine kadar her şeyi planladık. İşin çoğunu o yaptı. Hatta dino nugget'ları bile hazırlamıştı. Ama Maddie, Birdie teyzesine özel bir sürpriz yapmak istiyor, ben de ona biz kek pişirirken onu ayak işlerine gönderebileceğimizi söyledim. Tamam, onları pişirmek değil de mağazadan alınmış on iki paket keki kazıyıp yeni krema ve serpintilerle yeniden süslemek. Bir bok pişiremiyorum.

Bridget'i daha fazla ketçap alması için gönderdim. Buzdolabında biraz olduğuna yemin ediyordu ve haklıydı da. Buzdolabındaydı, lavabonun altına doldurmadan hemen önce.

Bridget asansöre adımını atar atmaz Maddie'ye başımla selam veriyorum. "Kekler için hazır mısın? Hızlı hareket etmeliyiz."

"Hadi gidelim!" Eşyalarını kaptığı gibi küçük ayaklarının üzerinde mutfığa doğru koşuyor.

Yeni kremamı çıkardım - en azından fırından aldığınız iyi bir şey, teneke kutudaki boktan bir şey değil. Maddie kapkekleri dondurmak için elinden geleni yapıyor ama ikimizin ellerine kapkeklerden daha çok bulaşıyor. Önemli olan düşünce. Benimki için dört yaşındaki çocuğu suçlayacağım.

Ne yaptığına bakıyorum ve onu kesinlikle iğrenç miktarda krema ile doldurulmuş bir keke serpme eklerken buluyorum. Ona bakarken bile pankreasım strese giriyor. Benimkinin üzerine pembe krema ile kuş yapmaya çalıştım. En azından, umarım kuş olduğunu düşünüyordur. Römork bağlantısı olarak da geçebilir. Ya boktan bir kuş ya da gerçekten iyi bir römork bağlantısı. Her neyse.

Birdie ketçapla geldiğinde ben de Mads'in parmaklarındaki son krema parçalarını siliyordum.

"Maddie! Bu da ne böyle? Kek mi yaptın? Çok güzeller!" Onunla çok iyi anlaşıyor.

"Lo-Lo bana yardım etti," diye anons ediyor, çenesini dik tutarak.

Bir atı boğmaya yetecek kadar krema ile doldurulmuş kekini gösteriyor. "Vay canına!"

"Bu senin için!" Canavarı Bridget'e doğru itiyor ve Bridget büyük bir ısırık alırken ben orada dikilip yaltaklanmamaya çalışıyorum. *İğrenç.*

"Beğendin mi?!" Maddie ciyaklıyor.

Ağzı doluyken konuşamaz, bu yüzden yüzünü buruşturur ve iki başparmağını kaldırır.

En iyisi. Teyze. En İyi Teyze.

Onun iyi gizlenmiş acısına gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum.

"Lonan, bunun tadı harika, denemelisin!" diyor ağzıma tıkıştırmadan önce. Aman Tanrım. Dişlerim çınlıyor.

"Yap. Çok iyi," diyorum çiğnemeler arasında.

"Kapaklerde gerçekten süperim, ha?" Maddie sandalyenin üzerine çıkıp bacaklarını ileri geri sallarken bir yandan da mutlu bir şekilde şekerli eserinin puantiyeli astarını soyuyor.

Bu sefer Bridget gülmemeye çalışıyor ve sonunda son lokmasını da yutuyor. Başparmağımla ağzının kenarına bulaşan şekerlemeyi siliyorum, sonra parmağımdaki şekeri emmek için ağzıma götürüyorum.

"Tadın çok güzel." Maddie'nin beni duyup duymadığına bakmak için arkasını döndü. Kool-Aid adamı şu anda duvarı yıksa bile o küçük kız gözünü bile kırpmaz. Etrafında olup bitenleri umursamayacak kadar kapkekine aşı. Zıplayıp gevezelik ediyor, bir yandan da serpintileri saymaya çalışıyor.

"Nasıl oluyor da yüzük takmıyorsun?" Maddie soruyor.

Ha?

"Ne demek istiyorsun ufaklık?" diye sorar.

"Sen ve Lonan alyans takmıyorsunuz. Parmaklarınızda."

Bridget bir an yan gözle bana bakıyor, sonra başını eğiyor ve "Biz evli değiliz, bu yüzden alyans takmıyoruz" diye cevap veriyor.

"Ama siz birlikte yaşıyorsunuz. Ve birlikte yaşayan tüm arkadaşlarımda teyzeleri ve amcaları evli," diyor anlamaya çalışarak.

"Lonan Amca ve ben sadece arkadaşız." Kaşlarım havaya kalktı.

Pardon?

"Evlenmek istiyor musun?" Maddie soruyor.

"Bir gün," diye cevap veriyorum, bakışlarımı müstakbel gelinime sabitleyerek. Bridget boğazını temizliyor. "Tavuk nugget'lar şimdi hazır mı?" "Güzel bir geçiş. Sen ve ben bunu daha sonra konuşacağız."

Akşam yemeğinden -ve kedilerle ilgili bir animasyon filminden- sonra Babalar baygın. Onlara bakıyorum, başını Bridget'in kucağına koymuş, kıvrılmış yatıyor. Çocuklarımızın neye benzeyebileceğine dair düşünceler aklıma geliyor. Bir gün çocuk sahibi olmak istediğimi biliyordum ama onu Maddie'yle birlikte görmek, aile kurma hayalimin gerçekten ulaşılabilir olduğunu gösteriyor.

"Çok huzurlu görünüyor." Yeğenimize gülümsüyor ve saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyor.

"Onu yatırmaya hazır mısın?"

Fısıldıyorum. Başını sallıyor.

Eğilip onun rahatlamış küçük bedenini kollarıma alıyorum ve onu boş yatak odasına taşıyorum. Onu yatağına yatırmak ve gece lambası ile ses makinesinin açık olduğundan emin olmak için birlikte çalışıyoruz. Bridget parmak uçlarında arkamdan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, onu duvara doğru itiyorum.

Onu öpüyorum, dudaklarını ayırıyorum ve dilimi yavaşça onunkine bastırıyorum.

Şekerli bir tat ağzımı doldururken dudaklarım onunkine karşı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tadın hâlâ kek kreması gibi." "Film

sırasında bir tane aşırdım."

Kıcını tutarak, ne kadar sert olduğumu hissedebilmesi için onu ortama kaldırdım. am.

Dilimi tekrar ağzının içinde gezdiriyorum. "Yaramaz kız."

Bacaklarını bana sıkıca sarıyor ve ben de onu yatak odama taşıyorum.

Yanlarını kavriyorum ve onu yatağın kenarına fırlattığımda küçük bir çığlık kopuyor. Ortada. Sanki bir gösteri bekliyormuş gibi dirseklerinin üzerinde oturuyor. Gömleğimi ensemden kavrayıp başımın üzerine çekiyorum. Kemerimi çözdüğümde keskin bir nefes alıyor ve kalçalarını birbirine bastırduğunda yüzüme geniş bir sırıtma yayılıyor. Avuçlarımı baldırlarına sararak onu yatağın kenarına doğru çekiyorum.

"Benim için soyun, meleğim."

Kazağını hızla çıkardıktan sonra tekrar uzanıyor, sırtını dikleştiriyor ve taytını aşağı itmek için kıcını kaldırıyor.

Ayak bileklerinden çekip çıkarıyor ve odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Ya uyanırsa?"

Başımınla daha önce kurduğum bebek monitörünü işaret ettiğimde omuzları gevşiyor.

Yemekten önce söylediklerini hatırlıyorum. "*Lonan Amca ve ben sadece arkadaşız.*"

Bunu beni kızdırmak için mi yaptı yoksa gerçekten böyle mi hissediyor bilmiyorum ama ileride beni teyzesini öperken gördüğünde zavallı çocuğun kafası karışacak.

Kotumu ve boxer'ımı indiriyorum, ereksiyonumu tembelce okşarken onlardan çıkıyorum. Onun hırıltılı nefesi beni daha da sertleştiriyor. Yatağın kenarına oturduğumda kucağıma sürünüyor ve kalçalarımın binerek göğüs dekoltesini göz hizasında konumlandırıyor. Sütyenini aşağıya doğru çekiyorum ve sertleşmiş tepe noktalarının her birini ağzıma alıyorum, nazikçe ısıyorum ve dilimi her birinin etrafında döndürüyorum. Elleri tüy gibi dokunuşlarla enseme doğru hareket ediyor.

Şimdi doğru gibi görünüyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, elim kıcına çarpıyor; yankılanan şaplak duvarlarda çınlayacak kadar yüksek, bu bir ceza.

"O da neydi öyle?" Sesi kesildi. Kalçalarımın üzerine çöküyor ve acıyı ovuyor. El izimin pembe lekesini yatıştırmak için yoğuruyorum.

"Bu yeğenimize *sadece arkadaş olduğumuzu söylediğin* içindi. Sana soyunmanı söylediğimi sanıyordum." Parmağımı G-string'inin üst kısmına sokup çekiyorum. "Bunların hala üzerinde ne işi var?"

Çoktan sırlıslıklam oldu. Aletim bizi ayıran küçük dantel parçasına değdiği anda bunu hissettim. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve gülümseyerek başını salladı, onları çıkarmak için hiçbir hareket yapmadı ve ben sabırsızlanmaya başladım.

"Yap beni."

Boğazımdan bir gümbürtü yükseliyor ve külotunu kenara iterek tüm ereksiyonumu içine sokuyorum. Olağanüstü bir kadın gibi her santimini içine alırken ağzı açık kalıyor.

"Lonan!" diye soluyor, uyarılmışlığı etrafımda salyalar akıtıyor.

"Bak benim için ne kadar ıslanmışsın. Hâlâ sadece arkadaş olduğumuzu mu düşünüyorsun bebeğim?" Alt dudağını ısırđım.

"Sana söz veriyorum. Asla sadece arkadaş olmayacağız. Yalan söylemeye çalışabilirsin ama tatlı amcığın" -klitorisine baskı uyguluyorum- "arkadaştan fazlası olmak için yalvarıyor."

Bacakları titriyor ama henüz bırakmıyorum. Onu öpüyorum, şefkatimin her zerresini dudaklarına yerleştiriyorum.

"Kıçına şaplak attığımda hâlâ arkadaşın oluyor muyum? Seni böyle öptüğümde? Boşaldığında titreyecek ve sarsılacak kadar damlayan amının içine gömüldüğümde?"

Boyumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. "Lonan," diye uyarıyor.

"Aletimi sanki senin için yapılmış gibi sürerken sadece arkadaşım mısın?"

Kasları kasılıyor ve daha fazla kaldıraç için ayaklarından birini dikeyliyor. Aramıza uzanıyorum ve bacaklarının arasındaki hassas sinir demetini ovuyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve doğrudan ruhuma bakıyor. Kasları geriliyor ve son iniş darbesinde etrafımda kenetleniyor. Titriyor ve usulca inleyerek amını bana sürüyor. Şimdi benimkini almaya hazırım.

Elimle boynuna sarılıyorum. "İşte bu, Prenses. Her damla dölümü sağ. Sadece arkadaş olduğumuzu nasıl düşündüğünü göster bana."

Kaygan ve sıkı ve çok iyi hissettiriyor. Ağzı sessiz bir çılgınlıkla açılıyor. *Çok güzel.*

"Durma, tam orada. Durma, durma," diye fısıldıyor.

Sıktıkça beni daha da içine çekiyormuş gibi hissediyorum. Başparmağımın altında ona masaj yapmaya devam ediyorum. Parmaklarımı ileri geri sürttüğümde, hışırtılı feryadını bastırmak için elimi ağzına vuruyorum.

Geldiğinde, bakışları benimkileri delip geçiyor. Şu anda onun için her şeyi yaparım. Aramızdaki bağ beni doruğa ulaştırıyor.

Onu seviyorum.

Başı omzuma yaslanırken bacağı benimkinin üzerinde uzanıyor. Dizinin arkasındaki yumuşak teni okşarken sakinleşiyor. Rahat bir sessizlik var ama merakım beni bu sessizliği bozmaya zorluyor.

"Bir gün çocuk istiyor musun?"

Bana bakıyor.

"Olabilir. Ya sen?"

"Evet."

"Annen pek ortalıkta yoktu, değil mi? Ailemle mi yaşıyordun?"

Boğazımı temizliyorum. Annem hakkında konuşmak hiç kolay değildir.

"Annem bir alkolikti. Mutlu bir sarhoş değildi. Bana hamile kaldığında babam terk etmiş. Bunun için hep beni suçladı. Ne zaman bir alem yapsa, hafta sonunu beni azarlayarak geçirirdi. Tam bir zorbaydı."

"Çok üzgünüm," diyor, kollarını daha sıkı sarıyor ve bana sokuluyor.

"Jack'lere -ailenize- ilk kez morarmış bir gözle gittiğimde, annemi aradılar ve bir tür anlaşma yaptılar. Ona para mı verdiler, ne yaptılar bilmiyorum. Bugüne kadar ne söylendiğini bilmiyorum ama üniversiteye kadar Hayes olarak yaşadım."

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum, Lonan. Orada olmalarına sevindim ama keşke olmak zorunda olmasalardı. Bu korkunç bir şey. Sen sadece bir çocuktun."

"Sahip olduğum gerçek ebeveynlere en yakın şey onlar. Ve hep bir gün onlarınki gibi bir aileye sahip olmayı hayal ettim."

"Umarım onların yaşadıklarından daha iyidir."

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Malum nedenlerden ötürü bir evliliğin çocuk kaybına dayanması nadirdir. Ama bir şekilde şansları yaver gitmiş. Onlarınki de öyle." Onlarda eşsiz bir şey var. Aşkları sarsılmaz. Ben de Bridget'le böyle bir aşk istiyorum.

"Şu anda size gelecek planları konusunda söz veremeyeceğimi biliyorsunuz, değil mi? Sosyal güvenlik durumum hakkında hiçbir fikrim yok. Zamanım tükeniyor. Biriyle ilişkiye girmek kötü bir fikir."

Kurullara yeni girmişim gibi hissediyorum.

Ne oluyor lan?

"Nasıl yani?"

"Bu bencillik olur. Ben ölü ağırlığım. Krediye, arabaya ya da herhangi bir işe erişimim yok, bir evim yok-Lonan, kelimenin tam anlamıyla tanıdığım herkesten otlanıyorum."

"Bu değil-"

"Evlilik ve çocuklardan bahsediyorsunuz çünkü bunlar şu anda sizin için mümkün. İstesem bile evlilik cüzdanı alamam. İstesem de

sağlık sigortam olsun. Kendime bile bakamazken nasıl bir aileye sahip olabilirim ki?"

"Benimle bir işin var. Sana bir araba alacağım. Krediye ihtiyacın yok. Sen burada

yaşıyorsun

." "Lonan."

"Bridget."

"Aynı şey değil. Bağımsızlığıma ihtiyacım var. Hayatımın çoğunu istenmeyen biri olduğumu düşünerek geçirdim; kendime bağımlı olmayı öğrendim. Bildiğim şey bu. Bu güvenli."

Tanrım, bu kadının güven sorunu üstüne güven sorunu var. Daha başlamadan bizi kapatıyor. Ördüğü duvarlar çok yüksek ve geniş, ama bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Bakışlarımız her buluştuğunda bunu gözlerinde görebiliyorum. Ona her dokunduğumda, daha fazlası için bana bakıyor.

Kanıt Maddesi #177

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 177

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2018

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

25 Temmuz 2018

Birdie ile konuşmuyorum. Asla. Arkamdan iş çevirdi ve sadece üniversiteye başvurmakla kalmadı, aynı zamanda derslere de kaydoldu. Görünüşe göre, bunca zamandır maaşını saklıyormuş. O para bizim geçinmemiz için olmalıydı. Bencil küçük kaltak. İyi ki kurtulmuş. Benden uzak kalmaya dayanamayacağını ve okulda başarılı olamayacağını anladığında buraya sürünerek gelip af dileyecek.

YİRMİ SEKİZ

Birdie

I dizüstü bilgisayarımı açıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Kalbim sıkışıyor. Görünüşe göre ABD Hükümeti yine iş başında. SSA ve İç Güvenlik beni d i z e getirmek için birlikte mi çalışıyor? Bu bir cehennem

Eve hoş geldin hediyesi. Son birkaç hafta hayatımın en mutlu zamanlarıydı, neden böyle olmak zorunda?

Dikkat!

Elektronik Seyahat Yetkilendirme Sistemi (ESTA) aracılığıyla verdiğiniz seyahat izninin süresi önümüzdeki 30 gün içinde dolacaktır. Mevcut bir ESTA'yı uzatmak veya yenilemek mümkün değildir.

VWP kapsamında Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş yaparsanız, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kalış sürenizi ilk kabul süresinin ötesine uzatmanıza izin verilmez. Birleşik Devletler'e giriş yaptığınız tarihte veya giriş damganızdaki tarihten önce Birleşik Devletler'den ayrılmanız gerekir.

İç Güvenlik Bakanlığı tarafından izin verilen sürenin ötesinde kalmak ve Birleşik Devletler'de statü dışı olmak, ABD göçmenlik yasalarının ihlalidir ve gelecekte Birleşik Devletler'e geri dönüş seyahati için vize almaya uygun olmamanıza neden olabilir.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir. Telefonum nerede? Baş aşağı salladığımda çantamın içindekiler masanın üzerine dağılıyor. Telefonum takırdayarak çıktı ve onu kaptım. Ailemle konuşmam lazım.

"Anne? Az önce VWP'min süresinin dolduğuna dair bir e-posta aldım. Ne yapmalıyım?"

"Kahretsin." İlk defa küfür ettiğini duyuyorum. *Aferin anne.*

"Biliyorum. Ne yapmalıyım?" Tekrar ediyorum.

"Babanla konuşmama izin ver. Bunu çözmemiz gerek. Sosyal güvenlik belgelerinizin şimdiye kadar iptal edilmiş olacağını düşünmüştüm. Neden bu kadar uzun sürüyor? Bu akşam gelebilir misin? Akşam yemeği hazırlarım ve her şeyi gözden geçiririz."

"Evet, evet. Tüm bilgilerimi getireceğim." "Lonan'a söyledin mi?"

"Henüz değil."

"Mmm." Ona söylemem gerektiğini biliyorum ama ona sorunlarla değil çözümlerle gitmeyi tercih ederim.

"Yapacağım. Ama önce bir plan yapmam lazım. Sosyal güvenlik ofisini hızlandırmanın bir yolu olmalı. Elimizde polis raporları ve belgeler var. Ve ... ve ... Nefes alıyorum ve hayattayım! Tanrım, birini gökyüzünün mavi olduğuna ikna etmeye çalışmak gibi."

"Bir yolunu buluruz."

İki saat boyunca bir açık bulmaya çalıştıktan sonra tıkandık. Yemek masalarının üzerine kağıtlar saçılmış. Üç açık dizüstü bilgisayar, bir yığın gazete kupürü, hatta açık bir ansiklopedi bile var. Artık kimin ansiklopedisi var ki? Evet, *zenginlerin*. Dördümüz, babam, annem, Jack ve ben bir çıkmazdayız. Ofis koltuğunda dönüyorum. Hareket etmenin beynin sorunları çözmesini sağlayan bir yanı yok mu?

Telefonumu elime aldım ve Lonan'dan gelen altı cevapsız arama ve bir avuç mesaj gördüm. Telefonum sessizdeydi. *Lanet olsun.*

Ben ona cevap yazamadan, ön kapıdan bir amaç uğruna içeri girdi.

"Birdie, ne oluyor?" Telefonunu kaldırıyor, sonra donuyor.

"Oha. Burada neler oluyor?"

"Aramalarını kaçırdığım için özür dilerim. Bazı şeyler üzerinde çalışıyorduk."

"Gibi mi? Belirsizliğinizi detaylandırmak ister misiniz?"

Daireler çizmeye devam ediyorum. "Beni bir an önce Ana Ölüm Dosyası'ndan nasıl çıkaracağınızı bulmam gerekiyor."

Lonan sadece bakar. "Usta ne? Bu bir grup adı mı?"

"Ana Ölüm Dosyası, sosyal güvenlik çalışanlarının fişlerini bozduran herkesin büyük bir listesi gibi bir şey" diye açıklıyorum.

Jack ekliyor: "İşi bitti."

"Hayaletten vazgeçti."

"Çiftliği satın aldım." Gittikçe sertleşiyoruz.

Dönmeyi bırakıyorum ve Jack'e gülümsüyorum, bu eğlenceli ertelemenin içine çekiliyorum.

"Büyük olanı ısır."

"Oda

sıcaklığında."

"Geçmedi; iki yüz dolar toplamadı."

"Tanrım, işiniz bitti mi?" diye sözümüzü kesiyor annemiz, saçmalıklarımızdan bıkmış bir halde.

"Oooh, yaratıcısıyla tanıştı!" Kendime engel olamadım. "Feribotçuya ödeme yaptım!" Jack bağırıyor.

"Yeter!" Babam gürlüyor.

Kahretsin, baba sesini kullandı, Jack'e söylüyorum ve kahkahalarımızı bastırıyoruz.

Babam bana gelen e-postanın basılı bir kopyasını Lonan'a uzatıyor. Bakışları kelimelerin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyor. Gözleri benimkilere ulaştığında, incinmiş görünüyor.

"Bridget, bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Omuz silktim. "Bir planım olana ve bu konuda ne yapacağımı bilene kadar sana söylemek istemedim."

LONAN

Ne? Sonraki bir saat boyunca oturup dinledim, dağınıklığı toparlamaya çalıştım. Zamanımızın bu kadar az olduğunu fark etmemiştim. Ciddi bir şeyler olması gerekiyor.

Bridget ayağa kalkar. "Biraz ara vermem lazım. Başım ağrıyor. Yürüyüşe çıkacağım."

Jack yüzünü ovuşturur ve sandalyesinde arkasına yaslanarak tavana bakar. Ailenin geri kalanı, sanki beş dakika önce orada olmayan cevapları aniden bulacaklarmış gibi hala bilgileri araştırıyor.

Yarın maçım olmadığı için çok şükrediyorum. Geç saatlere kadar oturup İç Güvenlik ve vizeler hakkında aklıma gelen tüm bilgileri internetten araştırıyorum. Göçmenlik sistemimiz tam bir karmaşa. Her şey bu kadar kafa karıştırıcıyken kim nasıl vize alır bilmiyorum.

Yeşil Kart işe yaramayacaktır çünkü uzun zaman önce başvurmuş olması gerekmektedir ve her halükarda bir sponsorluğa ihtiyacı olacaktır. Ayrıca, bu işlemlerin tamamlanması on iki ay kadar sürer ve Vancouver'a geri dönüp baştan başlaması gerekir. Olmaz.

B-1 vizesi çıktı. Bunun için de erkenden başvurması gerekirdi. Ve eski ikametgahınızı terk etmeyi planlamadığınızı kanıtlamadan vize alamayacağınız için uygun bile olmayacaktı-Bridget eşyalarının yarısını satmıştı. Buraya taşındığında bir konutu *yoktu*.

Diğer her şey için, istihdam yoluyla bir sponsorluğa ihtiyacı var ve her şey tekrar tekrar dönen büyük bir Catch-22. Bu çok yorucu. O gidene kadar oturup bunu gün be gün kabullenmeyeceğim. Bu ıstırap verici olur. *Bir şeyler olmalı*.

Bir şeyler elde etmek için şöhretimi kullanmaktan nefret ediyorum, ama belki SSA'da çalışan biri hayranıdır? Süreci hızlandırabilirler mi? Gerekirse ekibin geri kalanından yardım alabileceğimi biliyorum. Ama kiminle konuşacağız ki? Sosyal Güvenlik İdaresi'ni arayıp, "Hey, *ben*

çalışanlarınızdan birine evrak işlerini hızlıca halletmesi için rüşvet vermek gibi. Ofisinizde çalışan Lonan Burke hayranları var mı? Tüm bu olanlar tam bir karmaşa. Yani, insanlar bundan nasıl kurtuluyor?

Sonunda, saat 1:00'de, altın vuruşu yaptım: Nişanlı Vizesi.

Vizeye başvurduktan sonraki doksan gün içinde evlenmemiz gerekiyor, ancak bu doksan gün boyunca ülkeyi terk etmesi gerekmiyor. Eski kimliğiyle Amerika'da kalabilir, böylece evrak işleri devam ederken Kanada'daki sigortasını devam ettirebilir. Bu da bize sosyal güvencesi için ekstra zaman kazandırır. Eğer o Master-Death-Listesi'nden çıkarılırsa, değişen tek şey evlilik cüzdanımızdaki isim olacak. Evlenme teklifimi asla geri almam. Bridget benim. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Sabah avukatımı arayıp başlamak için ne yapabileceğine bakacağım. Sonra da Ken ve Lori-ve Jack'le konuşmam gerek.

"Onunla evlenebilirim."

"Ne?" diyorlar hep bir ağızdan.

"Hepimizin Bridget olarak burada kalabilmesi için kimliğini geri almanın bir yolunu bulmaya çalıştığımızı biliyorum, ancak odaklanmamız gereken şey onu burada, evinde tutmak - bu Elizabeth Fournier olarak kalması anlamına gelse bile."

"Dostum, hayır. Bu iş çığırından çıkıyor. O zaten seninle yaşıyor. Belli ki aranızda bir şeyler var. Bu işi çok ileri götürüyor. Peki ya sonrası?"

"Bakın, bu aile için bir şeyler yapmam için bir fırsat bu. On yaşındayken bana barınacak ve yaşayacak bir yer verdiniz. İzin verin kızıma yaşayacak bir yer, bir yuva vereyim. Burada güvende olur. Ayrıca . . ."

Sessizlik. *Hadi, erkek ol.* "Ayrıca .

. . ." Ken soruyor. "Ayrıca, onu seviyorum."

"Lonan, bu gerçekten çok cömertçe ve bu teklifi reddetmeliyim, ama eğer araştırırsak ve mümkünse, sana hayır demeyeceğim. Bebeğimin eve dönmesine ihtiyacım var," diyor Lori, sesi titreyerek.

"Bu sabah avukatıma incelettim. Yasal."

"Tamam. Peki evleneceğini ne zaman öğrenecek? Bu iyi gider," diye ekliyor Jack gözlerini devirerek.

"Bunu şimdilik aramızda tutabilir miyiz? Bunu bir tür finansal anlaşma ya da plan gibi göstermek istemiyorum." Hemen kaçtı. "Düzgün bir teklif almak istiyorum." İkinci kısmı neredeyse fısıldıyorum.

Lori baygın gözlerle başını eğiyor.

"Bana öyle bakma, Anne H."

"Özür dilerim, haklısın." **İ ç i n d e** biriken yapışkan duyguları silkeleyip atıyor. "Ben değilim. Ben değilim. Bu sadece çok romantik, Lonan."

Daha az romantik bir teklif düşünemiyorum.

"Ben eve gidiyorum. Yapmam gereken ev ödevlerim var. Bu gece onu burada tutabilir misin?"

Başlarını salladılar ve ben de çıkmak için fuayeye yöneldim.

Ben kapının kolunu tutarken Jack, "Seni geçireyim," diyor.

Jack tüm bu teklif boyunca oldukça sessiz kaldı. *Ağabey konuşması 3 . .*

. 2 . . .

"Bu gerçek mi?"

Gördün mü?

"Evet, dostum. Bu gerçek. Ona henüz onu sevdiğimi söylemedim çünkü kız kardeşinin büyük güven sorunları var ama seviyorum. Onunla ölü ya da diri evlenirim. Açıkçası, bu şekilde olmasını planlamamıştım, ama tek yaptığı kaçınılmaz olanı hızlandırmaksa, öyle olsun."

"Sadece ... önce bunu iyice düşün, tamam mı?"

Sekiz yaşındayken Bridget'le evlenmeye karar verdim. Artık düşünmeme gerek yok.

Kanıt Maddesi #181-a

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 181-a

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2022

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

30 Ağustos 2022

Bu sabah Ontario'da bir ceset bulundu. Yaptığım o muhteşem peyzajı kim neden bozdu bilmiyorum. Her şey mükemmeldi.

İçimden bir ses, hiçbiri benim hatam olmamasına rağmen bunun benim için sorun yaratacağını söylüyor. Harika bir anne olduğumu kanıtladım.

Bu yüzden

Aslında Birdie'nin benimle yaşamaya geri dönmesi harika, çünkü para sıkıştı ve daireyi kaybetmemi istemiyor. Sahip olmak masumiyetimi kanıtlamama yardım etmeli, her ne kadar bunu yapmak zorunda olmasam da.

YİRMİ DOKUZ

Birdie

I Telefonum çaldığında saat sabahın sekizini geçiyordu. Ekranı görmek için başımı zar zor kaldırıyorum.

Sosyal Güvenlik İdaresi, aman Tanrım! Çırpınıyorum.

Etrafımdaki çarşaplardan kaçarken telefon çalıyor, çalıyor ve sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi geliyor. Parmaklarımı ekranda yeterince hızlı kaydırıp cevap vermek çok zor.

"Alo?"

"Merhaba, benim adım Cheryl. Bridget Hayes ile 379814D numaralı dosya hakkında görüşmek için arıyorum."

Bu çok büyük bir vaka numarası Cheryl. Her yıl kaç kişiyi yanlışlıkla Ana Ölüm Dosyasına eklediniz?

"Evet, evet, ben Bridget," diye acele ediyorum.

"Lütfen doğum tarihinizi benim için teyit eder misiniz?" Kahretsin, Bridget'in doğum tarihini kastediyor. Düşün, düşün.

"İki on dört, on dokuz doksan dört." Kalbim hızla çarpıyor.

"Sosyal güvenlik numarası mı?"

"Uh . . . uh . . . Evet, buldum. Bir saniye." Telefonumdaki Notlar uygulamasını açıyorum ve annemin bana verdiği on haneli numarayı dikkatle okuyorum.

"Teşekkür ederim. Bridget, hatalı bir ölümle ilgili açık davan hakkında arıyorum. İyi haberlerim var."

Lonan bütün gün yok. Yine. Son zamanlarda neredeyse gün doğumundan gün batımına kadar yok. Antrenmanlar, maçlar ve diğer sorumlulukları arasında birbirimizi zar zor görüyoruz. Genellikle ben uyanmadan gitmiş oluyor. Neyse ki ailem sosyal güvenlik statümle ilgili tüm evrak işlerini benimle birlikte halletmek için buraya gelme konusunda çok yardımcı oldu. Ama sarılmasını özledim.

Jack beni ailemin yanına götürmek için alıyor ve ben de yolun büyük bir kısmında ağzımı kapalı tutuyorum. Onlara bilgi sızdırmaktan çok korkuyorum. Bildikleri kadarıyla, boşluk aramasının dördüncü günündeyiz. Hepimiz çok yorgunuz. Onlara her şeyin bittiğini söylemek için sabırsızlanıyorum. Artık ilerleme zamanı. Bunu geciktirmek kolay bir iş değil, bu sabah telefon geldiğinden beri yüzümde bir gülümseme var. Oraya vardığımızda annem mutfakta tek başına çorba ve sandviç hazırlıyordu.

"Özür dilerim, öğle yemeğini hazırlamanıza yardım etmek için daha erken gelmeliydim."

Beni uzaklaştırdı. "Gerek yok, dediğiniz gibi tatların *birbirini tanımasına* izin veriyorum." Onunla gurur duyuyorum.

"Aferin anne. Babam nerede?"

"Markete gitmesi gerekti. Yakında döner." Çorbayı karıştırırken dirseğiyle arka bahçeyi işaret ediyor. "Neden yemeğe oturmadan önce biraz yürüyüşe çıkmıyorsun?"

Hadi ama millet! Bu beni canlı canlı yiyor. Paylaşmak istediğim haberlerim var. Herkes hangi cehennemde? Eğer kalırsam, sürprizi mahvedeceğim ve onlara haberlerimi hep birlikte sunmayı tercih ederim.

Başımı salladım. "Tamam. Birazdan dönerim."

Arka bahçeye açılan Fransız kapılarından çıkıyorum. Ortalık sakin. Kuşlar cıvıldıyor ve bu uzun bir kıştan sonra gelen en hoş ses. Ormanda olmayı seviyorum. Taze bahar havası hafif ve rahatlatıcı. Yeni başlangıçlarla dolu. İçime çekebildiğim kadar çekiyorum. Yerde, ayak izlerimin altındaki yumuşak nemli yapraklar lastik izleri ya da büyük bir şey tarafından bastırılmış gibi görünüyor. *Bu çok garip.* Etrafımdaki tüm doğaya odaklanmaya geri dönüyorum; dallar kırılıyor, kuşlar ötüyor, sincaplar sessiz ormanda koşuşturuyor. Geçen yazdan kalma sarı eğrelti otu dallarını iterken yeni bir şey olduğunu fark ediyorum. Yan taraftaki açıklıkta yükseltilmiş bir bahçe kutusu var.

Ve, aman Tanrım. *Kale!*

Bir çocuk ağaç evinden çok yasal, yetişkin boyutlu bir versiyona dönüştü. Hâlâ eskisine benziyor ama çok daha büyük ölçekte. Ben deli değilim.

Fark edilir derecede büyük. Çok uzun zaman önce burada değildim. *Bunu kim yaptı?* Ağaca tırmanıyorum, adım adım ilerliyorum ve kapağı açıyorum.

"Hey." Çakıllı ses beni irkiltti ve çığlık attım. Ayaklarım titriyor ve Lonan kolumu tutmak için aşağı uzanırken kenara tutunuyorum.

"Tanrım, Lonan, ödümü kopardın! Burada ne halt ediyorsun? Bugün şu hayır işinde olman gerektiğini sanıyordum."

Sadece kıkırdıyor ve beni ayağa kaldırmaya yardım ediyor.

Vay be.

Eklenen başka bir bölüm daha var. İlk defa bu ağacın gerçekten ne kadar büyük olduğunu görebiliyorum. Sadece yeni bir ekleme yapılmakla kalmamış, aynı zamanda içerisi gerçekten içinde yaşayabileceğiniz bir şeye benziyor. Süslü bir propan soba ve dar bir tezgah var. Küçük bir masa ve iki sandalye. Bir de aşk koltuğu var. *O buraya nasıl gelmiş ki?* Ve bir yatak var - kocaman bir yatak - büyük kabarık bir yorgan ve euro şemsiyelerle. Gülüyorum. Burası rezalet. Her zaman dolu olan şu lüks ağaç evlerden birine benziyor.

Çenemin yerden kaldırılması gerektiğinden oldukça emin bir şekilde alanda dolaşırken parmaklarım göğüs kemiğimin üzerinde yayılıyor.

"Evet, birkaç gündür üzerinde çalışıyorum."

"Bunu *sen* mi yaptın?!"

"Şey. Lakes hayranı olan bazı müteahhitlerden biraz yardım almış olabilirim."

Bakışlarım bir geliştirmeden diğerine sıçrarken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluşuyor. Bu inanılmaz bir şey.

"Bütün hafta bunu mu yaptın?" Onu ittim.

Bileğimden tutuyor ve beni döndürerek sırtımı göğsüne bastırıyor. Kolları benimkileri sarıyor ve karnıma doluyor, ayakta durup işçiliğe hayran kalırken beni kucaklıyor.

"İlk başlarda herkes kaleyi yıkmak istiyordu. Bu aile içinde bir anlaşmazlık konusuydu ama ben buna izin vermedim. Kalenin kalması için çok mücadele ettim ve eğer kaleyi yıkmazlarsa ona göz kulak olacağımı söyledim. Her bahar, karlar eridikten sonra gelip kontrol ediyor ve onarım yapıyorum. Burası Jack ve benim için buraya gelip sana yakın hissettiğimiz bir sığınak oldu. Burası üçümüzün de çocukken oynadığı, seninle ilk öpücüğümüzü paylaştığımız yer."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Yapılacaklar listeniz çok kolay değildi ve ben de her şeyi yapamadım ... ama" -ellerimden birini bırakıyor ve yatağın bulunduğu en büyük eklentiye işaret ediyor- "Daha büyük olması için ekleme yaptım ve dışarıda ekebileceğimiz bahçe kutuları var - aynen alınılıyorum, '*tüm iyi sebzeler ve iğrenç olanların hiçbirisi*'.

"Yıldızları izlemek için tavan pencereniz." Yukarıyı işaret ediyor ve benim henüz fark etmediğim bir tavan penceresi olduğu kesin.

Omuzlarımı ovuyor ve uzaklaşıyor. Uzun boyuyla başını kaldıracak yer bırakmıyor ama yine de eğilmeden boşlukta yürüyor.

Pencereden dışarıyı işaret ediyor. "İstediğiniz banyo o kadar basit değildi. Görünüşe göre, yapılması gereken çok fazla imar ve toprak derecesi var. Ancak, açık hava duşu kurmak için bir yağmur varili aldım."

Çocukluğumuzdaki "anlaşma" beynime sızıyor. Hayır, öyle bir şey değil. Ama bir şeyler çevirdiğini biliyorum.

"Lonan, bütün bunları neden yaptın?"

Bana doğru adım atarken dudaklarında bir sırıtma oluşuyor. Muhteşem gülümsemesi büyüyor ve o beyaz dişler alt dudağını ısıyor. Uzanıp kemer halkalarından birini tutuyor ve kalçalarımı kendine doğru çekiyor. Elini saçlarımın arasına kaydırırken dokunuşu beni rahatlatıyor. *Bana bakış.* . Bedenim bu hafta onun dokunuşunu özlemişti. Ona yaslanıyorum ve iç çekiyorum.

Kulağımın altındaki hassas deriye yumuşak bir öpücük konduruyor. "Benden *hoşlanıyor* musun, Bridget?"

Yüzümdeki gülümseme büyüyor.

"*Senden hoşlanıyorum.* Bu öpüşeceğimiz kısım mı?" Onun sevimli kısmını ben bitiriyorum.

Kıkırdıyor ve boynuma küçük bir ısırık bırakıyor. *Tanrım, bunu özlemişim.* Ağzını benimkine yaklaştırıyor ve dili alt dudağımda gezinerek ağzıma girmek istiyor. Ellerim gömleğinin kenarını buluyor ve altından göğsüne doğru kayıyor, burada pençelerimi karnına doğru çekiyorum. İhtiyacım daha da sıkılaşıyor. Öpüşü sabırlı, yavaş ve işkenceli.

"Burada en son öpüldüğümde, bana ilk öpücüğümü veren sendin."

Çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarıyla buluşmak için ayak parmaklarımın üzerinde geriliyorum ama başını geri çekiyor. Geri çekilmeye çalışıyorum ama kolu beni yerimde sabit tutuyor. Onun yerine gözlerime bakıyor, belli ki düşüncelerinde kaybolmuş - ne düşündüğünü yüksek sesle duymak için her şeyimi verirdim.

Boğazını temizliyor. "Sana sonuncusunu da verebilir miyim?"

Başımı ona doğru eğiyorum. Sözleri kafama dank ederken bedenim duraksıyor. Ne dediğini biliyor mu ki? Geri adım atarak bir yüzük kutusu

çıkardı.

ve elim ağzıma yapıştı. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım.* Tek dizinin üzerine çöktüğünde gözlerim doluyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. Hayır, bu gerçekleşmiyor.

"Vancouver'a döneceğini düşündüğünü biliyorum ama bu kadar kolay gitmene izin vermem mümkün değil. Ailenin seni ikinci kez kaybetmesine izin vermeyeceğim. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Bu ikinci şansı asla hafife almayacağım. Sana ilk kez aşık olmak için ikinci bir şans. Seni benimle yaşatmak şimdiye kadar verdiğim en akıllıca karardı; seni ne kadar sevdiğimi fark etmemi sağladı."

Bu itiraf gözlerimin açılmasına neden oldu. Kalbim parçalara ayrılıyor.

Kutuyu kırıp açtığında ve kapağı kaldırdığında, en güzel yüzük Gözlerimin önünde parıldadığını gördüm. Merkezdeki klasik oval biçimli pırlantanın etrafında daha küçük pırlantalardan oluşan bir yıldız patlaması halesi var.

Elimi tutuyor ve gözyaşlarım kabarıyor.

"Bridget Hayes." Ellerim onun ellerinde titriyor. "Benimle evlenir misin?"

Bu anı kendim için çalışıyorum. Ağzından çıkan her kelimeyi ezberliyorum. Gözlerindeki her altın parçasını. O inanılmaz gülümsemesini, içimi sızlatan gülümsemesini. Onunla bir hayat hayal ediyorum, evleniyorum, balayına çıkıyorum ve gün doğumundan gün batımına kadar sevişiyorum. Bir aile kurmayı. Onun baba oluşunu izliyorum. Çocuklarına paten kaymayı öğretmesini. Kavgaları ve makyajlı seksi düşünüyorum. İyi ve kötü. Hayatının geri kalanını hayallerindeki kadını severek geçirdiğini görmek. Tüm bunları her parçamla onun için istiyorum ama ona bunu sunamam.

Bencilce, birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz ve ona aşık olduğum için pişman değilim -bunlar hayatımın en mutlu haftalarından bazılarıydı- ama benimle evlenmek isteyerek aileme bir hizmette bulunuyor. *Ailenin seni kaybetmesine izin vermeyeceğim.*

Kalbimi tutan adamın gözlerine bakıyorum. Hareketsiz bedenimin içinde patlıyorum. Bu şimdiye kadar hayır demek zorunda kaldığım en zor şey, çünkü onu istiyorum. Ama onunla aynı nedenlerden dolayı değil. Ellerimi geri çekiyorum, kollarımı karnıma sarıyorum.

"Hayır."

Kaşları kalkıyor ve göz kırpmıyor.

"Hayır mı?"

"Çok özür dilerim." Gözyaşlarım ılık bir damla yanağımdan aşağı dökülene kadar kabarıyor.

Çeneme ulaşmadan önce sildim. "Bunu yapmana izin veremem."

Başı omuzlarının arasına düşerken ön kolları dizlerinin üzerine düşüyor. Sessizlik boğucu.

Ayağa kalkana kadar sonsuzluk gibi geliyor. Ayağa kalktığında, sabit bakışları donuk ve duygudan yoksun. Bana ilgisizlikle bakmasındansa ters ters bakmasını tercih ederim. Her şey bana başka tarafa bakmamı söylüyor ama o bunu hak etmiyor. Ben de onu hak etmiyorum.

"Seni bir kez durdurdum, tekrar durdurmak için ne gerekiyorsa yapacağım." *İşte bu.* Midem bulanıyor. Bu teklif onun "ne gerekiyorsa" teklifi. "Ne demek 'beni bir kez durdurdun'?" Sessizlik.

"Hikayeyi basına ben sızdırdım."

"*Ne yaptın?*"

"Telefonda Micky ile Vancouver'a dönmek hakkında konuştuğunu duydum. Geri döneceğini söylemiştin. Basın işin içine girerse bir süre ortalıkta görünmemen gerekir diye düşündüm."

"Ve benim yaşamam için bir yerin olması ne kadar uygun, değil mi? Yani tüm bunlar senin tarafından ayarlandı. Ailem de işin içinde miydi?"

"Hayır. Bilmiyorlardı. Bu benim yaptığım bir şeydi," diye gürlüyor.

Çok aptalım.

Herkesin "beni tutmak" için bulduğu büyük plan bu mu? Bir çeşit Yeşil Kart düğünü yapabileceğimizi mi düşündüler? Evrak işlerinin yasal görünmesi için ne gerekiyorsa, değil mi? Julianne'nin beni tuttuğu zamanki gibi. Ben başkası için bir yer tutucuydum. Sadece kağıt üzerinde iyi görünmek için varım.

Ya evet deseydim? Hata yaptığını anladıktan sonra reddedilmesinin ne kadar acı verici olacağını hayal bile edemiyorum - asla toparlanamazdım. Bu onun uzun vadeli planı değildi, bu da geçici bir çözüm. Aşk ne kadar geçici? Bunu daha ne kadar yapabileceğini düşünüyordu? Eninde sonunda hayatını gerçekten birlikte geçirmek istediği biriyle tanışacaktı ve ben de kenara çekilmek zorunda kalacaktım. Bu acıyı yaşamaktansa Kanada'ya dönmeyi tercih ederim. Neyse ki buna gerek yok.

"Bu sabah bir telefon aldım," diye başlıyorum gözyaşlarımı yutarak. "Sosyal güvenlik evraklarım geldi."

"Ne?" diye alay ediyor.

Bana karşı duyduğu öfke her şeyi anlatıyor, *neden beni boşu boşuna bu kadar uğraştırdın?*

Etrafımızda baskı oluşuyor.

"Bu gece sen eve döndükten sonra söylemeyi umuyordum. Ama şimdi ..." Bir sonraki sorumu sormak istemiyorum ama bilmem gerekiyor.

"Bu sabah sana telefon görüşmesinden bahsetmiş olsaydım, bugün bana evlenme teklif eder miydin?"

Gözleri kısıldı. "Böyle mi düşünüyorsun? Sana kendi başıma evlenme teklif etmeyeceğimi mi?"

"Bugün evlenme teklif eder miydin?" Tekrar ediyorum.

Tereddüt ediyor. "Muhtemelen hayır. Ama önemli değil."

"Öyle. *İhtiyacın olduğu için* sordun, istediğin için değil," diye karşılık veriyorum. Bu teklif bir Hail Mary'den başka bir şey değildi.

Bana doğru yaklaşıyor ve kığım ağaç evin ortasından geçen kalın ağaç gövdesine çarpana kadar geriye doğru sürünüyorum. Ağaç kabuğu sırtıma batana ve derimi sıyrana kadar ilerliyor. Gözlerindeki alev beni tüketiyor. *Çok kızgın.*

"Son birkaç ayın gerçek olmadığını mı düşünüyorsun?" Bana doğru bastırıyor. "Bu gerçek değil mi?" Çenemi tutup dudaklarımı ayırıyor ve dilini ağzımın içinde gezdiriyor. İçimdeki her şey onun tutkulu öpücüğüne karşılık vermek istiyor ama vermiyorum. Onun yerine, daha fazla gözyaşı.

"Gidecek olsan da olmasan da seninle evlenirdim. Hatta hiç kaybolmamış olsaydın muhtemelen çoktan evlenmiş *olurduk.*"

"Neden? Çocukluğundaki bir söz yüzünden mi? Neden bundan vazgeçmiyorsun?" Cevabım ağzımda acı bir tat bıraktı.

"Çünkü sen ve ben, biz kaçınılmazız. Sadece sen henüz bunun farkında değilsin!"

"Bugüne kadar *seni sevdiğimi* hiç söylemedin."

Bileklerimi tutup başımın üzerine kaldırıyor ve ağacın serin kabuğuna yaslıyor.

"Sevgilim, sen benim için yaratılmışsın. Şu haline bak, şimdi bile bedenini bana özgürce veriyorsun. Ama neden kalbini istediğim anda kendini kapatıyorsun? Seni tekrar kendime aşık etmem mi gerekiyor? Hepsi bu mu?"

"Zaten yaptın!" Bağırıyorum.

Çok yorgunum ve her an iki büklüm olabilirim. Bu çok acıtıyor.

"O zaman sorun ne!?"

"Lanet olsun, Lonan, bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyi bırak!"

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Ellerimi bırakıyor ve benden uzaklaşıyor. Kendimi toparlayarak boğazımı temizliyorum ve omuzlarımı gevşetmeye çalışarak olabildiğince sakın konuşuyorum.

"Lonan, seni seviyorum," diye boğuluyorum. "İnanılmazsın. Komiksin, çekicisin ve düşüncelisin ... çok düşüncelisin." Yüzümü buruşturuyorum ve onun sıkı çalışmasını gözlemlemek için odaya bakıyorum.

Geçtiğimiz hafta her gün eve kasları ağrıyarak geldi ve bunun nedeni söylediği ekstra antrenmanlar değildi, işe başlamak için erken geliyor ve eve geç dönüyordu.

"Daha iyi bir şey için seçeneklerin varken benim evet demem bencilce ve sorumsuzca. Eğer nasıl hissettiğin konusunda dürütsen, o zaman bu kararı benim ayrılma baskım *olmadan* düşünmelisin."

"Ne yani? Bana geri çekilmem için bir şans mı veriyorsun? Bu çok boktan Bridg, biliyor musun? Ben saçmalık diyorum. Bu *senin* geri çekilmen çünkü açılmaktan korkuyorsun."

"Seninle evlenmemi istemenin tek nedeni sınır dışı edilme tehdidimin başının üzerinde dolaşıyor olması! Sorumluluk sadece senin üzerindeydi. Hayatımızı bunun üzerine inşa etmemize izin vermeyeceğim."

Hiçbir küçük kız, evlilik teklifinin aşktan ziyade lojistik nedenlerle yapılacağını hayal ederek büyümez.

Burun delikleri şişiyor ve yeni bir tartışmaya girecekmiş gibi kolunu uzatıyor ama ağzını açtığında hiçbir kelime oluşmuyor. Haklı olduğumu biliyor. Bakışlarımız buluştuğunda elleri yanlarına düşüyor. Hissettiğim ezici üzüntü gözlerine yansıyor. Yavaşça başını sallıyor.

Yutkunmak acıtıyor. Boğazım düğümleniyor, her an taşmak üzere olan tüm duyguları bastırmaya çalışıyorum. *Bunun seni ne kadar incittiğini ona gösterme*. Eğer Lonan ve ben birlikte olmak istiyorsak, bunun bir gün olacağına inanmalıyım. Şimdi evet deseydim, bunu ailem için mi yoksa benim için mi yaptığını hep merak ederdim. Çünkü evet, söylediklerinde doğruluk payı var - içten içe güvenmek benim için zor. Ama ailemi ve Jack'i herkesten çok seviyor. Onlar için her şeyi yapar.

Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Peki, şimdi ne olacak?" Dilinde acı bir alaycılık.

İçim dışıma çıkmış gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum." Başımı hafifçe sallıyorum, sesim ciddi. "Sanırım başka bir iş bulana kadar ailemle kalacağım."

Bu sefer ona bakmıyorum. Gözlerim döşeme tahtasındaki bir düğümde sabit kalıyor, hıçkırmamak için tek yapabildiğim bu.

Ağır ayak sesleri mekânı geçerek yerdeki aık kapağa ulaşıyor.

"Eşyalarını kapıcıdan alabilirsin."

O gitti. Ve ben çok zgnm.

Ailem resmi olarak "hayatta" olduğum için çok heyecanlı ve yeni belgelerde Bridget Hayes adını kullanacaklar. Tekliften haberleri vardı, bu da bunu onlar için yaptığı iddiasına daha fazla ağırlık kazandırıyor. Buldukları boşluk buydu. İkimizin arasında bir şeyler geçtiğini biliyorlar, buradan nasıl çıktığını söylediklerine dayanarak, ama kimse bir şey söylemedi. Bu konuda konuşacak gücüm yok, bu yüzden anlayış gösterdikleri için mutluyum. Bugün harika bir gün olmalıydı ama onun yerine buradayım. Misafir odasında tek başıma, yok olmuş bir halde. Bir daha mutluluğu hissedebilecek miyim? İimdeki boş sızı katlanarak artıyor ve beni bütünüyle yutacağından endişe ediyorum. *Keşke yle olsa.* Ağlamaktan boğazım acıyor ve gözyaşlarımdan başım ağrıyor, ama o öyle görmese bile onu ilk sıraya koyma kararımın arkasındayım.

Kendini bu işe o kadar kaptırmıştı ki geleceğini bir kenara atmaya hazırđı. Geri adım atmak doğru hamleydi. Eğer dediği gibi kaçınılmazsak, buna karşı koymayacağım. Ama bunu bilmiyorum. Vize muafiyetim tehlikede olmasaydı bugün evlenme teklif etmeyeceğini itiraf etti. Elbette birkaç güzel yıl geçirirdik ama sonunda, seksten bıktıktan sonra, benim için kırık parçalardan başka bir şey olmadığını görecekti. Sonum eskisinden daha da berbat olacaktı.

Hayatına daha iyi uyum sağlayacak birini hak ediyor. Hokey eşlerini gördüm. Sanki bir dergiden fırlamışlar gibi bir araya getirilmişler. Benim sahip olduğum birkaç kıyafet çok yıpranmışken, onların tl tasarımı elbiseleri var. Onların vücutları uzun, sıkı ve zayıfken, benimki kısa, kıvrımlı ve yumuşak. Onların hayatı düzenli; benimki ise dağınık.

Bunun da ötesinde, her şey için herkese güveniyordum - ki bu *asla* güvenli *değildir* - hayatım üzerinde sıfır kontrole sahiptim. Artık bir iş bulabilirsem, kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendi evimi alabilirim ve insanlar bana bakmak zorundaymış gibi hissetmeyi bırakabilir. Ynm bulabilir ve nerede durduğumu anlayabilirim.

Güven sorunlarım tedavi edilebilecek bir şey değil; bu çirkin yanımlı kalıcı. Eninde sonunda, ucuz atlattığını görecektir. İşin zor kısmı ilerlemek; böylece ayrılıp yollarımıza devam edemeyiz. Ailemle birlikteyken onu görmek kalbime bıçak saplamak gibi olacak. Ondan kaçış yok. O benim ailemin diğer oğlu. Onu incittiğim için nefret ediyorum ama ikimizi de mahvetmeden önce geri çekilmem gerekiyordu.

OTUZ

LONAN

T Macallan 18 kesmiyor. Yarın maçımız olduğu için içmemeliydim bile. Ama yapacak başka ne var ki? Jack bunu mahvetmememi söyledi, ama bence mahvolabilir. Ben

Dışarı çıkıp önüme çıkan ilk tavşanı eve götürmek istiyorum ama hiçbiri Bridget değil. Ve bunun sadece inadına olacağını biliyorum, bu yüzden onu buraya geri getirdikten sonra devam etmemin bir yolu yok.

Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Kimse beni onun kadar deli edemez. Belki bu kadar erken evlenme teklif ederek her şeyi berbat ettim ama bu onu istemediğim için değildi. Muhtemelen bunun ailesi için bir iyilik olduğunu düşünüyor. Göze göz. Onlar beni kurtardı, ben de onu kurtarayım. Saçmalık bu. Biz birbirimize aitiz.

Beni sakinleştiriyor ve önemsendiğimi hissettiriyor. En azından öyleydi. İronik bir şekilde, şu an tek hissettiğim reddedilmek. *Ne boktan bir durum.* Hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam edemem. En kötüsü de onu tekrar göreceğimi biliyorum. Ama şu anda onu görmek istemediğime eminim. Eşyalarını çoktan topladım ve resepsiyona bıraktım. Eşyalarını kapıcıya bırakmak aptalca bir hareketti ama onu görmeye hazır değilim.

İçten içe sadece incindim ve onun da incinmesini istiyorum. O bu ayrılıktan pek etkilenmiş gibi görünmüyor. Bunun onun fikri olduğunu düşünürsek, sanırım bu sürpriz değil. Ailesiyle kalacağını ve başka bir iş bulacağını söylediğinde, karnıma tekme yemiş gibi oldum. Bunun üstesinden gelmeye çalışmak bile istemedi. Evlendiğimizde ona bu işin böyle yürümediğini öğreteceğim. İşler zorlaştığında kaçıp gidemez. Eğer savaştırmak istiyorsa.

kavga edeceğiz. Gerekirse bütün gece tartışarak uyanık kalırım. Ve sonra onu ne kadar sevdiğimi göstermek için güneş doğana kadar onu becereceğim.

O kadar kolay pes etmeyeceğim. Bekleyeceğim. Ben sabırlı bir adamım. Her şeyi istediğimi nasıl göremez? Yükler ve yaralar, hepsini istiyorum. Onun sorunlarını, travmalarını, kötü günlerini alacağım. Çünkü biliyorum ki iyi günlerimiz de olacak. Hayalini kurduğu her şeyle dolu bir hayatımız olacak. Önümüzde çok fazla mutluluk var, keşke bunu görebilse.

Bu iş henüz bitmedi. Uzun bir atışla değil. Ama şu anda bir içkiye daha ihtiyacım var.

Özensiz oynuyorum, bu da beni daha çok sinirlendiriyor. Çok geç saate kadar içtim. Öfke benden yayılıyor. Kavga başlatacak biri değilim ama eldivenleri düşürmek ya da Teksaslı bu pisliklerden birini panolara atmak için bir bahane bekliyorum.

Boktan paten kayışım beni diğer takıma cıvıldamaktan alıkoymuyor. Herkesin benim kadar kızgın olmasını istiyorum. Özellikle de beni aldatmaya çalışan bu forvetin.

"Evet Ehlers, benim sol taşağım senden daha iyi sallanıyor." Omzumu ona doğru attım.

"Eminim öyledir. Yaşlanmaya hazır mısın, dostum?"

Onu bölgemden çıkarıyorum, ama çok geçmeden tekrar geri dönüyor.

"Yaşlanmak mı? İlk iki dönem boyunca yedek kalan biri için büyük laflar bunlar."

"Komik, senin o güzel esmer de dün gece benim çamıma biniyordu."

İşte burada.

Eldivenlerimi bırakıyorum, o da bırakıyor. Saldırganlığımın her zerresini ona vererek darbe üstüne darbe indiriyorum. O aptal akvaryum kafasından düştüğü anda kontrolümü kaybediyorum. Ben vuruşlarımı yaparken çocuklar sopalarını tahtalara vuruyor. İlk birkaç yumruktan kaçıyor ama dördüncü vuruşta yumruğum yüzüne çarpıyor ve bu muhteşem bir şey. Birkaç yumruk daha attı ama onlara karşı hissizleştim. Damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden hiçbir şey hissedemiyorum.

İkimiz de birbirimizin kazaklarını sıkıca kavradık, elimizden geldiğince dengeli yumruklar atarken yavaşça daire çiziyoruz.

"Hadi, daha sert vur dostum!" Ona ateş
ettim. "Kıçını tekmeleyeceğim, yaşlı
adam."

Kesinlikle değil, ama yorulmaya başladım. Bunu ona vereceğim.
Birkaç saman yumruğuyla ne demek istediğimi kanıtladım. Onu buza
düşürür düşürmez, hakemler tarafından geri çekiliyorum.

Ona doğru bir kez daha hamle yapmaya çalıştım ama Sully beni yakaladı.

"Bu gece ne halt edeceksin?" Beni ceza sahasına doğru itti. "Sadece
biraz eğlenmeye çalışıyorum, bebeğim." Kahretsin, bu iyi hissettirdi.

Hakem bana buzun dışına kadar eşlik etti. Bana tam on dakika verdiler.
Ona o kadar sert vurmadım. Beş dakika yeterli olurdu.

Ehlers'a bakıyorum, kaşına dikiş atılıyor. Gözünde morluk oluşuyor ve
dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Ağzıma su fişkırttıktan sonra geri
tükürüyorum ama patenlerimin altındaki minderlerin her yerine kırmızı su
sıçırıyor. *Belki de on puanı hak etmiştim.* Dövüşün çoğunda başımı eğdim,
bu yüzden sıkı çalışmamın karşılığını aldığımı görmek güzel. Yine de
dudağım patladı ve yarın ağrım olacağını biliyorum. Ama Bridget'ten
bahsetmesi için yanlış geceydi. Daha önce de birlikte olduğum kadınlar
hakkında azar işitmiştim ama onlar hep tavşandı; işin içinde duygu yoktu.

Ben günah kutusunda otururken Teksas bize gol attı. Şimdi öfkem
yatıştığına göre kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Oyunda olsaydım, o
atışı engelleyebilirdim. İçimde kaynayan kendinden nefret yığınının neden
daha fazla suçluluk duygusu eklemeyeyim? Zamanım dolduğunda, oyun
bitene kadar beni yedek bırakırlar.

"Bakın şimdi kim çamlara biniyor?" Ehlers kayarak geçerken bağırıyor.
Ne pislik ama.

"Sana uyumlu bir set vermemi ister misin, orospu çocuğu?" Sol
gözünün altındaki koyu mor çizgilere atıfta bulunarak söylüyorum.

Elim ağrıyor, bu yüzden yapamadığımı
için şükrediyorum. O maçı kaybettik
ve bu benim hatam.

Soyunma odasına geri döndüğümüzde Sully omzumdan tuttu ve beni
döndürdü.

"Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum. Beni kızdırdı." Omuz silktim.

Banks araya girer. "Saçmalık. Erkekler sana her zaman laf atar, sen
buna neredeyse hiç izin vermezsin. Ve seni hiç böyle yumruk atarken
görmedim. Peki neler oluyor?"

"Birdie'ye evlenme teklif ettim."

Banks'e söylemek isteyeceğim son şey ama artık neden umurumda olsun ki? Ne yapacak ki? Beni daha kötü mü hissettirecek? İmkansız.

Omuz silkiyor. "Tamam. Tebrikler mi?" "Hayır dedi."

Soyunma odasında bir sessizlik var. Kimse ne diyeceğini bilemiyor. Onları suçlamıyorum, reddedilen bir evlilik teklifini duymak nadirdir ve bu sporcular için duyulmamış bir şeydir. Banks bana bir bok vermiyor, sadece acıyarak bakıyor. Daha iyisini bilmesem, gözlerinde sempati olduğunu söylerdim. Takımdaki en büyük pislikten üzgün bakışlar görmek gibisi yok.

Banks patenlerini gevşetirken bana bakmadan, "O adam pisliğin teki," diye mırıldanıyor. "Bunu hak etmişti."

Ben: Hey.

Ben: Birdie ile konuştun mu?

Evet. Dostum, ne oldu? Teklif mi ettin?

Ben: Onu burada tutmaya çalışıyordum.

Micky: Aslında tüm hayatı boyunca "tutulduğunun" farkındasın, değil mi?

Ben:
Tutuldu mu?

Senin için açıklayayım. Ona zerre kadar şefkat ya da sevgi göstermeyen dengesiz bir çöp adam tarafından 20 yıl boyunca rehin tutuldu.

Micky: Şimdi sen geliyorsun, onu bir yüzükle bağlamaya çalışıyorsun, ona bir işe, kalacak bir yere, bir arabaya ihtiyacı olmadığını söylüyorsun. Her şeyi sen halledeceksin. Tanıdık geldi mi?

Başka bir resim çizelim. O ve ailesi son 4 gündür Birdie'nin kalmasına izin verecek bir boşluk bulmaya çalışıyorlar.

Micky: 4 gün boyunca mükemmel çözümü bulmak için gece gündüz çalıştım, yasalar lanetlensin.

Micky: Şimdi sen, sevdiği kişi, içeri dalıyorsun ve onun bir çözümü var. Eğer onunla evlenirse, bu mükemmel bir boşluk olur.

Ne kadar romantik. □

Yani, ona görücü usulü bir evlilik teklif ettiniz. Aklınızdan ne geçiyordu? Bunun geri tepeceğini kimse görmedi mi?

Vay anasını. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bridget varsayımlarında hâlâ yanılıyor ama neden hayır dediğini anlamaya başlıyorum.

Kahretsin.

Evet.

İş sevgiye gelince tam bir baş belası. Ben onun en iyi arkadaşım, bu yüzden hayal kırıklığını çok iyi anlıyorum. Sinir bozucu biri.

Ama bu öfke Julianne'e yöneltilmeli. O kadın 20 yıl boyunca ona gaz verdi, onu sevilmez olduğuna ikna etti. Bu onu mahvetti.

Tanrı'ya şükür sonunda terapiye başlıyor.

Her neyse, onunla Elizabeth Fournier olarak değil Birdie Hayes olarak evleneceğini bilmesi gerekiyor.

"Deniyorum!" Boş odaya doğru bağıryorum. Bunu nasıl daha açık ifade edebilirdim bilmiyorum.

Onu sevdiğin belli. Bunu ona milyonlarca kez gösterdin. Artık boşluklarla uğraşmak zorunda olmadığına ve kendi üzerinde çalışmaya başladığına göre, yola gelecektir.

Ondan vazgeçme. Ona biraz zaman tanı ve kendi sorunlarını çözmesine izin ver. Onu önemseydiğini biliyorum ama biraz daha farklı bir şekilde ilgilenilmesi gerekiyor. O özel biri.

Onun ne kadar özel olduğunu biliyorum. Ondan ayrılmak kolay olmayacak. Özellikle de haftalardır birlikte yaşıyorken. Ama ihtiyacı olan buysa uzun bir oyun oynayacağım.

Ben: O nasıl?

Onu çok özlüyorum. Daha önce de ayrı haftalar geçirmiştik ama bunlar en zor günlerdi çünkü bir daha eskisi gibi olacağımızın garantisi yok.

Pollyanna mı? Oh, o harika.

O da en az senin kadar berbat durumda.

Bunun ne kadar aptalca olduğunu göremediğime inanamıyorum.

Kendini hırpalama. İyi niyetliydin. Mayıs'ta geliyorum ve ona doğru yolu göstermeye yardım edeceğim.

Öyle mi? Bu sefer bir hafta sonundan daha uzun mu geçireceksin?

Aslında oraya taşınıyorum. Bir daire bulabilirsem tabii. Şimdilik pek iyi görünmüyor. Ama kız arkadaşımı özledim ve Seattle'a geri dönemem.

Micky: Ayrıca, pazar açmak istediğim bar için mükemmel.

Ben: Bok yok mu? Bu harika.

Ben: Hey, Birdie'yi almama yardım edersen sana o daireyi veririm?

Micky: Granit tezgahlar kulağa hoş geliyor! Teşekkür ederim!

Tamamdır.

Merak etme dostum. Kendine gelecektir. Unutma, o da seni seviyor.

OTUZ BİR

Birdie

I Maçını daha fazla izleyebilir miyim bilmiyorum. Kendisi gibi oynamıyor.

"Bu gece Burke'ün içine ne girdi bilmiyorum ama kalabalık Randy. O ve Ehlers hala devam ediyor. Ehlers birkaç yumruk atıyor, ama Burke'den gelen yumruklara karşı hazırlıksız görünüyor. Oraya bombalar atıyor! Hakemlerin neden hala devreye girmediğini anlamıyorum, on iki raunt boyunca devam ediyorlar ve Ehlers yerde! Hakemler nihayet devreye girdi ve Burke ceza için buzdan çıkarılıyor. Görünüşe göre bu gece buzda biraz kan var, millet."

Bu dövüşteki renkli yorumlar çok saçma. Lonan ne halt düşünüyor? Genelde Banks ortalığı karıştırır. İzleyicileri heyecanlandırmaya çalıştıklarını anlıyorum ama onun incinmesini izlemek dayanılmaz. Onu en çok incitenin ben olduğumu düşünürsek, konuşmamalıyım. Kutunun içinde yakın çekimini gösteriyorlar; ağzına her su fişkırttığında kan tükürüyor.

Bundan nefret ediyorum. Bu gece buzda yaptığı küçük gösterinin konuyla ilgisi olmadığını söylemek istiyorum ama kendimi suçlamadan da edemiyorum. Parmaklarım ona mesaj atmak için kaşınıyor ama direniyorum. Önce duygularımı düzene sokmak için biraz zamana ihtiyacım var. Ayrılma şeklimize bakılırsa, benimle bir daha konuşmak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum.

Hay sikeyim. Terapi bugün çok kötüydü. Bir sürü ağır konu ve bir sürü gözyaşı. Ya da terapistim Carol'ın dediği gibi "verimli bir seans".

Ne yazık ki, şimdi yaşadığım travmanın bir kısmını kabul ettiğim için, sorunlarımdan kaçma eğilimime aşına olmaya başlıyorum. Bırakın bir evlilik teklifine cevap vermeyi, bir ilişkiye girmeden önce kendim üzerinde çalışmam ve biraz ilerleme kaydetmem gerekiyor. Eski kalıplara girmek ve başladığım yere geri dönmek çok kolay olurdu. Lonan gibi birinin benim tarafımdan incitilmesine izin vereceği çok fazla zaman var. Ona istediğini vermeye hazır olana kadar grevlerimi yakmayacağım. Benim istediğimi. Umarım benim için dayanabilir.

Telefonumu açıp Instagram'ına bakıyorum. Bir süredir takım tanıtımı dışında bir şey paylaşmamıştı. İyi görünüyor. Sağlıklı, birkaç hafta önceki dövüşte görüldüğünden çok daha iyi. Gülümsüyor ama görmeye alışık olduğum gibi değil, gözlerine ulaşmıyor.

OTUZ İKİ

LONAN

I Micky'ye dairesini aldım. Hokey barımız Top Shelf'in sahibi olan adamın barın üstünde normalde sadece çaylaklara çok ucuza kiraladığı birkaç dairesi var. Çoğumuz bir zamanlar o dairelerde yaşamışızdır. Bu yüzden de her zamanki takılmamız için bara gitmeye alıştık. Ucuz kira karşılığında oraya gidip daha fazla müşteri getiriyoruz. Herkes kazanıyor. Gelecek sezon sadece bir yeni çaylağımız olacağı için, Rhys bilmem ne, diğer daire boştu ve onu Micky'ye kiralamaya ikna ettim. Ben üzerime düşeni yaptım, şimdi sıra onda.

Şehre ne zaman gelmeyi planladığını söyle. Senin için anahtarlarım var.

Nerede olduğunu bilsin diye ona adresle birlikte bir toplu iğne gönderiyorum.

Ciddi misin? Nasıl yani? Hiç boş yer bulamadım!

Ben: Bazı ipleri çektim.

Sen en iyisisin. Hala onun üzerinde çalışıyorum. Nasıl gidiyor?

Ben: Onu özledim.

İkiniz de çok tatlısınız, bu iğrenç.

Bridget de beni özlediğini söylüyor muydu?

Basın tribünümüz her zamankinden daha uzun sürdü. Playoffların ilk maçını kaybettik. Elendik. Takımdaki herkes kaybetmemizin ağırlığını hissediyor. Bu yılın en iyilerden biri olacağını düşünmeye başlamam ne kadar komik. Çok yanılmışım. Sadece yukarı çıkabilirim, değil mi? Umarım öyledir çünkü buna güveniyorum.

Işıklar sönerken salona giriyorum, Maddie'nin dans resitalinin kapıları kapanmadan içeri girebildiğim için şükrediyorum. Biletimi çıkardım ve hangi sırada olmam gerektiğini görmek için gözlerimi kısarak baktım. 12. sıra. Koridorda sessizce ilerliyorum, koltuklara ulaştığımda uçta sadece bir tane boş yer kaldığını görüyorum. Ve Bridget diğer koltukta oturuyordu.

Ona evlenme teklif ettiğimden beri onu ilk kez görüyorum. Sanki soğuk algınlığına uğramış gibiyim. Yerimi aldım. Bana bakmıyor ama oturduğumda nefesini içine çekiyor. Şampuanının ya da parfümünün ya da onu taze narenciye gibi kokutan şey her neyse onun kokusunu alabiliyorum. Arada bir misafir odasına gidip onun kokusunu alıyorum. Son bir aydır kokusu azaldı ama şu anda etrafım onunla çevrili. Gözlerimi kapatıyorum ve hafızama kaydediyorum. Çenem titriyor. Bu resitalden sonra ona bir daha bu kadar yakın olabilir miyim bilmiyorum.

Bana verdikleri programı kontrol ettim ve Maddie'nin grubu sondan ikinci sırada. Bir süre burada kalacağız. Ceketimi silkip rahatıma bakıyorum. Onu neredeyse her gün görmekten vazgeçtim. Canım çekiyor, bu yüzden onun da işini kolaylaştırmam için bir neden yok. Kollarımı sıvıyorum ve kolumu onunkinin yanına, kolçağın üzerine koyuyorum.

Dua ettiğim gibi, dokunuşumu memnuniyetle karşılıyor. Bu saf bir rahatlama. Uzun bir nefes verdim. Kolunu olduğu yerde tutuyor. Sadece bu da değil, tüyleri diken diken oldu. *İşte benim kızım*. Her zaman oynadığımız oyun bu. Vücudum onunkine değdiğinde, asla geri çekilmiyor. O da benim gibi hala duygularını koruyor.

Bunu bir adım daha ileri götürüyorum ve dövmeli parmaklarımla elinin arkasını okşuyorum. Dokunuşlarım kelebek yumuşaklığında ama o tepki veriyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve hoparlörlerden boktan bir pop remiksi çalıyor olsa da dudaklarından dökülen iç çekişi duyuyorum. Boğazını temizleyerek bunu örtmeye çalışıyor. Çıkardığı hiçbir sesi ezberlemedim. Aramızdaki bağ o kadar yüklü ve birbirimizin dokunuşuna o kadar açız ki bu ön sevişme gibi geliyor.

Böyle devam edersem, bir sorunum olacak. Şimdilik, ön kolumu onunkine bastırmaya devam edeceğim. Geri çekilmeyeceğim.

Ben: Bugün seni görmek güzeldi.

Bridget: Sana da.

Ben: Bunun bitmediğini biliyorsun, değil mi?

Bridget: Biliyorum.

Kanıt Ögesi #181-b

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 181-b

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2022

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

14 Eylül 2022

Polisten gördüğüm tüm tacizler için amire şikayette bulundum bile. Bana böyle davranamazlar. Şimdi, DNA örneği vermem için bir emir var. Birdie'den de istiyorlar.

Yeni taşınmış olması çok kötü. Belki işlerinde daha iyi olsalardı onu bulabilirlerdi, ama oradaki herkes tamamen beceriksiz. Maaşlarını benim ödediğimin farkında değiller mi? Bunun benimle bir ilgisi olduğunu düşünmek

Cinayet gülünç. Birdie için ne kadar çok şey yaptığım hakkında bir fikirleri var mı? Peki ya benim yaşadıklarım? Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu insanlar kime bulaştıklarının farkında değiller.

OTUZ ÜÇ

Birdie

Job avcılığı acıdan uzaklaşmak için iyi bir oyalanma oldu. Metro bölgesinde şefe ihtiyacı olan yeterince restoran var, bu yüzden birkaç seçeneğim var. En iyi seçimim Alloy. Bir pop-up sunan modaya uygun bir restoran

tarzı bir menü - böyle bir şey benim için mükemmel çünkü mutfakta oynamak ve yönetici şefe yeni fikirler sunmak için çok daha fazla fırsat var. Bunun da ötesinde, aynı yerde çeşitli mutfaklarda çalışabilirim. Bu harika bir konsept ama keşke bu konuda daha heyecanlı olabilseydim.

Görüşme sırasında yemek pişirme demomla onları etkiledim ve tekliflerini kabul ettiğim için çok heyecanlıyım. İlk maaşımı ve sigortamı aldıktan sonra bir kira kontratı imzalayabileceğim. Restorana yürüme mesafesindeki bir daireyi gözüme kestirdim; henüz müsait değil ama yakında taşınacak bir kiracı var. Restoran müdürüne ekibe katılmamın birkaç hafta alacağını söyledim ve başlangıç tarihim konusunda gösterdikleri sabır için minnettarım. Önce halletmem gereken birkaç şey daha var.

Keşke Lonan'a her şeyi anlatabilseydim. Arada sırada mesajlaştık. Ve Maddie'nin resitalindeki an. İnternette onu kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Durmalıyım çünkü ne zaman etiketlendiği bir fotoğraf bulsam yalnız olmadığını görüyorum. Yanında bir kadın var ama asla aynı kadın olmuyor. Onu geri istemek ve vazgeçmek arasında gidip geliyorum. Ama bu yüzden haftada birkaç kez terapistimle görüşüyorum.

Başlangıçta terapi zordu. Yardım isteme konusunda iyi değilim. Ama kendimde bir davranış kalıbı fark ettim ve bu sağlıklı değildi. Lonan bu kadar açık bir şekilde işaret edene kadar bunun var olduğunu fark ettiğimi bile sanmıyorum. Kesiyorum

ve kaç. Julianne'nin bana öğrettiği bir şey varsa o da incinmemek için önce vurmak gerektiğidir. Üstesinden gelinmesi gereken çok fazla yük olduğunu biliyorum, ama her zaman üstesinden gelmeye çalışmanın faydasız olduğunu düşünmüşümdür. Her şeyi ateşe verip uzaklaşmak daha iyiydi. Terapi geri dönüp olanları değiştiremez ama mesele geçmişi değiştirmek değil. Şu anda nasıl tepki verdiğimle ilgili. Çalışıyorum ve sevgiyi nasıl kabul edeceğimi öğreniyorum.

Ne yazık ki, evraklarımda Bridget Hayes'i kullanır kullanmaz, medyanın beni yakalaması uzun sürmedi. Telefonlar durmadan röportaj için çalışıyordu. Yeni bir özel numara almak zorunda kaldım. Şu anda ilgiye ihtiyacım yok. Hayatımı yeniden rayına oturtmaya çalışıyorum ve bu konu hakkında konuşmak hoşuma gitmiyor.

Yerel haberler işin içine girdi ama şimdi ulusal haberler ve sabah programları ailemin evine muhabir gönderiyor ve telefonlarını patlatıyor. Ağlarının kaynakları sonsuz. Bunu atlatmanın tek yolunun onlara istediklerini vermek olduğuna karar verdim, böylece eski bir haber olabilirim ve onlar da başka bir şeye geçerler.

Tüm yayın ağlarıyla iletişim kurmama yardımcı olduğu için babama minnettarım. İnanılmaz derecede yardımcı olan bir aile avukatımız da var. Henüz ailemden gelen cesaretlendirmeye alışkın değilim ama bu da terapide üzerinde çalıştığım bir başka şey.

Uzun süren tartışmalardan sonra hikayeyi ulusal haber programlarından biri olan *Headline'da* yayınlayacağız. Bana en saygılı, en az istismarcı röportajları onların yaptığı söylendi. "En az istismarcı" oldukça büyük bir övgü. İki gün içinde Headline'ın sunucusu Charlotte Stanard ile buluşacağım. Tüm aileyi film stüdyosuna götürüyorlar. Avukatımız konuşmak istediğimiz ve istemediğimiz bazı şeyleri gönderdi. Yolculuk için hazırlanmaya çalışıyorum ve tüm bunlar gerçeküstü geliyor. Neyse ki New York'a gitmeden önce hala bir terapi randevum var.

Önümüzdeki hafta bir iş bulmuş, bir daireye taşınmış, ulusal bir televizyona röportaj vermiş ve sevdiğim adamdan ayrılmış olacağım. Stres yüzünden saçlarım dökülüyor. Hayatım dibe vurmuş durumda ama en azından bu sefer toparlanmaya çalışıyorum. Tatil yapmak istiyorum ama bu sadece bir kaçış olur. İşler zorlaştığında kaçmamayı öğrenmem gerekiyor.

Keşke Lonan da benimle olsaydı. O kadar yakın bir arkadaş ve sırdaş olmuştu ki. Ona sürekli mesaj atmak ya da aramak istiyorum. Gününü ve nasıl hissettiğini duymayı özlüyorum. Ekibin parti fotoğraflarını gördüğümde içim acıdı. Bir kadının elleri üzerinde olduğu için çok üzgün görünmüyordu, fısıldayarak

kulağının içine. Yüzündeki kocaman gülümseme duygularını açıkça ortaya koyuyordu. Yaptıklarımın sonuçları bunlar ve sonsuza dek bunlarla yaşayacağım. Bu kadar çabuk hayatına devam etmesine üzülsem de, o fotoğrafa duyduğum kıskançlıktan nefret ediyorum. İstedğim buydu, değil mi? Ona bunu yapmasını ben söyledim. Onu buna ben ittim.

Zihnimdeki düşünceleri silkeliyorum. Hayır, bunlar sadece olumsuz düşünceler. Olumlu mesajlarımı kendime tekrarlıyorum.

Geçmişimi serbest bırakıyorum ve insanları hayatıma kabul etmeye hazırım. Tatmin edici, otantik ilişkileri hak ediyorum.

Sevginin hayatıma girmesine izin veriyorum.

New York'a uçmak çılgınlıktır. En lüks otellerde konakladık ve şehrin en ünlü restoranlarından bazılarında yemek yedik. Hatta birkaç baş şefle tanışma ve mutfak operasyonlarını görme şansım oldu. Bu inanılmaz bir şey. Ne yazık ki, şimdi dört gözle beklemediğim kısım geliyor - büyük röportaj.

Stüdyoya girerken bir an için hayatımın sadece altı ay önce ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Hikaye yayınlandı ve fotoğrafım geçen hafta internetin her yerine yapıştırıldı, ancak ilk kez ülke çapında bir röportaj yapmak için oturuyorum.

Günlükleri açana kadar gerçek Elizabeth Fournier'in öldürüldüğünü fark etmemiştim. Onun sözlerini okuduğumda, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Midemi bulandırdı. Julianne empatiden yoksundu ve kendinden başka kimseyi umursamıyordu. Sevgisizliğinin benim sevimsiz olmamdan değil, onun sevme kapasitesine sahip olmamasından kaynaklandığını öğreniyorum. İçinde bir insan yoktu. O bir canavardı. Hayatımın büyük bir kısmı bir çocuk katilinin gözetiminde geçti. Birkaç yanlış adımla ben de Elizabeth'le aynı kaderi paylaşabilirdim. Bunun yerine ailemi unutarak ve başımı öne eğerek hayatta kaldım. İtaatkâr ve yalnızdım ama bu beni hayatta tuttu.

Ölümü onun kaçıyordu. Yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşemeyecek kadar korkaktı. Bir insan nasıl bu kadar kötü niyetli olabilir, aklım almıyor. Direksiyon başında uyuyakaldığına memurları ikna eden bendim. Aptalın tekiydim. Tam önümdeydi; emniyet kemeri takmıyordu ve kazaya yol açan hiçbir patinaj izi yoktu. Bunların hepsi onun planının bir parçasıydı. Onu böyle masum bir şekilde resmettiğimi düşünmek midemi bulandırıyor.

ışık; onun hatırlandığından emin olmak için çok çalıştığım cenaze
-Bir katili yüceltiyordum.

Kanada'dan ayrıldığımda bir cinayet vakasının yaşandığından haberim yoktu. Neyse ki buradaki polis benim de bir kurban olduğumu kanıtlayabildi. Benim varlığım onun için bir örtbasmış. Elizabeth'i oynamak için bir cesede ihtiyacı vardı ve talihsiz bir tesadüf eseri kızına çarpıcı bir benzerliğim vardı. Julianne tarafından bulunmak için yanlış yer, yanlış zaman.

Stüdyo görevlileri kimlik bilgilerimi teslim ettikten sonra makyaj ve saç için içeri alınıyorum. Yüzüme çok fazla makyaj yapılıyormuş gibi hissediyorum ama sonucu gördüğümde, beklediğim gibi şatafatlı değil de doğal görüldüğü için şükrediyorum. Açık tenimiz kamera ışıkları altında soluk görünmesin diye annemle babama ve Jack'e bronzlaştırıcı sürülüyor. Başka bir deyişle, *hepiniz ceset gibi görünüyorsunuz*. Minnesota kışları acımasızdır, ışığı ilk kez gören köstebekler gibi görünüyoruz.

Stüdyoya geri döndüğümde, terapistim ve avukatımın sahnenin yan tarafında oturduklarını fark ediyorum - yumuşak bir ışıkla çevrili yükseltilmiş bir zemin üzerine kurulmuş sahte bir oturma odası. Charlotte Stanard içeri girdiğinde yapımcı bize oturmamızı istediği sırayı söylüyor. Kostüm departmanından biri dikkatini çekmeye çalışıyor ama o bana doğru koşuyor ve bana kocaman, içten bir sarılma veriyor.

"Hikâyeniz konusunda bize güvenmeyi seçtiğiniz için çok onur duydum. Eğer bir şey çok fazla gelirse, bize haber verin ve ara verelim. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Atıştırmalık?"

"Su harika olur. Teşekkürler."

Sinirlerim yatıştığı için boğazım kurudu. Ailem ve destekçi ekibim burada olduğu için mutluyum ama keşke Lonan da burada olsaydı.

Titreyen ellerimle su şişesini ağzıma götürüyorum ve son bir yudum alıyorum. Hepimiz mikrofonlandıktan ve ses kontrolleri yapıldıktan sonra röportaj başlıyor.

"Bridget, sana Bridget diyebilir miyim?"

"Evet, Bridget iyi." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

"Bugünlerde nasılsın? Döndüğünden beri neler yapıyorsun?"

"Meşgulüm. Bir sürü terapi var." Daha gergin kahkahalar. "Zamanımın çoğunu ailemle ve eski arkadaşlarımı tanımakla geçiriyorum. Alışmak çok zor oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Kaçırılmanız benzersiz. Kayıtlara geçen en uzun süreli tutsaklardan biri olmak nasıl bir şey?"

"Bu çok garip. Çoğunlukla kaçırıldığımı bilmediğim için. Bana hep bunun bir tür evlat edinme olduğu söylenmişti. Uzaklara gönderilmiştim."

"Şimdi evde olduğuna göre kaçırılma olayını hatırlıyor musun?"

"Hayır, bana dissosiyatif hafıza kaybı teşhisi kondu. Beynim olayla ilgili tüm anıları sakladı. Travmayla başa çıkamadım, bu yüzden beni güvende tutmak için saklandılar."

"Sormak zorundayız, herhangi bir şekilde istismara uğradınız mı? Julianne'in yanında kendinizi güvende hissetmediğiniz zamanlar oldu mu?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla herhangi bir fiziksel tacizle karşılaşmadım. Aksine, görmezden gelindim. Belki de ihmal edildim. Elizabeth'i ya da beni istediğini sanmıyorum."

Zihnim, bana tahammül ettiğini ama asla benimle ilişki kurmak istemediğini gösterdiği pek çok yolu araştırıyor. Ben sadece ... oradaydım. Kurtulamadığı bir mobilya parçası gibiydim.

"Seni istemediyse neden kaçırdığını düşünüyorsun?"

"Çünkü bana ihtiyacı vardı. Kızının yerini dolduracak bir bedene ihtiyacı vardı. Elizabeth'e çok benziyordum-"

"Bu olağanüstü, fotoğrafları gördük ve birbirinize bu kadar benzemeniz çok tuhaf."

"Aynen öyle. Ben onun için bir mazerettim, kimsenin sorgulamasını engellemenin bir yoluydum. Bu sırrı ben dahil herkesten sakladı."

"Julianne ile ilgili en eski anınız nedir?"

"Biraz garip ama benden hoşlanmasını istediğimi hatırlıyorum. Sadece beni görmesini istedim." Ama hiç görmedi. O kadının çocuk sahibi olmasına asla izin verilmemeliydi.

"Neden senden hoşlanmasını istedin?"

"Onu yeni annem sandım. Kim annesinin onu sevmesini istemez ki? Onları sevmesini? Ve ... belki de bir parçam onun tehlikeli olduğunu biliyordu ve onu yatıştırmak - onu mutlu etmek - bir hayatta kalma içgüdüsüydü. Sanki radarın altında uçmanın bir güvenliği varmış gibi. Bilmiyorum."

Bunu duyan annem kolunu arkama uzatıyor ve beni yandan kucaklıyor. Duygularını gizlemeye çalışarak yere bakıyor. Ben de dönüp ona sarılıyorum. Bu kadın beni seviyor. Onun duyguları benimkilere karışıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Charlotte bana bir mendil uzatıyor ve annemle bana kendimizi toparlamamız için bir süre veriyor.

"Seni kaçıran kişiyle hiç eğlenceli zaman geçirdin mi?"

"Pek sayılmaz. Çok sıkıldığımı hatırlıyorum." Kıkırdamam burnumu çekmeme neden oluyor ve bir mendille gözlerimi siliyorum. Ulusal televizyonda yıkılmak istemiyorum. "Bence bu çocuklukta oldukça normal bir şey. Ama beni ortaokula gönderecek kadar evde okuttu ve bana yemek yapmayı öğretti. Yemek yapmaya aşık oldum."

"Şimdi de şef mi oldun?"

"Evet, geçen yıl Vancouver Aşçılık Akademisi'nden mezun oldum."

"Tebrikler, oldukça prestijli bir aşçılık okulu olduğunu duydum."

"Teşekkür ederim."

"Peki ya adın? Takma adını saklamışsın."

"Evet. Bana Elizabeth derdi ama sonunda Birdie'yi kaybetmediğimi kabul etti. Başlangıçta bu onu kızdırdı ama ben Birdie olduğumu biliyordum. Çocukken bile ona ismim üzerinde güç vermek istemedim. Bu bana gerçek ailem tarafından verilmiş bir lakaptı. Bu benim onlarla olan bağlantımdı. Pek çok anımdan vazgeçtim ama ismimden vazgeçmedim."

"Peki ya gerçek Elizabeth?"

Avukatıma bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Ontario'da geniş ailesinin yanına defnedileceği söylendi. Ancak dava hala devam ettiği için daha fazlasını söylememe izin verilmiyor."

"Elizabeth'e adalet sağladığınızı düşünüyor musunuz?"

"Hayır, bence polis ve arka bahçelerini düzenlemeye karar veren insanlar ona adaleti sağladı. Bunun için kendime pay çıkaramam. Bulunduğu için çok mutluyum. Hikayesinin anlatılmasını hak ediyor." O küçük kızın başına gelenler çok alçakça ve masum bir çocuğun, onu her şeyden önce koruması gereken annesi tarafından incitildiğini düşündükçe midem bulanıyor.

"Elizabeth olmadığınızı anladığınız andan bahsedelim."

Bir web sitesi buluyorsunuz, her yerinde resminizi görüyorsunuz, sonra ne oluyor?"

"Çılgıncaydı." Başımı sallıyorum ve sadece birkaç ay önce o genetik testin sonuçlarını aldığımı düşünüyorum. "Web sitesini buldum ve aklımı kaçırdığımı düşündüm. Hayal etmek bile çok zordu ama parçalar birbirine uyuyordu. Ben de gidip onları şahsen görmeye karar verdim."

"Peki sonunda onları gördüğünüzde ne dediniz?"

Gülüyorum ve aileme bakıyorum. "Tanrım... herkes için gerçekten çok duygusaldı."

"Jack, kız kardeşinin geri döndüğünü duymak nasıl bir duyguuydu?"

"Dürüst olmak gerekirse, ilk başta bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Ama sonra genetik test eşleşmesini kendimiz gördük. Çocukluk lakabımı kullandığında gerçek oldu." Hepimiz biraz güldük. "Düşündüm ki... işte bu." Cümlesinin sonunda sesi kesiliyor.

"Dostum, dur," diyorum, onu güldürmeye çalışarak.

"Lori ve Ken, sizin için nasıldı?" Charlotte gülümsüyor.

Bu hikayenin mutlu kısmı. Ben de gülümsüyorum. Daha önce onların bakış açısından duymamıştım.

"Vay canına, ellerimin titrediğini ve yere yığıldığımı hatırlıyorum. Sonra Ken'i aradım ve 'O evde!' diye bağırmaya başladım."

"Bu kadar uzun bir aradan sonra nihayet kızıma kavuşmak nasıl bir şeydi?"

"Hayatımızın en güzel günüydü. Yeniden bir bütün olduk," diyor babam. Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

Sosyal güvenlik sorununu ve gelecekle ilgili hedeflerimi konuştuk ve döndüğümünden beri nerede saklandığımı öğrenmek istediler. Bir "aile dostu" ile birlikteydim. Lonan'dan bahsetmemek çok zor, o eve döndüğümünden beri hikayemin çok büyük bir parçası oldu, ama onun için bir medya sirki yaratmak istemiyorum. Bu sadece daha fazla sorgulamaya yol açacaktır ve o bir gösteri haline getirilmeyi hak etmiyor.

"Sonunda her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Sizin için üstesinden gelmesi en zor olan şey neydi?"

"İnsanlara güvenmek. Pek çok hata yaptım ve en çok değer verdiğim insanları incittim. Pişmanlıklarım var. Hayatımın büyük bir bölümünde istenmeyen biri olduğuma inanmaya programlanmıştım ve bu durum kendimi nasıl gördüğüm üzerinde büyük bir etki yarattı. İlk başlarda birine güvenmekten korkuyordum çünkü sevginin koşullu olduğunu düşünüyordum. Şu anda terapideyim ve bu döngüleri kırmak için çok çalışıyorum. Bu bir yolculuk."

Sonunda bana daha önce düşünmediğim bir şey sordular.

"Julianne Fournier'i affediyor musun?"

Uzun bir süre duraksadım.

"Julianne'in affedecek bir vicdana sahip olduğuna inanmıyorum. Kendisine bir şekilde hizmet etmediği sürece kimseden af dilemek onun doğasında yok. I

onu gemişimde bırakmak istiyorum. Eğer bu akıl sağlığım için onu affetmem gerektiği anlamına geliyorsa, elbette. Ama artık üzerimde hiçbir gücü yok. O bir hiç."

Bu bir aydınlanma gibi.

"Peki ya siz, Lori ve Ken? Jack? Julianne'i affediyor musunuz?" "Asla," diye yanıtlıyor babam.

"Asla," diye yanıtlar annem.

"Hayır, asla," diye karşılık verir Jack.

Stüdyodan çıktığımızda güneş eskisinden daha parlak görünüyor. Bu röportaj tahmin ettiğimden daha katartık oldu. Bunu yaptığıma memnunum, bu bana bir kapanış sağladı.

Minnesota'ya dönmek üzere uağa bindiğimizde düşünmek için zamanım oluyor. Pencereden uçağın kanatlarının buharları kesişini izliyorum. Julianne benim ya da kendimi nasıl gördüğüm üzerinde kontrol sahibi değil. Olumsuz düşüncelerim hep onun sesiydi, benim değil. Ben hala buradayım, hala yaşıyorum. O öldü ve gitti. Korkunç bir insandı, o halde neden benim hakkımda ne düşündüğünü önemseyeyim ki? Ama farkına varmadan onun onaylamamasının içinde iltihaplanmasına izin vermiştim.

Bana hasarlı, kırık ve aşka uygun olmadığımı söyleyen her şey doğru değildi. Kendime olan güvensizliğim beni zehirliyordu ve bu mesajları kendime vermeyi asla bırakmadım. Julianne'nin beni sevmemesi, sevilemeyeceğim anlamına gelmez. Ailem beni seviyor. Jack beni seviyor. Audrey ve Maddie beni seviyor. Micky beni seviyor. Ve bir zamanlar, Lonan beni sevdi, ve belki hala seviyordur.

Hayatımın büyük bir bölümünde, Lonan'ın yaptığı gibi bana değer veren birine layık olmadığımı inandım. O benim için bunu ortaya koydu ve ben de karşılığında "*Hayır teşekkürler, ben iyiyim*" dedim. Sadece bu da değil, muhtemelen o da aynı değersizlikle mücadele ediyordu ve ben de gidip bunu pekiştirdim. Beni sevdiğini yüzüme karşı söyledikten sonra bile, tek istediğim ona aynı sevgiyi geri verebilme ken onu reddettim.

Kanıt Kalemi #181-c

Gönderen Ajan: Tim Rollins

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 181-c

Ekteki Delillerin Açıklaması: Günlük, 2022

Kurbanın Tam Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

23 Eylül 2022

Bunu bir yanlış anlaşılma olarak görmeyi reddediyorlar. Polis öğleden sonra DNA örneği almak için beni içeri sokacak ya da bana "eşlik etmesi" için bir memur gönderecek. Bu şekilde aşağılanmayacağım. Bu şehrin dedektiflerinin cüreti şaşırtıcı. Hayatımı mahvetmek istiyorlar. Hiç bu kadar aşağılanmamıştım. İnşa etmek için çok çalıştığım her şeyi baltıyorlar. Denemenin ne anlamı var ki? Hepsi Elizabeth'in hatasıydı. Bu bir kazaydı. Artık bir önemi yok. Bu asla benim üzerime yıkılamayacak. Bundan emin olacağım.

OTUZ DÖRT

Birdie

Üç hafta sonra . . .

M Hikâyem nihayet medya gündeminden düşüyor. On beş dakikamı doldurdum ve yeniden normal bir hayat sürmeye hazırım. Gerçi son altı yıldır durumumla ilgili hiçbir şey normal değildi.

aylar. Bir yayıncı bulup kitap yazmam için baskı var. Kaçırılmanın nasıl bir şey olduğu, çocuk katili Julianne ile yaşamının nasıl bir şey olduğu, bunun beni bir insan olarak nasıl şekillendirdiği, yadda yadda yadda. Yazmak istemiyorum. En azından şu anda. Odak noktası Elizabeth olmalı, ben değil. Bu onunla ilgili. Ben onun trajik hikayesinde talihsiz bir kurbandım. Ben bir dolgu malzemesiydim, bir dekor. Tek istediğim kendi hayatımı kontrol etmektir. Bu yüzden medyaya röportaj vermeyi ve bu konuda konuşmayı bıraktım. İlerlemek istiyorum. Hayatı deneyimlemek istiyorum.

Henüz iş dışında çok fazla arkadaş edinemedim, ancak bir süre manşetlerden uzak kaldıktan sonra bunun daha kolay olacağını tahmin ediyorum. Neyse ki hikayemi Lonan'dan uzak tutabildim ve onu dahil etmedim. Bu bana onun her gün gördüğü ilginin küçük bir tadını verdi ve bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Mahremiyet benim için her zaman önemli olmuştur; şimdi ondan vazgeçmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, sürekli olarak böyle yaşamayı hayal edemiyorum.

Yeni dairem çok iyi gidiyor. Biraz küçük ama zaten şu anda bir stüdyodan fazlasına ihtiyacım yok. Boyutu umurumda değil; hoş ve rahat. Micky bunun fare deliği demenin başka bir yolu olduğunu söylüyor ama neyse. Alloy'da içinde oynayabileceğim son teknoloji bir mutfakım varken süslü bir mutfaka ihtiyacım yok. Akşam yemeklerimin çoğu restoranda oluyor zaten. Aksine

Görünüşe göre kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde orgazm yiyen komşularım. Buranın duvarları biraz ince.

Yani, gerçekten, onlara daha fazla güç. Sadece kıskanıyorum çünkü beni hala boşaltabilen birkaç vibratör sadece Lonan'ın onları üzerimde kullandığı anılarım yüzünden. Bu da beni hâlâ onun görüntüsüyle boşalmaya itiyor ve bu da bana hiç iyi gelmiyor. Bu kıramadığım kötü bir alışkanlık. Kendime durmamı söyleyip duruyorum ama yapamıyorum. Ne zaman aklımda onun görüntüsü olmadan bitirmeye çalışsam, nafile. Yıldızlar yok, havai fişekler yok, hiçbir şey yok.

Tabii, bir bağlantı bulmaya çalışabilirim, ama ne anlamı var ki? Hiçbiri Lonan olmayacak. Sanki vajinam bana ihanet etti ve artık sadece ona tepki veriyor. Orgazmlarımı da o kontrol ederken onu nasıl unutabilirim ki? Bu yüzden ondan nefret ediyorum. Eminim o da aynı sorunları yaşamıyordur. Ne de olsa sosyal medyada takımla dışarı çıktığını daha çok gördüm. Kesinlikle yalnız değil. Her seferinde kolunda seksi bir kadın var. seksi bir kadın var. Resim. Hayatıma devam etmem gerektiğini biliyorum ama hazır değilim. Terapistim için iş güvencesi, değil mi?

Ailemle birlikte katılmam beklenen bir gala var. Ve tahmin et başka kim gidiyor? Evet, doğru. Kendi ailemde beşinci tekerlek olmayı reddediyorum. "Ailemle" gidiyor olmam yeterince kötü. Teknik olarak hepimiz artı bir kişi alıyoruz ve annemle babam birinden benimle gelmesini istememeleri konusunda uyarılmış olsalar da tek başıma gitmemin imkanı yok. Bütün gece başka biriyle ona bakmak zorunda kalacaksam olmaz.

Nate, iş arkadaşım ya da akrabam olmayan tanıdığım tek erkek. Nate, Lonan'a çıkmayacağımı söylediğim kişi. Ama o da başka kadınlarla görüşmeyi planlamadığını söylemişti ve internete bakılırsa o da sözünü tutma konusunda pek iyi bir iş çıkarmamış. Ayrıca, tüm Lakes organizasyonu gidiyor, Nate zaten orada olacaktı ve defalarca sadece arkadaş olarak gideceğimizi açıkça belirtmeme rağmen, heyecan seviyesi beni endişelendiriyor.

Galada kiminle çıkacağımın bir önemi yok. Onu başka biriyle gördüğümde yaşayacağım derin acıyı değiştirmeyecek. Onun ellerini başka bir kadının üzerinde görmek için aynı odada olmak, fotoğrafları görmekten çok daha kötü olacak. Beynim hala beni gizliden gizliye sevmeye ihtimali varmış ve onun başka kadınlarla çekilmiş tüm fotoğrafları magazin basını tarafından uydurulmuş bir şeymiş gibi davrandığı bu korkunç oyunu oynuyor. Onu şahsen gördüğümde, bu hayal yıkılacak. Gerçek ortaya çıkacak ve gözlerimin önünde gerçek zamanlı olarak oynanacak. Mesafesi

ama bu kendi yaptığım yatakta uyuyacak kadar olgun olduğum anlamına gelmiyor.

Yine de dört gözle beklediğim bir şey var-Micky dört gün içinde Minneapolis'e taşınacak. Dört! Benden bu kadar uzun süre sakladığına inanamıyorum. Keşke kontratımı imzalamadan önce söyleseydi; birlikte bir daire tutabilirdik. Ne yazık ki benim için, yeni tek yatak odası Top Shelf'in üstünde, erkeklerin takıldığı hokey barının. O dairelerin Lakes çaylakları için ayrıldığına yemin edebilirdim ama o bir şekilde bir tane kapmış. İhtimaller nedir? Bu konuda çenemi kapalı tuttum; onun balonunu patlatmamın imkanı yok. Seksi hokey oyuncularından oluşan bir takımın her gece kapısının önünde takılıyor olmasından dolayı çok heyecanlı.

LONAN

Arenadaki turnikeden geçerken kimlik kartımı okutmanın tanıdık bip sesi duyuluyor. Boş yürüme yollarında ilerlerken tek ses ayak seslerim oluyor. Çoğu gün arka taraftan giriyorum ama arada sırada boşken arenada yürümeyi seviyorum. NHL'ye katılmadan önce özlediğim şeylerden biri. İleride temizlik görevlilerinden birinin bir süpürgeyi ittiğini görüyorum.

"Hey, Earl." Ona başımı salladım. "Janice nasıl?"

"Bilirsin işte, hep aynı şeyler. İyi günler ve kötü günler. Gerçi elli yılı yeni kutladık."

"Kahretsin. Tebrikler dostum."

"Teşekkür ederim. Yuva kurmaya karar verdin mi, ateşli çocuk?" Gülüyorum ve arkamı dönüp geriye doğru yürüyorum.

"Üzerinde çalışıyorum." Her zaman '*iyi bir kadın*' bulma konusunda beni sıkıştırır. "Tavsiyen var mı?"

"Evet, saçmalamayı bırak. Gün ışığını yakıyorsun, evlat."

"Anlaşıldı. Janice'e sevgilerimi gönder."

"Yapacağım, yapacağım. Kendine iyi bak."

"Beladan uzak dur Earl," diyorum arkamı dönerek.

Yaptığı her röportajı izledim ve benden hiç bahsetmedi.

-Ya da bizi bir kez. Hikayesi azalıyor ve ben buna minnettarım. Onu her gün televizyonda görmek bana eziyet vermekle kalmıyor, aynı zamanda ilgi odağı olmaktan ne kadar nefret ettiğini de biliyorum. En azından medyanın. Benim dikkatimi çeken kişi olmayı seviyor. Onu özlemekten bıktım. Ama duygularını anlamak için zamana ihtiyacı var ve ben de buna saygı duymak zorundayım. Şimdilik.

Ona karşı sabrım sonsuza dek sürmeyecek. Bu beni onun Instagram'ını takip etmekten de alıkoymayacak. Kendime sadece onu kontrol ettiğimi söyleyip duruyorum ama bundan fazlası var. Kahretsin, artık bilinçli bile değilim. Çoğu zaman parmaklarım uygulamayı açıyor ve ben ne olduğunu anlamadan onun adını yazıyor.

Telefonum çalarken soyunma odasının kapısını iterek açıyorum. Çocuk Hastanesi'nin yıllık galası ve etkinlik sırasındaki davranışlarımızla ilgili beklentileri içeren bir e-posta. Sanki biz bir grup kabadayı kardeşlermişiz gibi.

bir araya geliriz. Her yıl bir masa satın alır ve Hayes'leri davet ederim. Onlar benim ailem ve bu davayı en az benim kadar destekliyorlar. Sanırım bu onun da orada olacağı anlamına geliyor. Onu tekrar görmeyi ne kadar istesem de, bu beni korkutuyor. Bu gala sadece iki şekilde sona erecek: gerçekten iyi ya da gerçekten kötü. Sonunda bizim için bir şans olup olmadığını ilk elden göreceğim. Onun beni seçmesini sağlayamam ve bunu istemem de. Tekrar bir araya gelmek istiyorum çünkü *o* istiyor. Çünkü *o benimle* bir gelecek görüyor ve benim onsuz yaşayamayacağım kadar onun da bensiz yaşayamayacağını fark ediyor. Ve bu sonuca kendi başına varması gerekiyor.

Her zaman yaptığım gibi, dalgınlıkla kendimi Instagram'da buluyorum. Adını arattığımda profili kayboluyor. Yazımı iki kez kontrol edip tekrar deniyorum; bu kez yeni bir hesabın listelendiğini fark ediyorum, B. Hayes. Profil resminde kameradan uzağa bakan bir kadın var, sadece başının arkası görünüyor. Bu *o*. Onu her arkadan çektiğimde gördüğüm manzaranın aynısı. Hiç şüphe yok, bu Bridget. Kestane kahverengisinin tam tonunu ezberleyecek kadar *o* saçı yumruğuma dolamıştım.

Hesaba tıklıyorum. Özel. 432.8 bin takipçisi artık
39. Son birkaç haftadır benden daha ünlü oldu. Sosyal medya hesapları bir gecede patladı. Bunun, medyanın spot ışıklarından biraz olsun uzaklaşma çabası olduğundan şüpheleniyorum. Ama benden saklanamaz. Başparmağım *takip* butonunun üzerinde geziniyor. Neden umurumda olsun ki? Tıklıyorum. Ona göz kulak olduğumu zaten biliyor. Telefonumu kilitleyip spor çantama tikiştiriyorum ve patenlerimi bağlamayı bitiriyorum.

Boş pistin buzuna vurduğumda, aklım bizim için ne istediğime kayıyor. Hiç düşünmeden bir çanta patenine başlıyorum. İlişkımız neden bu kadar zor olmak zorunda? Nefesimi zorlukla tutarak ileri geri koşana kadar ne kadar kızgın olduğumu fark etmiyorum. Üniversitedeki koçum bizi kusana kadar paten yaptırdı. Berbat oynadığımız için bir cezaydı. Bir yanım onu kaybettiğim için kendimi cezalandırmaya çalışıp çalışmadığımı sorguluyor.

Hayır. İkimiz de hata yaptık. Benim için *o*. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışmasının tek sebebinin korkması olduğunu biliyorum. Bana kaç kere başkalarıyla görüşmemi söylediğinin bir önemi yok. Nafile. *O* kadın benim için diğer tüm kadınları mahvetti. Elbette, diğer tüm oyuncular gibi bana takılıyorlar, ama çok sarhoş olup kucağıma oturmalarına izin vermek dışında, becerdiğim tek şey yumruğum. Ve elime boşaldığımda onun yüzünü hayal ediyorum. Bir saat kayıyorum. Savunma antrenmanları yapmıyorum ya da kaleye şut atmıyorum, sadece buzda bir aşığı bir yukarı kayıyorum.

Bacaklarım örs gibi ve eve gitme zamanının geldiğini anlamam için buzda takılıp düşmem gerekiyor. Soyunma odasına dönüp duş aldıktan sonra meditasyon yapıyorum ve endorfin salgısının üzerimden geçmesine izin veriyorum. Eskiden bana nasıl baktığını ve ben onun içine gömüldüğümde gözlerinin beni nasıl içine çektiğini düşünüyorum. Bu aşktı. O kadar kolay silinip atılamaz. Her şey yoluna girecek.

Havluyu belime sardıktan sonra dolabıma dönüyorum ve özellikle Bridget'ten gelen aramaları kontrol etmek için çantamdan telefonumu çıkarıyorum. Aldığım tek bildirim Instagram'dan - takip etme isteğimi kabul etmiş. Hâlâ ilgimi çekmek istiyor.

Hiçbir fotoğrafa çift dokunmamaya veya hiçbir kalbe tıklamamaya dikkat ederek, neler yaptığını görmek için kaydırıyorum. Gönderdiği son fotoğrafa yakınlaştırıyorum. Göle bakan bir uçuşun üzerinde durduğu bir selfie. O noktayı iyi biliyorum. Kuzey kıyısında. Yirmili yaşlarımdayken, şöhret ve maç programları hayatımı yönetmeden önce düşünmek için gittiğim yer. Kolay bir yürüyüş değil ama manzarası ödüllendirici. Fotoğrafta etrafı çam ağaçları ve dev kayalarla çevrili. Saçları karışmış, rüzgârdan savrulmuş. Kayaların üzerinden tırmanırken alnı terden parlıyor. Makyaj ekipleri tarafından makyajı yapılmamış ya da röportajlarından biri için dramatik bir ışıklandırmaya sokulmamış. Hayır, bu gerçek Bridget. Gözleri ıslık ıslık ve yüzündeki başarı hissi açıkça belli oluyor. O bir afet.

Tam yorum yapacaktım ki başka birinin benden önce davrandığını gördüm. o.

Gala için sabırsızlanıyorum, tatlım. Umarım küçük bir şey giyersin Benim için senin yürüyüş kıyafetlerinden daha resmi. Şaka yapıyorum.

Ciddi misin? Nate, boktan beslenme uzmanı, onun randevusu mu? Onunla çıkmasına imkan yok. O herif tam bir pislik; kadınlar hakkında nasıl konuştuğunu duydum - görüldüğü kadar iyi biri değil. Benimle dalga geçiyor olmalı. Muhtemelen onu takip etme isteğimi kabul etmesinin nedeni de bu yorumdu. Bunu görmemi *istiyor*, son zamanlarda barlarda ne kadar göz önünde olduğumun intikamını alıyor.

Boğazımdan alaycı bir kahkaha kopuyor.

"Oh, tatlım, şimdi sana ne yapacağımı bilmiyorsun bile."

Giyinmeyi bitiriyorum ve çantamı omzuma atarken sırtıyım. Benimle oyun oynamak ve dalga geçmek istiyorsa, sorun değil. Ama bunun iki kişilik bir spor olduğunu bilmeli. Micky'ye hızlıca bir mesaj atıyorum çünkü biliyorum ki

Bu akşam bir şeyler içmeye gidecekler, ortaya çıkıp ona kiminle uğraştığını hatırlatmak eğlenceli olabilir.

Sonra, rehberimi açıyorum ve aradığım şeyi bulana kadar kaydırıyorum ve duruyorum. Belki bu işi çok ileri götürüyor ama onu sinirli görmek hoşuma gidiyor. Ayrıca, gecenin sonunda bunu telafi etmeyi planlıyorum. Telefon numarasının engelini kaldırıyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Hey. Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Şimdi de bana mı ihtiyacın var?

Ben: Öyle değil. Gala için bir saatliğine bir randevuya ihtiyacım var. Bu bir ilişki değil.

Ben: Ekibin geri kalanı orada olacak . . .

Rhys Kucera gidiyor mu?

Ben:
Muhtemelen.

K. Ben varım.

Kanıt Maddesi #182

Gönderen Temsilci: Tim Rollins, Andrea Lavoie (LA-4987),

Vancouver İtfaiye Departmanı (VFD-81)

Dava Numarası: NF-2000-PR-0856478

Ürün numarası: 182

Ekteki Kanıtın Açıklaması: Araba Kazası Polis Raporu Kurbanın Tam

Adı: Bridget Lynn Hayes

Şüphelinin Tam Adı: Julianne Katheryn Fournier

Vancouver Polis Departmanı

Emniyet Müdürü Ofisi

Kaza Raporu - 23 Eylül 2022

Temsilci: Andrea Lavoie (LA-4987)

Julianne Fournier'in 23 Eylül 2022 tarihinde 2021 model Lexus sedanın sürücüsü olarak karıştığı ölümlü trafik kazasına ilişkin rapor. Sürücü sadece

Araçtaki kişi. Julianne Fournier-64 yaşında, varışta ölü bulundu.

LA-4987, saat 11:48 sularında Trans-Kanada Otoyolu'nun 25 numaralı çıkışının kuzey tarafında orta sedan bir araçta çıkan yangına müdahale etmiştir.

Polis memuru kuzey yönündeki trafiği kapattı. Çarpma noktası Kurbanın arabası bir ağaca çarptığında yapılmıştır, ancak kayma izlerinin mevcut olmadığı belirtilmelidir. VFD-81 olay yerine saat 11:52 civarında söndürülmüş ve araç içinde kalan yangını söndürmek için kuru kimyasal söndürücü kullanılmıştır.

Fournier, Trans-Canada'nın kuzey tarafında bir ağaca çarptı Otoyol 25. işaret yakınında. Açılı çarpışma yaklaşık 90 km/s hızla aracının sol çamurluğuna çarpmıştır. Araçtaki yangının sürücü tarafındaki hava yastığının patlamasından kaynaklandığı tespit edilmiştir.

Çarpma zerine n hava yastığı. Kurban emniyet kemeri takmıyordu ve baş ve boynu araçtan kısmen fırladı.

Fournier araçtan çıkarıldı ve olay yerinde öldüğü açıklandı.

Vancouver Memorial Hastanesi personeli tarafından getirildi. Acı çekti kafatasında nden kırık ve vücudunun %75'inde ciddi yanıklar meydana gelmiştir. Yapılan incelemeler sonucunda sürücünün bilincinin yerinde olduğu ve araç alev aldıktan sonra kaçmaya çalıştığı, ancak araçtan çıkamadığı tespit edilmiştir.

konumlandırma ve kısmi fırlatma, burada yaralarına yenik düştü.

OTUZ BEŞ

Birdie

"L Hadi bir şeyler içelim!" Micky kolumdan tutup beni Top Shelf'in ön kapısına doğru çekiyor.

"Bekle, ne? Bana bir tur attıracağını sanıyordum. yeni dairen mi?"

"Yapacağım, ama önce kutlamamız gerek!"

Normalde olmaz derdim ama sezon dışı olduğu için burada herhangi bir oyuncu görme şansımız yok denecek kadar az. Yine de fazla oyalanmak istemiyorum.

"Tamam, ama sadece bir içki. Buranın sizin arka bahçeniz olduğunu anlıyorum ama buranın müdavimi olmayacağız."

"Ayy," diye dudaklarını büküyor. "Ama buranın ana üssümüz olabileceğini düşünmüştüm. Bizim *Cheers*'ımız." Tema şarkısını söylemeye başlar.

"Herkesin adını bilmesini istemezsin. İnan bana, cazibesini kaybeder."

"Ateşli hokey oyuncularıyla evet..." Ona ters ters bakıyorum. Kollarımı ona doladım ve yanına yaslandım.

"Burada olduğuna inanamıyorum! Salı gecelerimizi geri alacağımız için çok heyecanlıyım."

Bir duraklama oldu ve ben ona baktım.

"Salı gecelerimizi Pazartesi geceleri olarak değiştirmemiz gerekebilir," diyor kollarını masanın karşısında önünde uzatarak.

"Oh?"

"Yarı zamanlı bir barmenlik işi buldum."

"Şimdiden mi? Aferin Mick! Neredesin?"

Tekrar duraklıyor. Başımı hafifçe çeviriyorum ve ona yan gözle bakıyorum. *Yapmasan iyi olur, Micky.*

"Kızma."

Biliyordum.

"Burası. Bu bar. Top Shelf. Takımın takıldığı bar. **O r a d a m ı b a r m e n l i k y a p ı y o r s u n ?**"

Neden burada çalışmak zorunda ki? Yukarıda yaşaması yeterince kötü zaten. Şimdi de burada mı çalışıyor?

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "İşte."

Yüzüm düşüyor ama hemen gülümsememi geri kazanıyorum ve onun için mutluymuş gibi yapıyorum.

Sorun değil. Sorun yok. Her şey yolunda.

"Neden kızayım ki? Bu harika bir şey! Yani, rahatlığı yenemezsin, değil mi? Ne zaman başlıyorsun?"

"Gelecek hafta . . . Cidden hala ondan kaçıyor musun?"

Cevap vermek için kendime zaman tanıyorum. Karmaşık bir durum, hâlâ kendim üzerinde çalışıyorum.

"Ondan kaçtığımı söyleyemem. Ama onu aramıyorum da. Onu takip etmiyorum."

Sırtlan gibi sahte gülüyor. "Her neyse."

Biz çantalarımızı bırakamadan hevesli bir garson masamıza geliyor.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi hanımlar?"

"İki French 75s. Kutlama yapıyoruz," diyor Micky masaya vurarak.

"Tamamdır." Ona göz kırpmıyor ve içkiyi hazırlamak için dönüyor.

"Senden hoşlanıyor."

"İş arkadaşım olmak üzere. Konuyu saptırmayı bırak. Neden Lonan'ı galaya davet etmiyorsun ve sonra onun beynini dağıtıp barışmıyorsun?"

"Öncelikle, çok mu agresifsin? İkincisi, ben başka biriyle gidiyorum ..."

Şu anda yüzümde bir delik açan yeşil gözlere bakmak zorunda kalmamak için barın etrafına bakıyorum.

Micky ellerini havaya kaldırır ve "Kendi kendini sabote etmek istediğin için mi yoksa ...?" diye bağırır.

İç çekmem onun için kabul edilebilir bir yanıt gibi görünmüyor, bu yüzden devam ediyorum, "Hayır, ama elim boş gelmek ve başka bir kadının bütün gece ellerini onun üzerinde gezdirmesini izlemek istemiyorum. Henüz hazır mıyım bilmiyorum. Hamlemi yaptığımda istikrarlı olmak istiyorum."

ve korktuğum için onu tekrar terk ettim. Bu şekilde-"

"Bu şekilde onu kıskandırabilir ve neler kaçırdığını ona gösterebilirsin. Belki bu onu acele etmesi ve atışını yapması için kışkırtır.

-ve tekrar bir araya gelebilir misiniz?" "Ben öyle bir şey demedim!"

Yine de haksız değil. Beni hâlâ istediğini bilmek istiyorum. Onu uzaklaştırmak için söylediğim her şeyi geri almak istiyorum. Onun için yeterince iyi olmak istiyorum.

"Zoru oynamak kaltaklar içindir, Bird. Bir şey mi istiyorsun? Git al o zaman!"

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturuyorum ve alnımı onlara dayıyorum. "Biliyorum." Masaya doğru inerken sesim boğuk çıkıyor.

"Sana ne oldu böyle? Julianne ile yaşarken senden böyle şeyler beklerdim. Saklanıyorsun ve karşıdakinin savunmasız kalmasını bekliyorsun ki bunu yapmak zorunda kalmayasın."

Başımı kaldırıyorum.

"Lanet olsun, tamam! Bana bağırmayı keser misin artık?" Fısıldayarak bağıyorum.

Sorgulamasında sessiz bir ara var. Önemsediğini göstermek için bana sert bir sevgi gösteriyor, bunun nezaketten geldiğini biliyorum.

Her şeyi berbat ettiğimin farkındayım. Çok fazla varsayımda bulundum ve bunların hepsi kendi kendime verdiğim mesajlara dayanıyordu. Beni sürekli evden çıkmaya, keşfetmeye, istediğim her şeyi yapmaya teşvik etti. Ailemle vakit geçirmemi istiyordu. Beni "elinde tutmaya" çalışmıyordu. Lonan'la evlenmek Julianne'le yaşadığım cehenneme hiç benzemiyor.

"Ee, kiminle çıkıyorsun?" "Nate adında bir adam."

Yine bana bakıyor. Kalkık kaşları ve gülümsemesi hayal kırıklığı ve eğlenceyi eşit oranda yansıtıyor.

"Nate, takım için çalışan Nate mi? Kıçını kontrol etmekten vazgeçmeyen mi? Lonan'ın nefret ettiği?"

"İşte bu. *Arkadaş* olarak gidiyoruz. O zaten gidiyordu, ben zaten gidiyordum. Büyütülecek bir şey değil. Sanki hepimiz yetişkin gibi davranamazmışız gibi konuşuyorsun."

Kıkırdıyor. "Çok şirin."

"Neden gülüyorsun? O iyi biri."

Ne yaptığının farkındayım. Ve evet, belki de hayatına devam ediyorsa zayıf görünmek istemiyorum. Servis görevlisi içkilerimizi önümüze koyuyor ve ben şimdiden bir tane daha sipariş etmek istiyorum. Micky beni sorguya çekiyor ve bir kokteyl şeklinde olsa bile biraz rahatlamaya ihtiyacım var.

"Lonan biliyor mu?" Gözleri kocaman.

"Bilmiyorum. Aileme söyledim, yani bu mümkün."

"Muhtemelen az önce o adamın ölüm belgesini imzaladın," diyor ilk yudumunu alırken. "Biraz daha limon lazım," diye mırıldanıyor.

"O bir mağara adamı değil, Freya."

İçkisini bıraktı ve F- ismini kullandığım için bana kaşlarını kaldırdı.

"O senin için! Dinle, şu anda zoru oynamaya çalıştığını biliyorum çünkü içindeki duyguların açığa çıkmasını istemiyorsun ama o adam seninkilerin açığa çıkmasını istiyor... hem de *çok istiyor*," diye ekliyor ve bir yudum daha alırken 1940'lardan kalma şampanya kadehine bakıyor.

Onun haklı olmasını istiyorum. Onun hakkında konuşmak midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor ve bunun bana umut vermesinden nefret ediyorum. Durum hakkında saf olmak istemiyorum.

"Neredeyse hazırım, sadece doğru kafa yapısında olduğumdan emin olmam gerekiyor."

Peki ya birlikte görüldüğü tüm o kadınlar?"

"Peki ya onlar? Ayrıca, '*onu takip etmediğinizi*' nereden biliyorsunuz?"

"Her yerde resimleri var!" Arkamı dönüp yuvarlak VIP alanını gösteriyorum. "Tam şurada, geçen hafta kucağında bir kadın oturuyordu ve *çok* mutlu görünüyordu. Her şeyi berbat ettim, biliyorum. Onu ittim. O yüzden beni rahat bırak. Belki de ihtiyacım olan şey bir toparlanmadır? Bu çok mu kötü olur?" Gözlerim yaşarma tehdidiyle yanıyor. "Lanet olsun."

"Senden istediği şey bu." Gözlerimde biriken yaşlara işaret ediyor. "Bu. Sadece bunu düşün, tamam mı?" Ona baktığımda acımı görüyor ve koltuğundan zıplayarak bana sarılıyor.

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum," diye cevap veriyor.

İçkimizi bitiriyoruz, ama sunucu geldiğinde hesabı istemek yerine bir tur daha sipariş ediyor. *Fannntastic*.

Neyse ki Micky, sert sevgi konusunda sınıırıma ulaştığını hissediyor ve kokteyl salonu için planlarını tartışmaya devam ediyoruz. Ortamı iyice daralttı ve bana pastanedeki tüm ürünleri anlattı

satmayı ve onları en iyi hangi kokteyllerin tamamlayacağını planlıyor. Bu onun hayali. Onu bu konuda konuşurken dinlemek büyüleyici, çok tutkulu. Düşüncesinin hayata geçtiğini ve geliştiğini görmek için sabırsızlanıyorum. İş planına koyduğu ev ödevi ve araştırmayla başarısız olmasının imkanı yok. Sermayeyi bulur bulmaz durdurulamaz olacak.

Bir sonraki içkilerimiz geldiğinde barın kapısı açılıyor ve ekipten altı kişi içeri giriyor. *O da* dahil.

"Kahretsin."

Gözleri benimkileri takip ediyor ve neye baktığımı görmek için arkasını dönüyor. Kenara çekildik ama görünmez olmak için kendimi zorlarken bedenim hâlâ gergin.

"Şeytanın adını anarsan, ortaya çıkar." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ona ters ters bakıyorum ve bana o gülünç masum gözlerini çeviriyor.

"Bunu sen mi yaptın? Numarasının hâlâ sende olduğunu biliyorum." "Bu kader, bebeğim."

"Hayır, *geç oldu* bebeğim," diyerek debriyajıma uzandım. "Hadi hesabı alalım."

"Evet, hayır."

Donup kaldım. "Pardon?"

"Harika vakit geçiriyorum ve içkimi bitirmek istiyorum." Sandalyesinde arkasına yaslanıp yerleşiyor.

"Freya," diye uyarıyorum.

"Bridget," diye papağan gibi cevap veriyor. Boynu dikleşiyor. "Aman Tanrım, sana ilk kez *Bridget* dedim. Garip miydi?"

Lonan'ı görmekten bu kadar stresli olmasaydım, muhtemelen yüzündeki şok ifadesine gülerdim. Onun yerine başımı sallardım. Bu benim adım. Micky'nin bunu söylemesi dünyaların çarpışması gibi hissettiriyor. Başından beri bu yolculukta benimle birlikteydi ama bunu ondan duymak bir şekilde daha meşru hissettiriyor. Sanki dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişiz gibi. Bunu sevdim.

Gerginliğimi atmak için ikinci French 75'ten büyük bir yudum alıyorum. Bir süre sonra tedirginliğim geçmeye başlıyor. Bu boşlukta ben de en az onun kadar var olabiliyorum. Bu gece seksi görünüyorum. Beni görürse, kimin umurunda? Korkacak bir şeyim yok. Kalbini ye, Lonan Burke. Yuvarlak köşeli bir kabine oturduklarında takımı net bir şekilde görebiliyoruz. Micky ile daha çok yeni dairesi, daireyi nasıl döşemeyi planladığı ve hala hangi yeni mobilyalara ihtiyacı olduğu hakkında sohbet ediyoruz. Bir kadın yanımıza sokulduğunda dikkatim dağılıyor.

Lonan'a yaklaşıyor ve avucunu göğsüne koyarak kucağına oturmak için kendini destekliyor.

Harika. İşte ick geliyor.

"Bunu IKEA'dan almam gerekecek, ama önce birini bulmam lazım - kızım, bunu görüyor musun?" diye soruyor, sanki ben zaten bakmıyormuşum gibi.

Omuz silkiyor, başını sallıyor ve arkasını dönüyor.

"*Gördün mü?* Ne kadar haklı olduğumu anlıyor musun?"

Kalbim küt küt atıyor. *Evet, onu gördüm.*

Sunucu elinde iki dondurmayla çıkagelince düşüncelerim askıya alınıyor.

"Çok özür dilerim, bunları sipariş etmemiştik," diyorum. Micky tatlıları reddettiğim için bana ters ters bakıyor. Ben hayatım boyunca Kanada'da büyümüş bir Minnesotalıyım. DNA sonuçlarımın *yüzde 83 Üzgünüm dememesi bir mucize.*

"Bunlar şurada oturan beyefendiden."

Hangi masaya baktığını anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yok. O beni gördü.

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için yutkunuyorum.

"Kabul ediyoruz!" Micky mutlulukla seslenir. "Lütfen ona teşekkür ettiğinizi ve verdiği her şeyi yiyeceğini söyleyin."

"Micky!"

Başımı sunucuya doğru sallıyorum ve tekrar özür diliyorum. "Bir rahatsızlığı var."

"Ona teşekkür ettiğinizi söylerim," diye yanıtlıyor garson kızarak.

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırdığımda bana bakıyordu. Gülümsemese de gözleri eğlenceyle dans ediyor. Bunlar beni siken gözler. Koltuğunda geriye yaslanıyor, bir kolunu uzatmış, diğerinde bira tutuyor. Elini yumruk yapıyor ve tekrar bırakıyor.

Akıllıca seçin, diyor.

Boğazımda kabaran duygu seli neredeyse ezici ve bunu saklamak için deli gibi savaştım gerekiyor. Kırılganlık istediğini biliyorum, ama kelimenin tam anlamıyla bir barın karşısında iletişim kuruyoruz. Gözlerimi kaçırıyorum ama göz ucuyla o kocaman beyaz gülümsemeyi görebiliyorum.

Micky elini daldırıyor, bir lokma yiyor ama sonra itiyor. "İğrenç, bu donmuş yoğurt. Seninkini deneyeyim."

Süslü cam tabağa bakıyorum. Naneli çikolata parçacıklı. *Lanet olası.*

OTUZ ALTI

LONAN

A Kol düğmelerimi bir kez daha ayarlayarak aynada kendimi kontrol ediyorum. Ismarlama smokin üzerime tam oturuyor ama beni ancak bir yere kadar götürebilir. Çok gerginim. Bu gece o gece.

Nikki'ye benimle galada buluşmasını söyledim. Orada kol şekeri olarak bulunduğunu ve aramızda hiçbir şey olmayacağını biliyor. Yeni çaylak Rhys Kucera ile omuzlarını ovuşturabilmek için kabul ettiğine yüzde 99 eminim. Her kadının radarına girmiş gibi görünüyor, ama henüz eve bir parça kedi götürdüğünü görmedim. Genellikle gençler parti yapmak ve kendilerini ön plana çıkarmak isterler; ben kesinlikle öyle yaptım. Rhys öyle değil. Sessiz ve içine kapanık biri. Onu anlayamıyorum. Muhtemelen kadınların onu bu kadar istemesinin nedeni de bu. Bu onu "gizemli" yapıyor ve hepsi onu kıran kişi olmak istiyor.

Son bir kez baktıktan sonra Bentley Continental'imın anahtarlarını aldım. Biraz şık, biraz sportif. Arabayı valeyeye bırakırken, ona yakınımda tutmasını söyledim. Bu gece Bridget'i eve götürmeyi planlıyorum ve hiç vakit kaybetmek istemiyorum. Fazla düşünmeye başlamadan önce hızlı bir kaçışa ihtiyacımız var.

Landmark Center'ın geniş balo salonuna girip etrafı tarıyorum, Lori ve Ken arkadaşlarıyla sohbet etmeye başlamışlar bile, ben de onlara doğru ilerlerken gözüm Bridget'e takılıyor. *Vay canına*. Göz kamaştırıcı. Tek omuzlu bir elbise giyiyor; üst kısmı dar ve vücuda oturan, her kıvrımı ortaya çıkaran bir elbise. Elbisenin alt yarısı uzun ve dökümlü, yan tarafında büyük bir yırtmaç var. Güzel. Bu, daha sonra onu vestiyerde becerirken yukarı itmemi kolaylaştıracak.

Onu Nate'le görmek beni sinirlendiriyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve derin bir nefes alıyor.

Bu doğru, bebeğim. Nefesini kesen benim. Onun değil.

Tam o sırada Nikki atını eyerleyerek yanıma geliyor ve bana bir şampanya kadehi uzatıyor. Gözlerimi Bridget'ten ayırmıyorum. Bunun yanında duruyor olabilirim ama Bridget eve birlikte gitmeyi planladığım tek kadın. Çenesini kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor, bu gece elbisesine uygun olarak koyu bir cabernet rengine boyanmışlar. Sikimin etrafına sarılsalar çok güzel görünürlerdi. Kolunu Nate'in dirseğinin kıvrımından geçiriyor. *Nasıl olduğunu anlıyorum.*

Jack yanıma gelip sırtımı sıvazlayarak dikkatimi ondan çekti. "Hey, dostum." Nikki'ye ve sonra tekrar bana baktı. Eminim o Ne tür bir saçmalığın peşinde olduğumu merak ediyor. Ve o haklı, bu bir saçmalık.

"Selam. Seni gördüğüme sevindim."

"Bir dakika sohbet edebilir miyiz?"

Nikki gülümsüyor ve uzaklaşıyor. Sanırım yeni çaylağı bulmaya gitti. Dürüst olmak gerekirse, gecenin geri kalanında gitmesi umurumda değil. Bridget'in önünde sadece bir kez görünüp kanının biraz pompalanmasını istedim. Nefret ve şehvet birbirinden o kadar da uzak değil.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, sevgilim diğer oyunculara doğru ilerlerken başıyla onu işaret ediyor.

"Hiçbir şey. Nate'le aralarındaki sorun ne?"

"Bilmiyorum. Ama sana ondan daha fazla ilgi gösterdiğini düşünersek, endişelenecek bir şey olmadığını söyleyebilirim."

Gözlerimi ondan ayırmak çok zor.

"O nasıl? Gerçekten mi?"

"Tamam. Şehirde bir yeri var, yeni işini seviyor."

Taşındığından şüpheleniyordum ama emin değildim.

"Nereye?"

"Hayır. Ben ispiyoncu değilim. Ona kendin sorabilirsin."

"Kızlardan önce arkadaşlara ne oldu?"

"Kız kardeşler erkek kardeşlerden önce gelir, dostum."

"Beni yakaladın."

Sevgilime doğru bakıyor. "Yani ... vazgeçiyorsun, öyle mi?" Buraya başka biriyle geldiğim için oldukça sinirlenmiş görünüyor.

Gülüyorum. "Tabii ki hayır. Sana söyledim, benim için o. Sadece bunu kendi başına çözmesi için ona alan tanıyorum."

Dudaklarını b         ve yava     ba  n   sallıyor. "Anlıyorum. Kıs  an  lıkla süreci hızlandırmaya çalışıyorsunuz. Bir tavşan getir ki kız kardeşime kur yapabilesin. Çok mantıklı."

Demek istediğim, bu şekilde ifade edersen . . .

"Sen lanet olası bir aptalsın," diyor gitmeden önce.

Haksız da değil.

Akşam yemeği boyunca oturmak sabır konusunda bir ustalık dersidir. Takımla ve Nikki'yle oturmak zorundayım. Akşam yemeği mükemmeldi. Bridget benimle yaşadığından beri güzel bir ev yemeği yememiştim. Midem bile onu   zl  yor. Yine de, yanımda oturuyor olsaydı muhtemelen bu bifte  in tadını daha çok çıkarırdım. Gerçi iştahım bu gece pek yerinde değil.

Kaderin cilvesine bakın ki, masalarımız yan yana. Tam g  r     alanımda ve gözlerimi ondan ayırmak çok zor. İnanılmaz görünüyor. Aval aval bakarken Nate ona bir şeyler fısıldadı. Her ne idiye, hiç hoşuna gitmemişti. Ba  sımı eğip gözlerimi kısıyorum. Kısasa kısas oynadı  ımızı biliyorum ama onu Nate'in yanında görmek tansiyonuma iyi gelmiyor. İsted  i  i kadar rol yapsın ama randevusu benimle eve dönecek.

Akşam yemeği biter ve açık artırma ba  lar. Özel dersler, oyuncu liderliğinde arena turları, takımla akşam yemeği, sezonluk biletler, ma   paketleri gibi birkaç Lakes oyuncu ürünümüz var. Açıkçası, bunların benim teklifime ihtiya  ı yok, ancak Maldivler gezisini a  ık artırmaya çıkardıklarında, özel bir adada iki kişilik romantik bir su villasında beş gece kalmak kulaklarımı dikeyor. Yedi binle ba  lıyorum ve Nate sekiz binle atlıyor. Ben de on altı binle kar  şılık verdim. *Siktir git.* Bridget'i oraya götürmeyi hayal ettiğinden eminim, muhtemelen kristal berraklı  ındaki masmavi sularda yüzerken ne kadar seksi görüneceğini hayal ediyordur. Ve kesinlikle   yle olacak. Ona bir kartpostal g  nderece  imden emin olabilirsiniz.

Parmaklarım masa örtüsünün üzerinde tembelce sekiz rakamı çizerken sandalyemde arkama yaslanıyorum. Fiyat yükselmeye devam ediyor, iyi bir amaç   in. Nikki nedense teklifimin kendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyor gibi. Bana dokunmak   in daha fazla neden buluyor; ba  sını omzuma yaslıyor, kulağıma bir şeyler fısıldıyor, parmaklarımızı i   i  e geçiriyor. Özellikle istediğim her şey

yapmamasını söyledim. Elinde bir kadeh şampanyayla ne kadar çapkın olduğunu unutmuşum.

Yirmi beş bin teklif ettiğimde Nikki parmaklarını saçlarımın arasına sokuyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. Yüzümde öfke parlıyor ve hızla geri çekiliyor ama artık çok geç. Bridget'e baktığımda, yüzündeki acı bana zararın çoktan verildiğini söylüyor. *Lanet olsun*. Teklifler arasında telefonumun kilidini açıyorum ve randevum için bir araç çağırıyorum. Açık artırmayı kırk iki bin dolar gibi kelepir bir fiyata kazanıyorum ama Nikki'nin küçük numarasından sonra bu bana çok daha pahalıya mal olabilir.

Alkışlar dindikten ve grup çalmaya başladıktan sonra ona koridorda eşlik ediyorum.

"Beni Maldivler'e mi götürüyorsun?"

"Hayır, seni Uber'ine götürüyorum."

"Ne, neden?"

"Buraya geldiğimde ellerini üzerime sürmemeni söylemiştim. Biz bir şey değiliz. Anlaşmayı biliyordun."

Benimle birlikte hızını artırıyor ve artık eğlenceli olmadığım için sızlanıyor.

"Bu bir hataydı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Ağır kapıları iterek açtığımda, bekleyen arabayı görünce rahatladım. Bir centilmen gibi ona yardım ettim, şoförle ev adresini teyit ettim, ona nakit bahşış verdim ve onu yoluna gönderdim.

İyi ki kurtulduk. Onu buraya getirirken ne düşünüyordum ki? Bütün gece kabaydı, sürekli diğer konukları kesiyor ve moda polisi gibi davranıyordu. *Gerçekten sikimi onun içine mi soktum?* Fark etmez, o gitti. Buraya gelme sebebim olan kadını bulmalıyım.

Balo salonuna dönmek için sığ dış merdivenleri tırmanırken içeride çalan orkestrayı duyuyorum. Bu şarkıyı biliyorum. Hatırası zihnimde çok taze. Bridget'le sevişirken arka planda çalan şarkı buydu. Parmaklarım saçlarında dolaşıyor, vücutlarımız tamamen senkronize oluyordu. Gözlerindeki o çaresiz bakışı asla unutmayacağım. Bakışlarımız buluştuğundaki o zap sesi... Sanki o anın önemi kaderimizi belirlemişti. O anda, onu sevdiğim gibi bir başkasını asla sevemeyeceğimi biliyordum.

Bridget aceleyle dışarı çıkarken ben de giriş kapısına ulaşıyorum. Baş eğik, bana doğru koşuyor. Tanrım, yakından daha da muhteşem görünüyor. Hemen özür diliyor ama kafasını kaldırıp benim olduğumu görünce yüzü donuyor. Gözleri cam gibiydi. Deja vu gibi. Aynı şarkı. Aynı iri gözler. Aynı aşk.

"Bridg." Söylemek istediğim çok şey var.

Sahte bir gülümseme takınıyor. "Seni görmek güzeldi. İyi geceler."

"Nereye gidiyorsun?"

Beni geçmeye çalışıyor ama dirseğinden tutuyorum.

Yüzündeki gülümseme hüzne dönüşür. "Neden o? Onca insan arasından?"

"Biliyorum. Onu eve gönderdim. En başta onu getirmemeliydim. Nate'i öğrendiğimde çok sinirlenmiştim, bu yüzden seni kızdırmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Seni bağlanmaya uygun görmekten daha seksi bir şey yok."

Bana bakmıyor.

"Nikki ile gideceğimi mi sandın?"

Oh, hadi ama. O daha iyi bilir. Bu gece onunla gitmeyeceğimi nasıl düşünebilir?

Elini tutuyorum ve başımı kaldırıp valeye selam veriyorum. Arabamı almak için acele ediyor. *Akıllı çocuk.* Parmaklarımı onunkilere geçirip onu vale aracına doğru götürüyorum.

"Konuşmamız gerek. Şimdi. Bu oyunu oynamaktan bıktım." Bu gece bitecek. Arabam yanaştı ve ona biletimi ve bir ellilik uzattım.

"Lonan, sanırım-"

"Atla."

Vale yolcu kapısını açıyor ve kadın içeri tırmanıyor, kapı kapanmadan önce elbisesinin geri kalanını içeri çekiyor.

"Sadece konuşmak istiyorum," diyorum.

Emniyet kemerini taktığında, parfümü boşluğu dolduruyor ve olabildiğince rahat bir şekilde içime çekiyorum. Kaldırımdan uzaklaşmadan önce gözlerim bir kez daha onunkilerle buluşuyor. Hiç itiraz belirtisi yok.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor sessizce.

Henüz bilmiyorum, o yüzden cevap vermiyorum. Boş görünen bir otopark gördüğümde içeri giriyorum ve çatıya ulaşana kadar her kata çıkıyorum. Boş olduğunu görünce rahatladım ve emniyet kemerimi çıkardım.

Arabayı kapattığımda direksiyonu sıkıca kavriyorum. *Şimdi ya da asla.*

Onun boğucu sesi sessizliği bozuyor. "Burada ne işimiz var?"

"Barışıyoruz." Emniyet kemerini çözdüm ve onu kucağıma aldım.

Elbisesinin yırtmacı açılıyor ve ben uzanıp kalçalarını okşuyorum, yumuşak, kremse teninin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bana sarılıyor ve alnını alnıma bastırıyor. Bir damla gözyaşı düşüyor ve ben onu fırçalıyorum.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye soruyor. Bunu bana nasıl sorabilir ki? Ona olan sevgimden şüphe duyabileceğini düşünmek acı veriyor.

Boğazım düğümleniyor ve sesim çakıllı çıkıyor. "Seni sevmekten asla vazgeçemem."

Rahatlamış bir kahkaha hıçkırıklarını kesiyor ve nazik ellerim yüzümü destekliyor. "Seni seviyorum, Lonan."

Dudaklarımdan çıkan nefes, aylardır omuzlarıma binen ağırlığı da beraberinde götürüyor.

"Benim olduğunu söyle."

Dudaklarım onunkileri alıyor ve paylaştığımız öpücük şiddetli. Talepkâr. Ruhumu çekiyor. Beni parçalara ayırıyor ve tekrar bir araya getiriyor. Çok yumuşak bir şekilde iç çekiyor ve dünyada her şey yeniden yoluna giriyor.

"Ben seninim."

Ellerim kalçalarına giriyor ve kıcını okşamak için yukarı kaydırıyorum. Dudaklarım onunkilere karşı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu gece inanılmaz görünüyorsun. Bu elbiseyi beni çıldırtmak için mi giydin?" Kıcına şaplak atıyorum.

"Belki."

"Bunu giyerken Nate'in sana dokunmasına izin verecek miydin?"

Bana sürtünüyor. "Hayır. Onunla birlikte vestiyere gitmem için beni ikna etmeye çalıştı. Klas, ha?"

"O ölü bir adam." Zaten nemli olan külotunun içinden klitorisini kolayca buldum. "Kimin için ıslanıyorsun bebeğim?"

Parmak eklemlerime sürtünüyor, tatmin olmak istiyor.

"Senin için. Her zaman senin için," diye soluyor.

"Aynen öyle. Şimdi çıkar ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster."

Her yerini görebilmek için koltuğumu yatırdığımda tangasını aşağı itiyor, sonra amını benim için ayırıyor.

"Evet." O benim için yaratılmıştı. Başparmağımı klitorisinde aşağı yukarı kaydırıyorum, nemli eti gözlerimin önünde parlıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyorum iki parmağımı içine sokarak. Bordo dudakları aralanıyor ve onun elime binişini izlemek canımı acıtacak kadar sertleştiriyor.

"Tanrım, bu. Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Hepsini."

Parmaklarımı içinden çıkarıp emerek temizliyorum, sonra ensesinden tutup ağzıma götürüyorum ki ne kadar tatlı olduğunu tadabilsin.

"Amını yemeyi neden bu kadar çok sevdiğimi anlıyor musun? Tadın bana aitmişsin gibi. Biz birbirimize aitiz."

Pantolonumun fermuarını açıp aşağıya doğru itebilmem için oturuyor. Sikim serbest kalıyor ve onun sıkı sinir demeti boyunca kayarken seğiriyor.

"Hatalıydım, çok hatalıydım. Özür dilerim."

Kalbim çarpıyor, nefesimi kesiyor. Duymak istediğim her şey.

"Asla özür dilemek zorunda değilsin. Kendini kabul etmek ve sevgiyi kabul etmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Tek istediğim buydu bebeğim. Seni sevmeyi hak ettiğin şekilde sevmeme izin vermen."

Bana doğru bastırıyor, dudaklarını dudaklarıma kilitliyor. Dili ağzımın köşesini okşuyor ve boynuma doğru ilerliyor. Her yerim onun için ağrıyor. Ama üzgün olsun ya da olmasın, kefaretni ödemek için biraz intikam alması gerekecek. Çenesini kavriyorum ve onu yüzüme geri getiriyorum.

"Bu gece seni kim sikecek?" "Sen,"

diye fısıldıyor.

"Söyle."

O inliyor ve ben gülümsüyorum. Onun hayal kırıklığı benim kıkırdamama neden oluyor. Benim için damlıyor.

"Hadi, tekrar söyle. Kelimelerini kullan." "Lonan, dalga geçmeyi bırak. Ver onu bana." "Sihirli kelime ne?"

"*Lütfen*. Lütfen onu bana ver," diye şakağıma vuruyor.

Saçlarını kafa derisine yakın bir yerden avuçluyorum ve yüzündeki mutlu gülümsemeyi görmek için başını geriye yatırıyorum.

"Bir dahaki sefere sana sormak zorunda kalmak istemiyorum," diye homurdanıyorum.

İçine kayıyorum ve hemen etrafımda daralıyor.

"*Siktir*." Kalçalarını üzerime bastırıp kendimi daha derine itiyorum. Küçük boğuk çığlıkları arabanın içini dolduruyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bunu arzuluyordum. Onu tekrar üzerime indiriyorum ve elbisesinin fermuarını açarak dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Gerçek dışı. Lanet olası bir rüya gibi sikimde bir aşağı bir yukarı kayıyor. Kollarımı başımın arkasında kavuşturup

ve gösterinin tadını çıkar. Ama odağımı yeniden toplayıp kalçalarını kavıyorum ve hareket e d e m e s i n diye onu sabitliyorum.

Klitorisine hafifçe vuruyorum ve keskin bir nefes alıyor. "Kimin amı bu?"

"Senin."

Onu kaldırırken belini kavıyorum, sonra tekrar üzerime itiyorum, kendimi daha da daldırıyorum. İnemeleri ve sızlanmaları şu anda beni boşaltmaya yetiyor.

"Peki senin gelip gelmeyeceğine kim karar veriyor?" "Sen."

İtiş gücü.

"Benim için iyi bir kız olacak mısın?" "Evet."

İtiş gücü.

"Sen de benim için iyi bir eş olacak mısın?" Duraklıyor.

"Ne? Lonan, ben ..."

Hareket etmiyorum. Çenesini sıkıyor ve omuzlarımı kavıyor, orgazmını engellemeye çalışıyor.

"Hadi tatlım, oyun bitti. Sen kimin karısısın?"

Boşalacakmış gibi beni sıkıyor. *Oh, hayır.* Çekiyor ve klitorisini çimdikliyorum. Sertçe.

"Ben söyleyene kadar sakın geleyim deme."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Beni iyi dinle. Eğer şu anda yaptığımız şeyin sadece bir takılma olduğunu düşünüyorsan, o büyük gri gözlerini açıp etrafına bakmalısın. Seninle her şeyim var. Ben de karşılığında senin her şeyini istiyorum. Kalbime sahip olabilecek tek kadın sensin, ama bu onu parçalamana izin vereceğim anlamına da gelmiyor. Senden sonsuzluktan daha azını kabul etmeyeceğim. Anlıyor musun?"

Hıçkırıklara boğuluyor ve gözleri buğulanıyor. Çılgınca başını sallıyor. *İşte başlıyoruz.*

"Sana bir kez daha soracağım, bu sefer bana cevap versen iyi olur, yoksa bu aç küçük amcık bu gece açlıktan ölecek." Başparmağımla bir damla gözyaşı sildim. "Hazır mısın?"

"Evet."

Elleri hafifçe titriyor ve dudağını ısırtıyor. Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de sormak üzere olduğum şeye hazırlanıyoruz.

"Bridget Hayes, benimle evlenir misin?"

"Evet," diye haykırıyor, gülümseyerek. Kolunu enseme dolayarak, beni bir öpücükte hiç hissetmediğim kadar büyük bir duyguyla öpüyor.

Sikimi olabildiğince derine batırıyorum ve karnında bir titreme başlıyor ve uzunluğumun etrafını sarıyor. Boşalmamak için çok uğraşıyor ama onu bekletmekten bıktım.

"Benim için gel, bebeğim."

Boğazından kopan çığlığı zapt edemiyor ve ben de hemen arkasından düşüyorum.

"Sen benimsin." Etrafımda nabız gibi atıyor. "Her zaman benim olacaksın." "Sonsuza kadar," diye cevap veriyor.

İçime çöküyor ve birbirimizi derin, yavaş öpücüklere boğuyoruz. "Bizi eve götür," diye mırıldanıyor.

Sonra beni tekrar öpüyor, dilini dudaklarımda gezdiriyor ve beni yeniden tahrik ediyor. Parmakları saçlarımda geziniyor ve vücudunu kendime doğru çekiyorum, sıcaklığını hissediyorum ve bu anla ilgili her şeyi ezberliyorum. Seksle karışmış parfümünün kokusunu, çıplak teninin benimkine bastırılmış hissini, nefes alışının sesini, dudaklarının tadını, kalbimin ona olan hayranlığımla dolu atışını. Benim Bridget'im.

EPİLOG I

LONAN

Bir merdivenin üzerinde durarak ağaca son ampul dizisini takıyorum, ardından ağaç gövdesindeki tahtaya tırmanarak ağaç eve giriyorum. Bridget ve ben son birkaç ayımızı bu ormanda ölü ağaçları temizleyerek ve eski yaprakları tırmıklayarak geçirdik. Bu orman her şeyin başladığı yer; birbirimize yeminimizi de burada etmemiz çok mantıklı.

Törenimizin arka planını oluşturacak olan devasa ağacın büyük ve sağlam alt dalları üzerine uzun ve ağır kumaşlar örtüldü. Konuklarımızın oturması için sekiz bank yaptırdık: ahşap yontma koridorun her iki tarafında dörder tane. Koridorun sonunda, konuklarımızın bu ağaçların kutsal alanına girmeden önce geçmeleri için bir dizi uzun eski kilise kapısı bulunuyor. Her bankın dışına birkaç eğrelti otu ekildi ve bu da uzun kare fenerlerin yanında hoş bir yeşillik patlaması görevi görüyor.

Düğünü küçük ve özel tuttuk, sadece otuz civarında konuk davet ettik. Arkadaşlarımız ve yakın ailemizden oluşan bir karışım. Annemi davet etmemeyi tercih ettim. Jack benim sağdıcım, Micky de onun nedimesi. Maddie bizim küçük çiçek perimiz olacak. Ona koridorda takacağı kıyafet kanatlarını hediye ettikten sonra hemen taktı ve Auds evde onu zar zor çıkarabildiklerini söylüyor. Rolünü çok ciddiye alıyor.

Tam da bu noktada birbirimizden uzaklaştığımız günü düşünüyorum. Reddedilişinin iç burkan anıları yerini sevgi ve gelecek vaadiyle dolu yeni anılara bıraktı. Ağaç evin penceresinden dışarı bakıyorum ve tüm sıkı çalışmamızı gözden geçiriyorum. Her şeyin bu kadar iyi bir araya gelmiş olması beni şaşırtıyor. Basit bir düzen ama o müthiş bir iş çıkarmış.

hayalini gerçekleştiriyor. Bridget ağaç evin döşeme tahtaları üzerinde ilerliyor ve kollarını arkamdan bana doluyor.

"Sence yeterince odun yongamız var mı?" Ona sordum.

Yanlarımdan tutup beni kendisine doğru çeviriyor. Şakağına bir öpücük bırakıyorum. Yanağında bir kir lekesi var ve dağınık at kuyruğu zar zor bir arada duruyor. Bazı telleri ağaç dalları tarafından koparılmış, saçının arasına sıkışmış küçük sopa da bunu kanıtlıyor. Karı koca olarak yürüyeceğimiz uzun koridoru aydınlatmak için çam ağaçlarına küre ışıklar asıyorduk. Saçımdan dikkatlice çözüp tekrar yere bırakıyorum.

Çocukken giydiği gibi tulum giyiyor. Genç Birdie'nin yetişkinliğe dönüşümü kalbimi kabartıyor. Birlikte geçirdiğimiz onca yılı kaçırmış olmaktan nefret ediyorum. Çocukluk aşkı olmayı tercih ederdim ama gençken bu ağaç evde başımıza açabileceğimiz onca belayı hayal bile edemiyorum. Bunun yerine, hayatımın geri kalanında her günümü ona ayırarak bunu telafi etmeyi planlıyorum.

"Bence iki kamyon dolusu fazlasıyla yeterli. Estetiğe kendini kaptırması gereken ben değil miyim?"

"Evet, öylesin. Ama sen bana Gelinzilla muamelesi yapmayı reddettiğin için bu rolü ben üstlenmek zorunda kaldım. Bunun hayallerinizdeki düğün olmasını istiyorum."

"Hayallerimdeki düğünde, hayallerimdeki adamla evleneceğim. Bunu çoktan garantiledim, gerisi sadece detaylar." Elini sallıyor.

"Bunu kilitleyebileceğini mi sanıyorsun, ha?" Kendimi işaret ederek şaka yapıyorum. "*Lütfen*. Cezaevi gibi."

Bu doğru.

"Öyle mi, müdür bey?" Tulumunun kayışlarından birinin düğmesini açarak düşüncelere dalıyorum. "Duymadın mı? Senin için diğer tüm kadınları mahvettim. Ben Bridget-lanet-Hayes."

"Uzun sürmeyecek," diye hatırlatıyorum ona, ikinci askıyı çözüyorum, tokalar omuzlarından kayıyor ve önlük düşüyor, karnındaki o çok seksi bulduğum yumuşak nokta ortaya çıkıyor.

"Seni bu kadar çok sevdiğime inanamıyorum, öyle ki sosyal güvenlik ofisine gidip bir isim değişikliği daha isteyeceğim."

Dilini dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkarırken bakışlarım dudaklarına düşüyor. Göğsünün daha hızlı inip kalktığını fark ediyorum ve bu benim sırtıtmama neden oluyor. Uzanıp gevşek saç bağını çekiyorum ve saçlarını aşağı indiriyorum.

"Yapabilirim."

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve tırnaklarını ensemden alnıma doğru çekiyor. Amını her yalayışında dalgınca yaptığı bir şey bu ve şimdi bunu her yaptığında sikimi sertleşmeye alıştırmış durumda. Karnına ve kalça kemiklerine öpücükler kondururken tişörtünü yukarı itiyorum ve yanlarını kavıyorum.

"Lonan ..." diye nefes alıyor. "Herkes evde. Her an gelip bizi kontrol edebilirler."

Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp ayaklarından çıkarıyorum. Sonra kotu tutup tulumu ayak bileklerine kadar çekiyorum, böylece tulumdan çıkabiliyor.

"Sen böyle bağırdıkça, bizi kontrol etmek için buraya gelecekleri kesin." Kıkırdıyorum ve onu arkasındaki pelüş yatağa doğru sertçe itiyorum. Saçları bir güneş ışını gibi etrafına yayılıyor. Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Bu gülümseme dizlerimin bağını çözüyor ama fırtınalı gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde ona olan sevgim göğsümde çiçek açıyor.

"Sen en kötüsüsün."

Dizlerimi yatağa doğru çekiyorum ve kalçalarının üzerine oturuyorum. Eğilerek ağzımı onunkinin hemen üzerinde gezdiriyorum. Beni öpmek için eğiliyor ve geri çekiliyorum, ilerlemesini engelliyor ve kıvranmasını izliyorum.

"İyi, o zaman seni öpmeyeceğim," diyor ve kalçalarını çırparak kapatıyor.

Kıkırdıyorum ve teslim oluyorum. Ağzım yavaş, şehvetli bir öpücükle onunkiyle buluşuyor ve dilimin ucuyla yatıştırmadan önce alt dudağını ısıyorum. Benim için bu kadar sabırsız olmasını seviyorum ve öpüşmemizi daha acil bir şeye dönüştürmeye çalıştığını hissediyorum ama buna izin vermiyorum. Dizimi onunkinin arasına sokup kalçalarının tepesine kadar kaydırıyorum. Dizim külotuna değdiğinde küçük bir inilti çıkarıyor. Çok tatlı bir kız.

"Siktir, seni seviyorum," diye homurdanıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor, nefes alışları hızlanıyor.

Boxerımı ve kot pantolonumu aşağı itiyorum ve sikim bastırıldığı kot kafesten kurtulduğunda rahat bir nefes alıyorum. Bakışları düşüyor ve alt dudağını ısıyor.

Boyali tırnakları ereksiyonumun etrafını sarıyor ve ben inliyorum. "Bu güzel bir manzara."

Kalçasının iç kısmını kavrayıp yumuşak, narin derisini sıktıktan sonra külotunu yana itiyor ve başparmağımı ıslak amının üzerinde gezdiriyorum. Daha fazla uyarılmışlığını dışarı çekiyorum ve etrafa yayıyorum.

"Çok ıslaksın tatlım," diyorum, iki parmağımı içine sokarak.

Parmaklarımı V şeklinde genişletip onu benim için açtığımda bir nefes veriyor ve sonra inliyor.

"Benimle seviş, Lonan."

"Düğünden bir gün önce gelinimle seks yapmamam gerektiğinden oldukça eminim. Ama yarın öğleden sonra karşımda durduğunda, o beyaz elbisenin içinde bir rüya gibi görüldüğünde, bunu düşünmeni istiyorum."

Parmaklarımı çekiyorum ve sikimi yumruklayarak tüm uzunluğumu içine itiyorum. Ağız açık kalıyor ve bedenime uyum sağlamak için altımda kıvranırken daha da sertleşiyorum. Başını kaldırıyor ve içine girip çıkmamı izliyor. Nefes nefese inlemelerinin ve ıslak amının sesleri dışarının seslerine karışıyor. Kuşlar cıvıldıyor, dallar yerleşiyor, ağaçlar bile enerjiyle titreyiyor gibi görünüyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, bebeğim."

"Bana çok iyi veriyorsun," diye pantolonunu indirdi.

Ona ukala bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. Ben yaşayan en şanslı adamım.

Bacakları titrediğinde, yakın olduğunu anlıyorum. İçine girebildiğim kadar derine giriyorum. Etrafımda kenetlendiğinde fişkırان sıvı, orgazmı boyunca onu daha sert becermemi sağlıyor. Sikimin her santimini yedikçe vücudu nabız gibi atıyor, kasları etrafımda sıkılaşıyor.

Onun içinde patlıyorum.

"Ne kadar iyi bir eş," diye homurdanıyorum kulağına.

BRIDGET

Bugün benim düğün günüm. Beni gördüğünü, sevdiğini ve koruduğunu hissettiren adamla düğün günüm. Aynada kendime son bir kez bakıyorum ve gülümsüyorum. Birkaç gelinlik mağazası denedikten sonra sevdiğim bir şey bulamadım. Ancak, annemin gelinliğinden en güzel sırtı açık gelinliği yaratan bir terzi bulduk. Her bir dikişe çok fazla anlam yüklenmiş bir şaheser. Buketim çoğunlukla krem rengi ve ormandaki yeşilliklerden oluşuyor. Yine de, Lonan'dan gelen çiçekleri anımsatan ve ne kadar uzakta olursak olalım birbirimizi her zaman yeniden bulacağımızı hatırlatan eflatun bir şakayık ekledim.

Orman sığınağımızın kenarında uzun bir çadır duruyor. Babam ve ben içeride bekliyoruz.

"Nasılsın, ufaklık? Gergin misin?"

"Biraz. Ama çoğunlukla mutluyum. Çok mutluyum baba."

Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve bıraktığımızda gözleri buğulu.

"Annemi bu elbiseyle koridorda yürürken gördüğümü ve o anki kadar mutlu olamayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Yıllar sonra kardeşin doğdu ve ondan birkaç yıl sonra da sen dünyaya geldin. Bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir mutluluktu."

Duraklıyor ve boğazını temizliyor, duyguları sesini bastırıyor.

"Sonra ... hala eğlenceli zamanlarımız oldu, ama her zaman senin yokluğunun gölgesi vardı. Ama şimdi? Sanki yeniden bir bütün olduk. Seninle ve dönüştüğün kişiyle gurur duyuyorum."

Ona bir kez daha sarıldım ve sıkıca kavradım. "Seni seviyorum baba."

Gözlerimin yanmaya başladığını hissederek başımı kaldırıyorum ve bir mendille nemin bir kısmını hafifçe siliyorum.

"Hadi ama, başlama yine. Beni de gaza getireceksin."

"Sen başlattın." Burnumu çektim. O gülüyor ve sonra ben kıkırdıyorum. Biraz sinir, biraz da baş dönmesi.

Küçük pencereden bakıyorum ve Lonan'ı görüyorum. Vay anasını, çok iyi görünüyor. Yüzümü bir gülümseme kaplıyor ve annemle birlikte koridorda yürürken kalbim sıcacık oluyor. Onun ailesi benim ailem. Ailemle paylaştığı bağ onu daha da çok sevmemi sağlıyor. Sonra, Jack

Bir kolunda Liam'ı, diğesinde Audrey'i tutuyor. Ona bakarken gözlerindeki sevgi buradan hissediliyor. Uyuyan bebeği Auds'a teslim ediyor ve Auds ön sıraya oturuyor. Micky, Mads ile birlikte aşağı iner. Peri kanatları her adımda zıplarken, avucuna sıkıştırdığı küçük rustik dal asasıyla yere avuç avuç lavanta bıraktığında konuklar "Aww" diyor. Micky'nin daha fazla tozlu mavi giymesi gerekiyor çünkü bu onun rengi. Lonan'ın bekar takım arkadaşları bu gece onun numarasını almaya çalışacaklar.

Çalan şarkı sustu ve Lonan arkasını döndü. Bu bizim işaretimiz.

Babam koluma giriyor ve koridorun sonundaki kapalı kapılara doğru ilerliyoruz. Lakes'in ileri gelenleri Sully ve Conway, tören alayı çalarken kapıları açıyorlar. Babam bana son bir kez bakıyor.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım ve dirseğine sokuldum. İşte başlıyoruz.

İlk adımlarımızı atarken Lonan arkasını dönüyor ve beni gördüğünde yüzündeki ifade içimi eritiyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra dudakları beni öldüren, zapt edilemeyen bir gülümsemeye dönüşüyor. Benimkinin onunkini yansıttığını biliyorum. Babamın birkaç dakika önce bahsettiği mutluluğu anlıyorum. Bundan daha büyük bir mutluluk hayal edemiyorum. Daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla.

Ayaklarım beni ileriye taşımaya devam ediyor ama bu gerçeküstü mutluluk anında zaman durmuş gibi görünüyor. Babam Lonan'ı kucaklamak ve onu sıkmak için beni bırakıyor. Ona bir şey söylüyor olmalı çünkü Lonan karşılığında "Evet efendim" diye mırıldanıyor. Buketimi Micky'ye uzatıyorum ve o da bir mendille gözünü siliyor. Duygusallaşması nadiren olur, bu yüzden o anın değerini biliyorum. Babam bana dönüyor ve beni bir kez daha kucaklıyor.

"Git al onları, ufaklık. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, baba."

Geri çekildiğinde gözleri parıldıyor. Jack başını sallıyor ve benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsüyor. Anneme baktığımda başını yana eğmiş ve gözleri şefkatle parlıyor. Bu aşk. Gerçek aşk. *İyi bir şey.*

Lonan'ın karşısındaki yerimi alıyorum. Çok yakışıklı. Ne takım ama. Elimi tutuyor ve beni daha yakına çekiyor. Konuklardan bazı kıkırdamalar geliyor ama şu anda sadece o ve ben varmışız gibi hissediyorum.

bu alanda. Nikâh memuru konuşuyor ama ben Lonan'ın gözlerinde ve bana bakışında kayboluyorum.

Nikâh memuruna yeminlerimizi tekrarlıyoruz ve kocam yüzüğü parmağıma taktığında ve ben de onunkini taktığımda birbirimize söz veriyoruz.

Son sözler söylenirken Lonan beni kendine çekiyor ve dudaklarımız birleşirken eli başımın arkasını kavırıyor. Bu sarhoş edici.

"Seni sonsuza dek seveceğim," diyor
dudaklarıma karşı. "Sonsuza kadar," diye söz
veriyorum.

Koşullar ne olursa olsun, her zaman birbirimizi bulurduk. Bu aşk ben unutmadan, ben hatırlamadan ve biz şu anda olduğumuz hale gelmeden önce de vardı.

EPILOG II

MALDİVLER

Birdie

Beklemek işkence gibi. Çıplağım ama gün batımı su villamızda sıcak bir parıltı yaratıyor. Bana dört ayak üzerine kalkmam ve yatağın üzerinde onun yüzmeden dönmesini beklemem emredildi. Parmaklarımın altındaki çarşaflar pelüş ve tüylü. Beni en son arkadan aldığı zamanı düşünüyorum ve uyarılmışlığım kalçalarımı kaplıyor. Sonra onu duyuyorum. O yaklaştıkça sabit, sert ayak sesleri daha da yükseliyor. Yutkunuyorum, birden heyecandan çok korkuyorum.

Sırtım kapıya dönük, ama kapı kolu döndüğünde kalbim hızla çarpıyor. Maruz kaldığımın farkındayım ve öz-bilincim aşırı hızlanıyor. İsteddiği poz bu değildi. Bana böyle bir poz verdirirken aklından ne geçiyordu?

Kapı açılır. Sessizlik.

Yatağımızın üstünde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde çırılçıplak duruyorum. Neyse ki ışıklar düşük, bu da beni muhtemelen olduğumdan daha gurur verici gösterecek. Neden bu kadar sessiz? Sadece bana mı bakıyor? Arkamı dönmemem gerekiyor.

Parmakları kalçamın arkasından başlıyor, sonra kığım boyunca ve omurgamdan yukarı doğru ilerleyerek boynuma bir ürperti gönderiyor. Sonunda yatağın etrafından dolaşıp önümde duruyor ve çenemi yukarı kaldırıyor.

"Bugün iyi bir kız mıydın?"

Oh lanet olsun. Heyecanımı göstermemeye çalışıyorum. "Evet."

"Çok iyi bir kız olduğunu söyleyebilirim. Bu gece, sen ve ben var olan tek şeyiz. Dizlerini aç."

İtaat ediyorum.

Yatağın diğer tarafına doğru yürüyor ve ıslak kıyafeti yere çarpıyor. Tüy dokunuşları bacaklarımın arkasını ve kalçalarımı öpüyor. Yatak alçalıyor ve nefesim hızlanıyor.

"Seni benim için dört ayak üzerinde görmeye bayılıyorum. Çok güzelsin, bebeğim." Nefes ver. Tekrar güvende hissediyorum.

Sonra sıcak ağzı kığımın yanağına kapanıyor ve ısırıyor. Kelimenin tam anlamıyla ısırıldı. Bağırıyorum ve o da aynı yeri yalayarak acıyı dindiriyor.

"Seni ilk kez arkadan yakaladığımdan beri dişlerimi kığına geçirmek istiyorum."

İçime bir sıcaklık şoku gönderiyor.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

O beni özlüyor ve ben kendimi ona daha da çok teslim etmek istiyorum. Onu memnun etmek ve ona boyun eğmek.

Bir eli bacağımın iç kısmına doğru kayıyor ve uyluğumdaki kalp şeklindeki doğum lekesini izliyor.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor sanki açık bir gözlem yapıyormuş gibi.

Parmakları yükseldikçe yutkunuyorum. Ve parmakları kalçalarımın arasından geçtiğinde, sırtım ihtiyaçla yükseliyor.

"Dokunuşuma çok duyarlı."

Güçlü parmaklarını kivrımlarımda ileri geri kaydırıyor ve ağrı büyüyor.

"Şimdiden benim için çok ıslak."

İşkenceli vuruşlarına devam ederken kasılıyorum. Sırtım daha da sertleşirken pelvisim yükseliyor. Bedenim çoktan boşalmak istiyor.

Dudaklarımdan dökülen inilti amaçladığımdan daha yüksek.

"Lütfen," diye nefes alıyorum.

"İşte benim kibar kızım."

Ayak sesleri şifonyere doğru ilerliyor ve bir çekmece açılıp kapanıyor. Bir paketin açılma sesini duyuyorum. Bir kutu prezervatif mi aldı? Neden prezervatif kullanıyoruz?

Amıma geri dönüyor, klitorisimi ovuyor, dizlerimi zayıflatıyor. Bir parmağını sokuyor ve ben daha fazla doldurulmak isteyerek inliyorum, ikinci bir parmağını sokuyor ve bu şimdilik takdir edilen bir teselli. Parmaklarını çektiğinde ıslaklığımı göt deliğimin üzerine yayıyor ve irkiliyorum.

"Ne yapıyoruz biz?"

"Bu gece bu tatlı amcığı yiyip bitireceğim," diyor. "Ama bu sefer bunu yaptığımda kığın dolacak."

Doğrudan sıkı düğümün üzerine tükürüyor ve nefesim kesiliyor.
İğrenmem gerekirdi ama bu heyecan verici.

"Hazır
mısın?"
Başımı
salladım.

Fişi ağzımın önünde tutuyor. "Em."

Daha sonra arkamda duruyor ve omuzlarımı aşağı iterek kıçımı havaya kaldırıyor. İçime doğru itilen soğuk metal sırtımdan yukarı ürperti gönderiyor.

"İşte böyle bebeğim, rahatla."

Kaslarımı gevşetiyorum ve nefes alıyorum. Her santimetrede beni daha çok dolduruyor. Daha fazla esneyemeyeceğimi hissettiğimde ve itiraz etmek üzereyken, kıçım güvenli bir şekilde yerine oturana kadar onu daha derine çekiyor. Bu tabu hissi alışılmadık ama tahrik edici. Kontrolü devretmek çok özgür hissettiriyor ve bana olan arzusunu bu şekilde deneyimlemek çok tahrik edici. Benimle ilişkiye girmek üzere olması çok ateşli.

"Buraya gel." Bu ifadeye neredeyse gülecektim çünkü tek istediğim buydu. Yap.

Yanıma uzandı ve amımı ağzının üzerine yerleştirdi, sonra uzandı ve beni kendine doğru çekiyor. Sikeyim.

Çarpışmanın etkisiyle nefesimi emiyorum ve o tam olarak söz verdiği gibi yapıyor - beni yutuyor. Beni yavaşça yalıyor, dilini üzerimde düzleştirip gezdiriyor, klitorisimi dudaklarının arasına aldığı uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Beklenti saatlerdir sürüyordu. Bana yapıştı ve dolgunluk hissiyle eşleştiğinde, bu heyecan verici. Yardım edemiyorum ama yüzüne karşı daha sert sürtünüyorum. Orgazmım büyüyor ve vücuduma yayılıyor.

Bir elini aramıza sokarken, "Aynen böyle, ihtiyacın olanı al," diye talimat veriyor. Ağzını tekrar üzerime kapatıyor ve iki parmağını amımın içine sokup sadece onun ulaşabildiği o noktaya soktuğunda kontrolümü bırakıyorum. Parmaklarını sıkıca kavriyorum ve saçlarına uzanıp çekerek tutunmaya çalışırken pelvisim bir spazm halinde dalgalanıyor.

"Siktir, Lonan!"

Altımda kıkırdıyor ve bu sadece deneyimi arttırıyor. Dili düzleşiyor ve uyarılmışlığımın tadını çıkararak beni yalıyor. Bana bakıyor ve gülümsemenin eşiğinde. Tanrım, buna bayılıyorum, bir gülümseme beni nasıl bu kadar tahrik edebilir?

Bacaklarım titriyor ve benim için kalçalarımı nazikçe kaldırıyor.

Öne doğru eğildim, dizlerimin üzerine çöktüm, kığım havada, hâlâ yönümü **b u l m a y a** çalışıyorum.

Vücudunu benimkinin üzerine sarıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Benim sıram, Prenses."

Gözlerim kapanıyor ve manyak gibi sırtmamak için alt dudağımı ısırıyorum.

Eli kığıma çarpıyor ve içgüdüsel olarak acıyan yanağıma tutunarak sarsılıyorum. Elini benimkinin üzerinde ovuşturuyor, o noktayı yoğuruyor.

Beni tekrar geriye doğru eğip sikini içeri kaydırıldığında inliyorum. Zevkten dört köşe ve çok dolu.

"Lonan, beni boşalt," diyorum nefes nefese.

"Öyle mi?" Sesi aşırı özgüvenli geliyor.

"Lütfen, aynen böyle boşalmak istiyorum."

"Gözlerini aç."

Kapalı olduklarını fark etmemiştim bile. Onları açıldığında, uzun ayna önümüzdeydi ve o da arkamda duruyordu.

Sağıma bir yumruk atıyor ve ona bakmam için başımı yukarı çekiyor. Yansımda kendimi yakalıyorum. Gözlerim vahşi ve loş ışıktaki göğsümün ne kadar kızardığını görebiliyorum.

Bir eliyle göğsüme sarılıyor ve beni dizlerimin üzerine kaldırıyor. Kahretsin, öncekinden daha da derin hissediyor. Eli klitorisime iniyor ve hassas yumrunun üzerinde küçük daireler çiziyor. Burnu boynumun sütununda geziniyor. Dövmeli eliyle boğazımı yakalamak için boynuma uzanıyor. Sıkıyor, sadece beni sıkıca kavıyor.

Neredeyse ağlayacağım, bana verdiği his inanılmaz. Son derece samimi ve güven dolu. Çenemi kaldırıp boğazımı ona sunuyorum. Parmaklarını açıyor ve nabzımın üzerinde gezdiriyor. Bu hareket aynı anda hem şefkatli hem de hükmedici. *En sevdiğim*. Sonra geri çekiliyor ve içime giriyor, tüm benliğini içime gömüyor. Her yerimi aydınlatan tam hisler karşısında hıçkırıyorum. Erotik görüntü karşısında ağzım açık kalıyor.

"Seni becerirken beni izleyeceksin. Benimle dolduğunda ne kadar güzel olduğunu görmeni istiyorum. Bak böyle ne kadar seksisin."

Şişmiş dudaklarıma, pembe yanaklarıma, kapüşonlu gözlerime ve koyu kirpiklerime bakıyorum. Arkasına uzanarak kolumu boynuna doluyorum ve içime her pompalayışında göğüslerim yükselip alçalıyor. Kendimi çok güzel hissediyorum.

Burnunu boynumda gezdiriyor.

"Sen çok iyi bir sikişçisin." *İt*.

"Çok mükemmel." *İt.*

Övgülerine devam ederken nefesim kesiliyor, kulaklarım çınlıyor ve o içime tekrar tekrar girmeye devam ediyor. Göbeğim daha sıkı ve daha sıkı sıkılıyor.

Hayatımın en büyük orgazmlarından birini yaşamak üzere, uçurumun kenarında sallanıyorum. Sanki hayat durmuş gibi. Ta ki kulağıma fısıldayana kadar.

"Şimdi iyi bir kız ol ve bu sikin her yerine boşal."

Tamamdır.

Kukum o kadar sıktıktan sonra neredeyse onu dışarı atıyordu.

"Siktir."

Aynada, yaptığı işten gurur duyan o hınzır gülümsemenin dudaklarında belirişini izliyorum. Kendinden geçme hali yüz hatlarını ele geçiriyor. Orgazmım içimde gürlediğinde, uçurumun kenarından düşüyorum ve milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Başka hiçbir şeye benzemiyor. Dizlerim kilitleniyor ve eğer beni tutmasaydı, iki büküm olacağım.

"İşte orada bebeğim," diye homurdanıyor ve bir küfür savurup benimle birlikte geliyor. Beni sıkıca kavırıyor ve yarın el izleri olacağını biliyorum. Vücudumun onun tarafından işaretlendiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra yavaşça içimden çıkıyor ve ben yatağa yığılıyorum.

"Bir saniye kıpırdamadan dur," diye fısıldıyor. Fişe uzanıyor ve ben tekrar rahatlamaya çalışıyorum. Biraz güç gerektiriyor gibi geliyor, ama bir kez dışarı kaydığında, bedenim doldurulma ve doyurulma hissini özlüyor. Bedenim tükenmiş durumda.

Güneş ufkun altında erirken birlikte uzanıyoruz ve zihnim sürükleniyor. Lonan saçlarıma bir öpücük konduruyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülüyor. Sessizce uzanıyoruz, karı koca, birbirimizin nefes alışını dinliyoruz ve sıcak bir uykuya dalıyoruz.

SON

SLOANE ST. TARAFINDAN YAZILAN DİĞER KİTAPLAR JAMES

GÖLLER HOKEY SERİSİ

Kitap 1

Biz Gelmeden Önce

Bridget & Lonan

2. Kitap

Güçlü ve Vahşi

Freya & Rhys

(2023 Yaz)

Kitap 3

Oyunda *Raleigh &*

Barrett (Güz 2023)

TEŞEKKÜRLER

Vay anasını, bir kitap yazdım. Geçen sonbahar, sevgili kocama baktım ve "Hey. Ben bir kitap yazacağım." dedim. O da "Tamam." dedi. Ve işte bu kadar. Şimdi, işte bak! İşte buradasın sevgili okuyucu, ilk kitap bebeğimi tutuyorsun. Lütfen ona karşı nazik ol. O bu dünyada yeni ve öğrenecek çok şeyi var.

Bu kısa olmayacak, hayatımda müteşekkir olmam gereken pek çok insan var, ancak okuyucularımın başlanmam gerekiyor-SİZ. Kitabımı aldığınız ve yeni bir yazara şans verdiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim. Bu benim için her şey demek. Gerçekten.

Her türlü çılgın fikrimi sorgusuz sualsiz destekleyen kocama, bana her zaman inandığın için teşekkür ederim. Sen tanıdığım en harika insansın, ruh eşim ve en iyi arkadaşımın. Beni her gün güldürmenin bir yolunu buluyorsun ve birlikte yaşadığımız hayatı seviyorum. Bu kitap senin için. Devam etmem için gereken cesareti bana sen verdin. Yazmak için kendimi yatak odasına kilitlediğimde evin ve çocukların dizginlerini eline almanı ne kadar takdir ettiğimi asla ifade edemem. Sen olmasaydın bunu bitiremezdim.

Çocuklarıma, eğer bu kitapları bulabilirseniz - SÜRPRİZ! Cidden, umarım bir gün annenizle ve onun bu kadar çok zaman harcadığı şeyle gurur duyarsınız. Her zaman hatırlayın, büyük duygular iyidir ve sizi çok seviyorum.

Editörüm Dee Hout'a. Becerilerimi geliştirmeme yardımcı olduğun ve beni daha güçlü bir yazar olmaya ittiğin için teşekkür ederim. Ve akıl sağlığımı kontrol altında tutmam için beni cesaretlendirdiğin için. Gelecek kitaplarda sizinle çalışmaya devam edeceğim için çok heyecanlıyım!

Beta okuyucularım! Kutsal anne, ilk beta açık çağrıda turnayı gözünden vurduğum-özellikle Emma ve Shannon. Bu hikayeyi geliştirmeme yardımcı olduğunuz ve bana dürüst geri bildirimler verdiğiniz için teşekkür ederim - ham girdileriniz çok değerli! Bir şey boktan olduğunda bana söylemekten asla vazgeçmeyin. İkiniz de bu kitabı çok daha iyi hale getirdiniz ve yazmaya devam etmem için bana inanç verdiniz. Desteğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Biz Gelmeden Önce'yi okuyan ilk insanlar sizlerdiniz ve gelecek kitaplarda birlikte çalışmaya devam edeceğim için çok heyecanlıyım!

Bu kitabı biçimlendirdiği ve güzelleştirdiği için Mallory'ye, The Nutty Formatter'a teşekkür ederim.

Ohana'ya, benim tuhaflar srme. Sizi seviyorum ama bunu asla birlikte okumayacağız. Bana her zaman yer açtığınız, tanıdığım en komik ve en zeki insanlardan biri olduğunuz ve koşulsuz sevgi ve desteğiniz için teşekkür ederim.

Anne ve baba, eğer buraya kadar okuduysanız, size yapmamanızı söylediğim şeyi yaptınız. Sizi uyarmıştım. Kızgın değilim ama hayal kırıklığına uğradım. Anne, müstehcen yazdığım için beni yargılamadığın için teşekkürler. Eğer bu kitabı okuduysan, bu kadar müstehcen olacağını tahmin etmemişsindir. Baba, bana kendi kaderimden sorumlu olduğumu öğrettiğin için teşekkürler. Bu benim bir şeyler yapmaya çalışmam.

The Smuthood'daki herkese, sonsuz arsa tavşanları ve böylesine sıcak bir topluluk yarattığınız için teşekkür ederim.

Muhteşem kapak için teşekkürler Eryn Frost. Harikasın, yemin ederim aklımı okuyabiliyorsun!

Cleveland Polis Departmanından eski bir dedektif ve eski bir Minnesota Wild defans oyuncusu olmak üzere, araştırmama çok yardımcı olan birkaç isimsiz kişiye teşekkür etmek istiyorum. Sorularımı yanıtladığınız, sektörel bilgiler verdiğiniz ve hikayelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim!

Bu kitabı okumaktan keyif aldıysanız, lütfen Amazon, Goodreads, Bookbub, Facebook Okuyucu Grupları, Booktok, Bookstagram veya müstehcenlik konuştuğunuz her yerde bir yorum bırakarak kelimenin yayılmasına yardımcı olun.

Ve şimdi utanmadan yalvaracağım:
Lütfen arkadaşlarınıza ve takipçilerinize anlatın. Bu kitabı tavsiye edin ve paylaşın. Eğer zaten tavsiye ettiyseniz, size sonsuz minnettarlığımı sunarım. Umarım bir kadının orta yaş krizi hayallerini gerçeğe dönüştürdüğünüzü bilerek rahat uyursunuz!

Okuyucularımla bağlantı kurmayı
seviyorum! .

SloaneStJamesWrites@gmail.com

Beta veya ARC ekiplerime katılmak ister
misiniz? linktr.ee/sloanestjames

Facebook Okuyucu Grubu:
[Sloane'un Müstehcen Okurları](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

